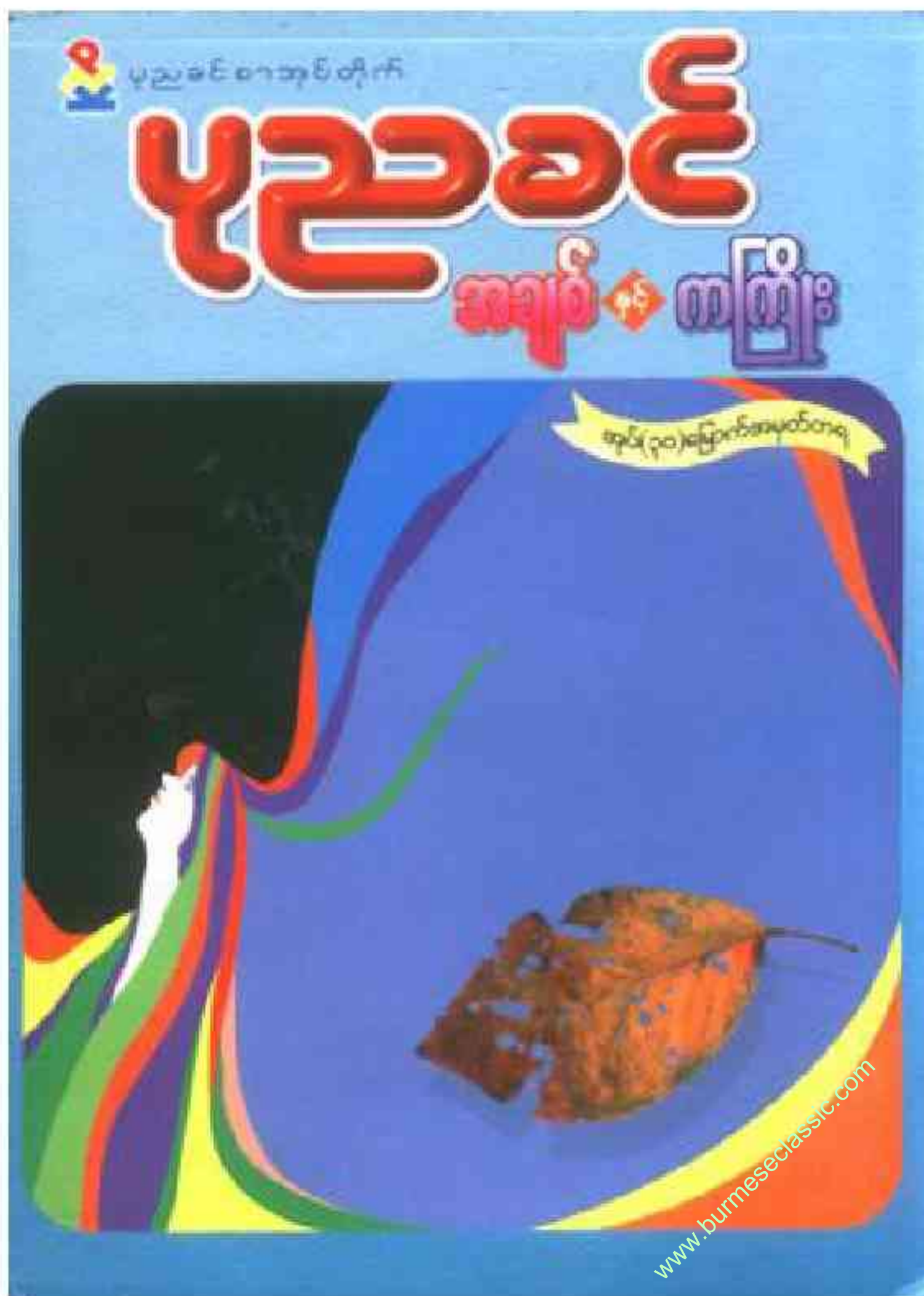
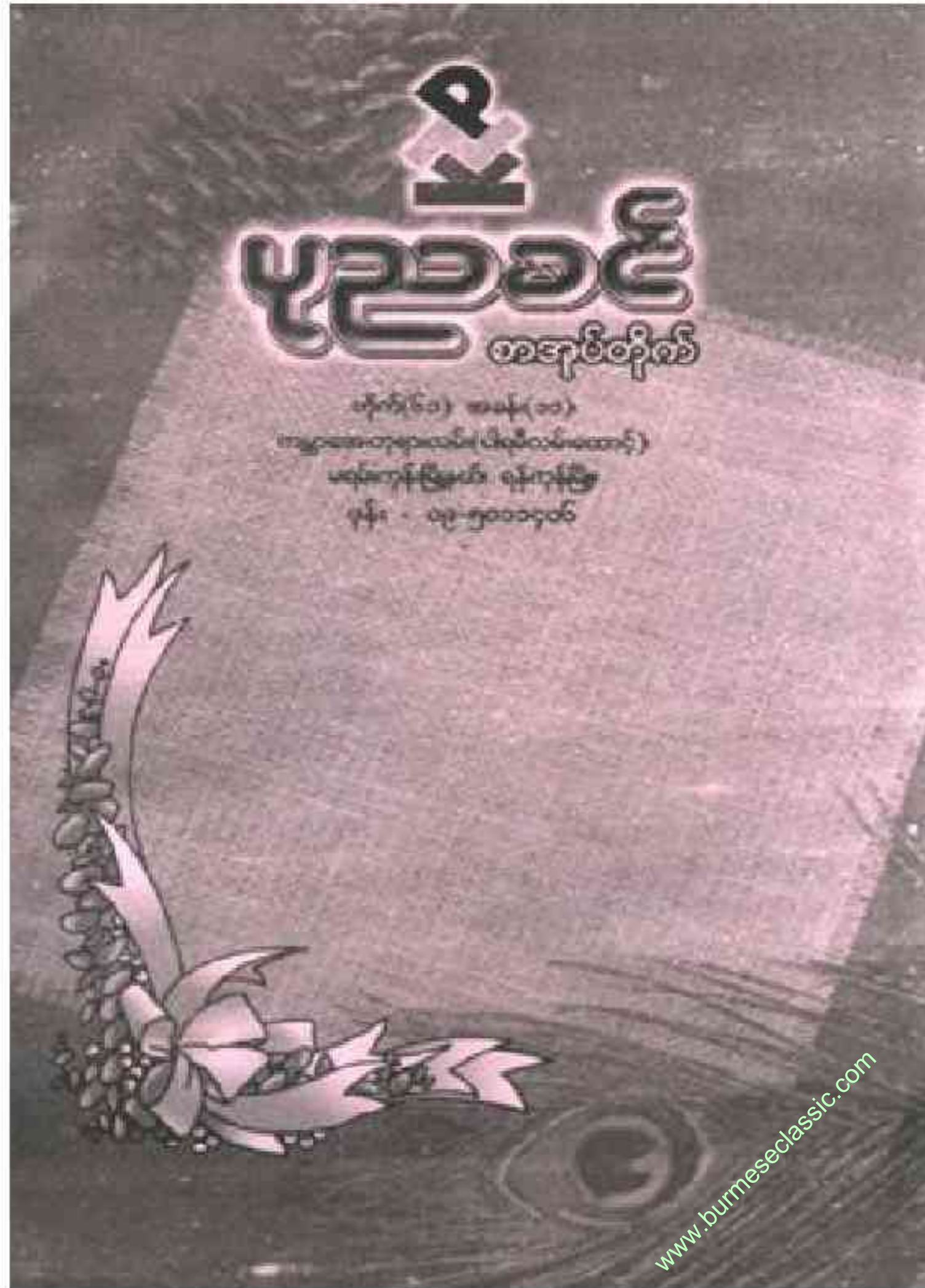

ဒို့တာဝန် အရေးသုံးပါး	
ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး
ပြည်သူ့သဘောထား	
- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။ - နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။ - နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။ - ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။	
နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်	
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး - အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး - ဒိုင်မာသည် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး - ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး	
စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်	
- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး - စေ့ကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး - ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး - နိုင်ငံတော်စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး	
လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်	
- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး - အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး - မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး - တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး	

စာမူခွင့်ပြုချက်	➤ ၁၃၃၆/၂၀၀၃(၁၀)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်	➤ ၁၁၆၇/၂၀၀၃(၁၀)
ထုတ်ဝေခြင်း	➤ ၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ပထမအကြိမ်
အုပ်ရေ	➤ ၅၀၀
တန်ဖိုး	➤ ၇၀၀ ကျပ်
အဖုံးဒီဇိုင်း	➤ ဘိုဘိုထွန်း
ကွန်ပျူတာစာစီ	➤ ကိုတင်ထွဋ်
ထုတ်ဝေသူ	➤ ဒေါ်သင်းသင်းမာ(ယာယီ-၈၅၆) ပုညခင်စာအုပ်တိုက် တိုက် ၆၁၊ အခန်း ၁၁၊ ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်း (ပါရမီလမ်းထောင့်)၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
အတွင်းပုံနှိပ်	➤ ဒေါ်ခင်ခင်ဝင်း(၀၂၆၇၀) ကလျာပုံနှိပ်တိုက် ၁၅၂ ကျွန်းရွှေမြိုင်လမ်း၊ သုဝဏ္ဏ၊ ရန်ကုန်။
မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်	➤ ဦးမြသိန်း သိန်းမြင့်ဝင်း ပုံနှိပ်တိုက် ၉၆၊ ၁၁လမ်း၊ ရန်ကုန်။

သွပ်သောလိပ်သင်္ကေတ
ကျွန်ုပ်၏ အမှတ်တံဆိပ် ယင်းဖြစ်ကာ

လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ကျော် အစိုးရကာလက ပြန်ပါ သည်။
မြို့နယ်လေးတစ်မြို့တွင် နေထိုင်သော သာမန်လူမျိုးတစ်ယောက်
တစ်ယောက် ခင်မိုး အသိုင်းအဝိုင်းမရှိ ကျွမ်းကျင်သော သူမတို့၏ စာရေး
ဆရာဖြစ်ချင်စေခြင်း ပြုနေခဲ့ရလေသည်။

ထိုစဉ်ကလေးသည် မြို့နှင့် အလွန်ကွာသော ကော့ရှားကလေး
တစ်ရွာတွင် ကျောင်းဆရာမအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း မိမိကလေး
နှိုက်တုတ်ဖိုက်တုတ်ဖြင့် ခပ်အေးရင်း ခပ်ရေသော အနာဂတ်အတွက်
စိတ်ကူးယဉ်သီလက် များစွာကိုလည်း မက်မူးစွာပင်သိသွား သိပ်နီမြင်းစီ
မိမိကလေး နှိုက်တုတ်ကလေး သွားဆိုကာ နှိုက်ကြည့်ရင်း 'တစ်နေ့
ကျ ပုံဝတ္ထုတွေကို ဝီလို နှပ်နှပ် ဝီလို နှိုက်ရန်ဖြင့်' ဟုဆိုလည်း စိတ်ကူး
ယဉ်မူလည်းပင်။

ထိုစဉ်ကလေးသည် နှစ်အနည်းငယ်အကြာတွင် မြို့ပြသို့ မပို့
မကမ်း ခပ်တောတီးလင်းလင်း ဆက်သွယ်ရင်း 'တုနုဦး' ဟူသော
လေးအသံအမည်ဖြင့် လုံးချင်းဝတ္ထုရေး ကျက်လာခဲ့ရသည်။ သို့သော်
မကြာခဏမှပင် လက်လှမ်းမီမှုများစွာ မသိမိနိုင်သော ထိုကလေး၏
ပရိယာယ် မာမာများစွာကြောင့် နှလုံးကွဲနိုင်လောက်အောင် နှိုးနှိုး
ပြုလုပ်ရရှိခဲ့သည်။

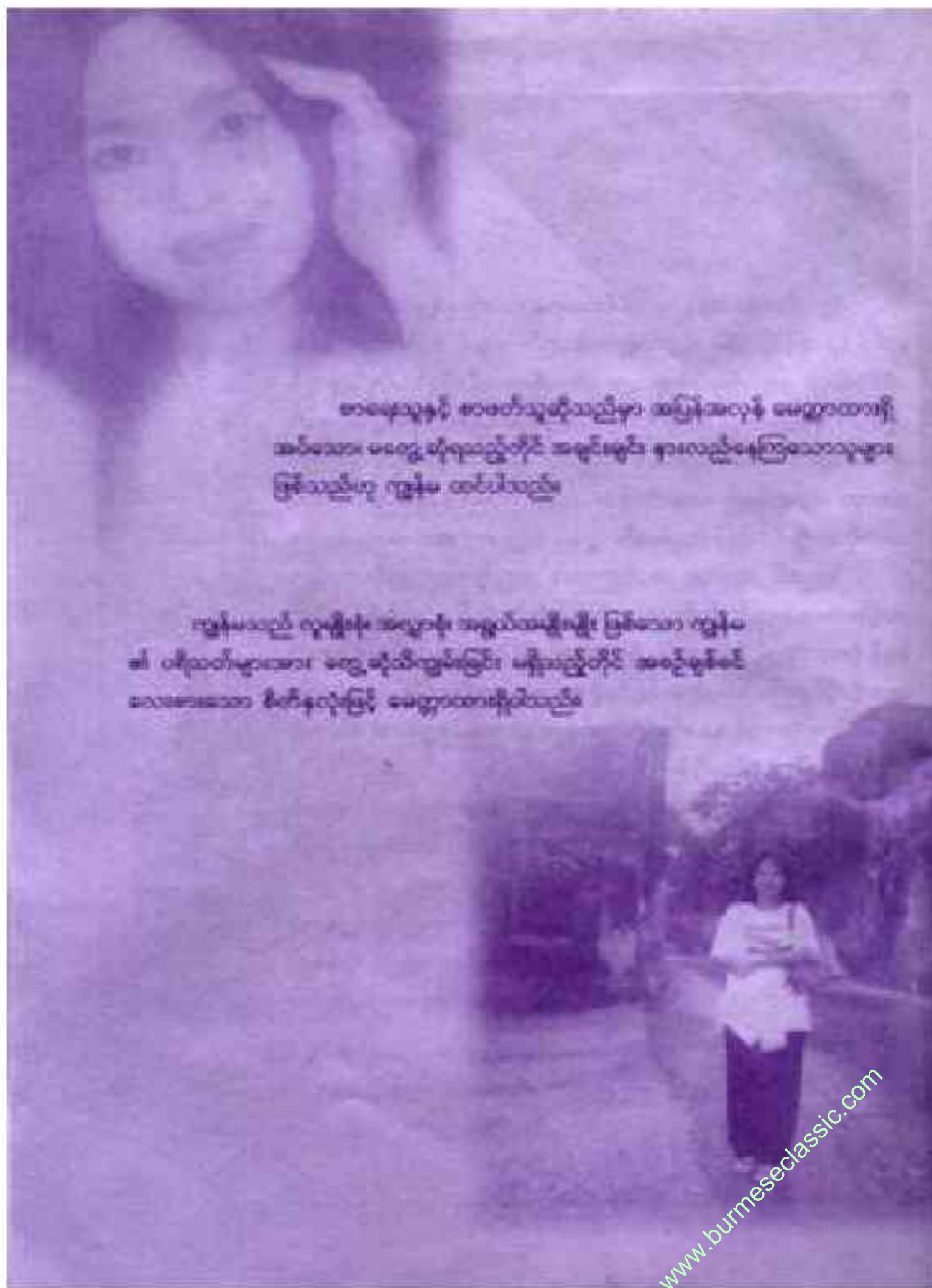
ထိုစဉ်ကလေးသည် အာလယ်မှုမှာ ဝမ်းနည်းမှုမှာ အာရုံစူး
စိုက်မှုများကြားကာလ ပျောက်ဆုံးသွားသော အနာဂတ်ကို စစ်တောင်းလျှင်
စွာအေးရင်း နှလုံးအကြိမ် နှစ်သက်ရုံအဖို့ ကြိုးစားခဲ့ရလေသည်။

ဦးငယ်ကလေးနှင့် ဆရာဝန်ဆရာမတို့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်လုံးမှ
 စကား ချစ်ကုန်သို့ သူမ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ဆရာဝန်ကလေးငယ်မှ
 ဝင်လာသော ဆရာမလေးနှင့်လည်း ငါးမိတ်ကပ်လိုက်သည်။ ။ နှစ်ကုန်
 ဟူသော ဝင်လာသော ဆရာမလေး အလိုက်သို့ ရှိသော ဆရာမလေးသည်လည်း သူမနှင့် ဆရာမတို့
 ကို ခေါ်ဆောင်၍ 'ပုညစင်' ဟူသော ကလေးငယ်အမည်ကို ပြောဆိုသော ကုန်
 ကျွဲနှင့် ချစ်သောလည်း ကျွဲထီးဝန်ထမ်းသော ဆရာမတို့ တွင် အသိရှိလာ
 သော ဆရာမ အလိုက်သို့ ပြောဆိုသောလည်း သူမ... ဝတ္ထုတော် ဆရာမလေးသည်

‘ဂုဏ်စင်’ ဟူသော အဝင်ကလေး၊ အညွှန်းတရားလွန်မြင်သောအခါ
အမျိုးကလေးများပင် ကိုယ်ကလေးဟင်္သာအမည်ကို ကိုယ်သဘာဝနှင့် ခိုင်ခံ့စွာ
ရရှိ နိုင်တော့ကွင် (၈)လတိုင်တိုင် အမှုရင်ဆိုင်နေရကြပါသည်။ ထိုကာလ
မှာကတည်းက အဝင်ကလေးဟင်္သာဟုလည်းကောင်း၊ အညွှန်းတရားလွန်မြင်သော
အခါကလေးဟင်္သာဟုလည်းကောင်း၊ စာမေးပွဲမှာကလေးဟင်္သာဟုလည်းကောင်း၊
ကျန်းမာ နေသောအခါကလေးဟင်္သာဟုလည်းကောင်း၊ မကျန်းမာ
သော အခါကလေးဟင်္သာဟုလည်းကောင်း၊ မြင်ပါသည်။

ကျွန်မကို လက်ခံအားပေးကြသော စာဖတ်ပရိသတ်များ၏
မကုမ္ပဏီကြောင့်ပင် 'ပုညစီ' ဟူသော ကျွန်မသည် အသက်တစ်ဆယ့် ငါးနှစ်
ရှိသောလက်ရှိလည်း။

ကျွန်မ... လောကအလယ်တွင် မြို့မြို့ဝပ် မနေခဲ့ခြင်း ကျွန်မ၏
မိဘ ညီမကိုးယောက်မှမူကား လုပ်ငန်းနှိုင်းကြီးမှားသည်။ ကျွန်မ၏
ဝတ္ထုများကို မတိရိစ္ဆာန်အပေါ်ကြွသော ပရိသတ်၏ကျေနပ်မှုအကြောင်း
ဖြစ်ပါသည်။

အမေ့သုန္ဒရီ အမတ်သုဆိုသည်မှာ အပြန်အလှန် မေတ္တာထားရှိ
အပ်သော မေတ္တ ဟိုရည်ညိုကို အမွှင်မွှင် ချာလည်နေကြသောသူများ
ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။

ကျွန်မသည် လူမျိုး၊ အလွန်၊ အရွယ်အမျိုးမျိုး ဖြစ်သော ကျွန်မ
၏ ပရိသတ်များအား မေတ္တ ဟိုသိကျွမ်းခြင်း မရှိသည့်တိုင် အစဉ်စွန့်ခွဲ
သောအားသော စိတ်နှလုံးဖြင့် မေတ္တာထားရှိပါသည်။

ကျွန်မ၏ ပါးသက်ဆွေက ဇီဝိတစောနာကောင်းလေး တစ်ဦး၊
အသိဉာဏ်ပညာလေးတစ်ခု ရသွားစေလိုသော မေတ္တာ၊ စောနာပြုလိုသော
ကျွန်မ၏ဝတ္တုများကို ရေစို ပြသည်မှာလည်း မှန်ကန်သောသဘောပင် ဖြစ်ပါ
သည်။ ကျွန်မ ဝတ္တုကို ဖတ်ရသည့်အတွက် မေးဆက်လိုက်ရသော အချို့
မှားနေရာတွင် 'အသိ'လေးတစ်ခုခုစောပြန်ရမလိုပါသည်။

ဤအုပ်(၃၀)မှ ရှေ့ဆက်ရမည့် ခရီးတွင်လည်း... ပါးသက်ဆွေ၏
မေတ္တာကိုရရှိရန် ကျွန်မ အတက်နိုင်ဆုံး စောနာနာထား၍ ရေစို ပြသလို
မည်။

ကျွန်မ၏ ယခု ဆယ်နှစ်မှသည် ခနောက်ဆယ်နှစ်... ဆယ်နှစ်
ပေါင်းများစွာကို စာမေးသူနှင့် စာဖတ်သူ အပြန်အလှန် ယာရ်အပ်သော
စောနာ၊ မေတ္တာများစွာဖြင့် ပျော်ရွှင်စွာ ငြိမ်းစုမ်းစွာ... ကျွန်မတို့
အားလုံး အတွက်မူ ဖြတ်ကောက်ခွင့်ရရှိလိုပါသည်။

မုန်မေတ္တာဖြင့်...

ပုညခင်

გაფრთხილებათ

[illegible]

ကျွန်မ၏ အလုပ်ကိုခွဲများတွင် မသိနားလည်ခဲ့ဘူး။ အများစုက အလုပ်လုပ်နေကြရင်းကတည်းက ကံစာကိုဆရာက ကျွန်မအား ကျွန်မ၏ အကြံပြုချက်များအပေါ် စာတတ်သောသူများကတော့ ကျွန်မနှင့် ဆုံဆည်းကြည့်ရင်းမှ ပေးတတ်ပါတယ်။

[illegible]

ကျွန်ုပ်တို့၏ Lifestyle မပျက်စီးစေရန် အထိပါးစားသုံးခြင်း အစရှိသည့် အကျင့်များကို စတင်ကျင့်စမ်းဆောင်ရွက်နေသော အင်္ဂလိပ်စာနှင့် ပတ်သက်၍ အထိပြုတ်ဆင်ခြင်းများသည် ဦးထောက်(ဦးထောက်လွှတ်)။

ကျွန်းမော်စားမကတော့ ပရိသတ်ထံ စတင်ပို့မကတော့ သင်္ဘောကျွန်း
မော်မြို့နယ်မှာ ဦးမင်းဦးပီ(ကျွန်းမြို့နယ်) ကောင်စီကျွန်းမှ လမ်းလျှောက်
ဆက်သွယ်ရေးဝန်ထမ်းပါသော ဆရာ ဦးမင်းမောင်မြို့(မကတော့)၊ ဆရာ
ကောင်စီသို့ ဆရာ ဦးမင်းမောင်(မကတော့သို့)၊ ဆရာဦးမင်းမောင်နှင့်
ပေါ်လွင်သောကျွန်းမော်သို့သော ကျွန်းမော်ကျွန်းမှ သတင်းများ အတိုင်း
လွှတ်ပေးရန် မော်မြို့မှ ဆက်သွယ်သော စာရင်းစာရင်းများအရ

ဣန္ဒြိယအားဖြင့်လည်း သမုဒ္ဓါအတိုင်းဖြစ်နေရန် တရားဗျူဟာစွဲ ကျင့်ခဲ့သော သက်ဆိုင်ရာမဲ့က ဣန္ဒြိယအဖွဲ့ အနိုင်ရရှိခဲ့ရန် စာပေအဖွဲ့မှပင် ကိုယ်စဉ်အစောင့် အေးတရားအပ်ပြည့်ဖြင့် ကျင့်ခဲ့သော ဥပဒေစေ့ကုန်မှု အစတစ်ခုတည်းကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဆောင်ရွက်ကြပြီးပေးတတ်ပါသော ဣန္ဒြိယ၏အကျိုးတော်အောင် ရှေ့မချင်ပါ။ ဦးမကွတ်မသွေ-

ဒီဇင်ဘာလအတွင်း နယ်လုံးဆိုင်ရာ အခြေခံအဆောက်အအုံများကို ပြန်လည်ဆောက်လုပ်ပေးရန် အစီအစဉ်များ ရေးဆွဲထားပါသည်။

ကျွန်မအား... အစဉ်သတိတရ ဆုံးမ လမ်းညွှန်တတ်သော
အဘဦးစုံမေ(ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအဖွဲ့အစည်း)။

ကျွန်မအား သမီးရင်သဖွယ် လမ်းညွှန်ဆုံးမ ကူညီပေးတတ်
သော အမေကဲ့သို့ချစ်ရာသည့် အနီတီကလေး (ကလေး ဝိဇ္ဇာ-ဆီမှုံ)နှင့်
ကလေးပျဉ်ခင်းသော ကျွန်မ... မတင်မျိုး တော်ကြွေးတင်မျိုး ကတင်သီး
ကတင်သတ် မမျှမျှသလိုပဲ၊ စိတ်ပျော်လက်ပျော် ၈၀၀ ခြင်ဆင်ပေးသော
ကျွန်မတော်တော် ကိုတင်လှူနှင့် မောင်မေညွှန့် ကျွန်မ၏ဝတ္ထုပျက်များ
စီစဉ်ပေးသော မနီတီမပေးကြသည့် Graphic Designer မောင်မေပျို
ဦးတို့တို့ကျွန်မ။

ကျွန်မ၏ဝတ္ထုများအား စုတ်စုတ် စီစဉ်ပေးပြီး ပြန်လည် အသက်
သွင်း ပိုက်ကူးခဲ့ကြသော ဒီဇိုက်တာ ကိုမောင်(အမှတ်ဦး)၊ ဒီဇိုက်တာ
မလိမိုးတို့ကတင်၊ ဒီဇိုက်တာ မောင်မေအေး၊ ဒီဇိုက်တာမောင်မေဦး၊
စီမံခန့်ခွဲမှုနှင့် အခြား အနုပညာ မောင်နှမများ။ ထုတ်လုပ်သူများ။

ကျွန်မ၏ ဝမ်းသာကြွေး၊ တမ်းနည်းခြင်းပျစ်သမှု အကူ ပိုက်ကူး
ခံစားပေးခဲ့ပါသော သုတေသနများ၊ မိတ်ဆွေများ၊ ဆရာသမားများ၊
ကျွန်မ၏အတိတ်သတိများ၊ အခြား အခြားသော ကျေးဇူးတင်ပိုက်
သူများအားလုံးကို အကူမပင် ချီကံလှုံ့သော သမီးတရ ကျေးဇူးတင်မိ
မကြောင်း၊ အထိန်းမရှိ အမှတ်တမ်းအဖြစ် ကျေးဇူးတင်တမ်းတင်အပ်
ပါသည်။

၂၀၁၈
(၂၀၁၉)

ပုည ခင် ဝင်း အုပ်စိုက် ပုံစံ ဝဉ်း ထုတ် ခေ သ ည့် ၊

အုပ်(၃၀)မြောက်အမှတ်တရ

ပုညခင်

အချစ် ♦ ကဏ္ဍိး

“ဘဏ်ရှေ့မှာ လူတွေများလှချည်လား...”

“ကြော်ငြာရိုက်နေတာလေ၊ မိုဒယ်လ် မင်းမာန်ခနဲ့၊
မင်းသမီးကတော့ ဘယ်သူလဲ မသိဘူး။ ခုန... သွား
တိုးကြည့်တာတော့ မင်းသမီး မတွေ့ဘူး။ မင်းမာန်ခ
တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ရိုက်တာထင်တယ်”

“တခြား မင်းသမီး မပါလည်း သူ့ မင်းသမီးကြီးတော့
ပါမှာပေါ့”

“အသေအချာပေါ့။ မင်းမာန်ခ ဘာကြော်ငြာရိုက်ရိုက်
ဒေါ်မြသားနွယ် ပါနေကျပဲ။ မင်းမာန်ခကို အရိပ်လို့
လိုက်ကြည့်နေတာလေ”

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၂

ပုညခင်

“မမကြီးနဲ့ မောင်လေးဇာတ်လမ်းတွေက မဆန်းတော့ပါဘူး...”

“ဒေါ်မြသားနွယ်ကို ကြည့်ရတာ မင်းမာန်ခကို အတော်လွမ်းမိုးထားနိုင်ပုံပဲ။ သူပါရင် တခြား မိန်းကလေးတွေ မင်းမာန်ခနား မကပ်ရဲဘူး”

“သူ... ပြုစုပျိုးထောင်ထားတဲ့ ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ကို သူပဲ အလှကြည့်နေချင်မှာပေါ့”

အမှတ်မထင် ကြားလိုက်ရသော စကားလုံးပေါင်းများစွာက ဣကို ခပ်ပြင်းပြင်း ထိုးနှက်လိုက်လေသည်။ ပရိသတ်ပေါင်းများစွာရဲ့ ဝေဖန်သံများ၊ စကားတင်းဆိုမှုများ... ။ ဣအတွက်တော့ ထိုစကားလုံးတွေဟာ ကြားနေကျဖြစ်သော်လည်း ဘယ်တော့မှ မရိုးနိုင်အောင် ဣနှလုံးသားတွေကို တိုက်စားဖဲ့ခြွေနိုင်စွမ်းရှိသည်။ ပရိသတ်များစွာ၊ စာနယ်ဇင်းများစွာရဲ့ အလယ်မှာ မိုဒယ်လ် မင်းမာန်ခနှင့် သူဌေးမ ဒေါ်မြသားနွယ်တို့ရဲ့ သတင်းက ဟိုးလေးတစ်ကျော်ကျော် ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ ဒါဟာ ကောလာဟလလား၊ အမှန်တကယ်လားဆိုတာ ဘယ်သူကမျှ သေချာပေါက် မပြောနိုင်ပါ။ လောလောဆယ်မှာ သေချာနေတာကတော့ မင်း ရှိနေသောနေရာမှာ ဒေါ်မြသားနွယ် ရှိနေတတ်ခြင်း

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၃

ဖြစ်သည်။ ဒါဟာ ငြင်းပယ်လို့ မရသော အနေအထားကို သူ့အလိုလို ဖန်တီးရောက်ရှိသွားစေသည်။

ထိုအနေအထားကို ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘဲ လက်ပိုက်ကြည့်နေခဲ့ရသူက မင်းမာန်ခရဲ့ ချစ်သူ... 'မြတ်ပန်းဏီ' ဖြစ်ပါသည်။ ဏီဟာ မင်းမာန်ခရဲ့ ချစ်သူပဲ။ မင်းမာန်ခ မိုဒယ်ဖြစ်မလာခင်ကတည်းက ပိုက်ဆံမရှိ၍ မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲကို အတူတကွစားခဲ့ဖူးသော ချစ်သူ ဖြစ်သည်။ နေပူထဲမှာ လက်တွဲလျှောက်ခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်သည်။ ရေခဲရေ တစ်ခွက်ကို တစ်ယောက်တစ်ဝက် သောက်ခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။ ဒါကိုတော့... ဘယ်သူမှ မသိကြပါ။ မင်းမာန်ခရဲ့ ပရိသတ်အားလုံး တစ်တိုင်းပြည်လုံး သိထားသည်က လှပအရောင်ဖြာသော ပန်းပွင့်လေး မင်းမာန်ခနှင့် ထိုပန်းပင်ကို စိုက်ပျိုးပေးခဲ့သူ ဒေါ်မြသားနွယ်တို့ရဲ့ ဘာလိုလို အနေအထားတစ်ခုသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဏီသည် ဣန္ဒာထဲ တိုးဝင်လာသည့်စကားတွေကို လက်မခံချင်ဘဲလည်း လက်ခံရပြီး ရင်ထဲ၊ အသည်းထဲက နာကျင်စူးအောင့်လာကာ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ သူ့အလိုလိုမျက်ရည်တွေ စိုစွတ်လာသည်။

ဏီ လက်ထဲမှာတော့... မင်း မွေးနေ့မှာ လက်ဆောင်ပေးဖို့ ဣလစာထဲက ခြစ်ကုတ်ဝယ်လာခဲ့ရသော

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၄ ပုညခင်

ပုဆိုးကွက်စိပ်လေး တစ်ထည်နှင့် ရှပ်အင်္ကျီ အဖြူလေး တစ်ထည် ထည့်ထားသည့်အိတ်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင် ထားခဲ့သည်။ မင်းကို ငယ်ငယ်တုန်းကလိုပဲ ပုဆိုးကွက်စိပ် လေးနှင့် ရှပ်ဖြူလေးနှင့်သာ ဇာတိ မြင်ချင်သည်။ မင်းရဲ့ ခန္ဓာ ကိုယ်အလှကို ပေါ်လွင်စေသည့် တီရှပ်ကျပ်ကျပ်များ၊ ဂျင်း ဘောင်းဘီများကို ဇာတိ မုန်းသည်။

ဇာတိသည် လက်ဆောင်လာဝယ်ရင်း မလွဲသာ မရှောင်သာ ရင်ဆိုင်တိုးနေရသော မြင်ကွင်းကိုလည်း ရှောင် ဖယ်မသွားနိုင်ဘဲ နေရာမှာပင်အကြာကြီး ခြေစုံရပ်မိနေ သည်။ ခဏကြာတော့မှ ဇာတိက အံတင်းတင်းကြိတ်လျက် ဘဏ်ရှေ့က လူအုပ်စုဆီ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းလာခဲ့သည်။

လူအုပ်စုထဲ ခဲရာခဲဆစ်တိုးဝင်လာခဲ့ပြီး ရှေ့နား ကျကျသို့ ဇာတိရောက်လာချိန်တွင် ဘွားခနဲတွေ့လိုက်ရသည် မှာ ကား park တွင် ရပ်ထားသော ဒေါ်မြသားနွယ်ရဲ့ မိုးပြာ ရောင် ပရာဒိုကားကြီး ဖြစ်သည်။ မင်းကတော့... ပရာဒို မစီးနိုင်သေးပါ။ သို့သော်... ဒေါ်မြသားနွယ်ရဲ့ ကားများစွာ ထဲမှ ကြိုက်ရာကားကို ကြိုက်သည့်အချိန်မှာ ယူစီးခွင့်ရှိ သည်။ မင်းသည် ဒေါ်မြသားနွယ်ရဲ့အခွင့်ထူးခံ ယောက်ျား တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၅

ဏီက လူအုပ်ကြားထဲမှ တိုးဝှေ့ကြည့်နေဆဲ
မင်းက ဏီမြင်ကွင်းထဲ ဝင်လာပါသည်။ ဏီသည် မင်းကို
တစ်ချက်တော့ ငေးကြည့်လိုက်မိသည်။ မင်းသည် အခါ
များစွာကလိုပင် ညှို့ငင် ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်း အပြည့်ဖြင့်
ဝံ့ထည်နေမြဲ ဖြစ်သည်။ မင်းရဲ့ မျက်ဝန်းတွေဟာ ထက်သန်
မှုတစ်ခုဖြင့် တောက်ပနေသည်။ အမှန်တကယ်တော့...
မိုဒယ်မင်းမာန်ခဟာ ချောမွေ့ ရှင်းသန့်နေသောသူမျိုးတော့
မဟုတ်ပါ။ မင်းရုပ်ရည်က အနည်းငယ်ကြမ်းတမ်းသယောင်
ရှိသည်။ ထိုအရိုင်းဆန်ကြမ်းရှုမှုကပင် ညှို့ငင်သောဓာတ်
တစ်မျိုးကို ထုတ်လွှတ်ပေးနိုင်သည်။ ထို ညှို့ငင်နိုင်သော
စွမ်းအားကို ဒေါ်မြသားနွယ်က ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားခဲ့သည်။

ဏီအတွက်တော့ အဲဒီလို ညှို့ငင်ဆွဲဆောင်မှု
တွေဟာ သိပ်အရေးမပါလှပါ။ ဏီချစ်ခဲ့သည်မှာ ရပ်ကွက်
ထဲမှာ ခပ်ဆိုးဆိုး ခပ်ပေပေနေခဲ့သော၊ မိဘများရဲ့ ဆူပူ
ကြိမ်းမောင်းမှုကို အဖန်ဖန် ခံခဲ့ရသော၊ ဘာအလုပ်မှ
လက်ကြောတင်းတင်း မလုပ်ချင်လှသော၊ ဏီ လက်ထဲ
ပိုက်ဆံမြင်လျှင် သူ့ကို မုန့်ဝယ်ကျွေးဖို့ ပူဆာတတ်သော၊
ဘာအရှိန်အဝါမှမရှိသည့် ရိုးသား အရိုင်းဆန်လှသော
လူငယ်ကလေးသာ ဖြစ်သည်။

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၆ ပုညခင်

ဏီသည် ဣရှေ့မှ လူတချို့ကို အကာအကွယ်
ယူကာ မင်းကို လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ မင်းကို ဒါရိုက်တာ
ဖြစ်ဟန်တူသူက အမူအယာလုပ်ဖို့ ညွှန်ကြားနေပုံရသည်။
မင်းကလည်း မရှင်းလင်းသည်များကို ပြန်မေးနေပုံပင်။ မင်း
၏ စကားပြောဟန်၊ လှုပ်ရှားပြုမူဟန်က အစ အလွန်ပင်
ကြည့်လို့ကောင်းလှသည်။ ထူထူနက်နက် မျက်ခုံးတစ်စုံကို
အဝေးကပင် ထင်းနေအောင် မြင်ရသည်။ ရုပ်အင်္ကျီ အဖြူ
လက်ရှည်မှာ နက်ခဲတိုင်လေး တပ် ဝတ် ထား သည်။
ဘောင်းဘီက ကာကီရောင်ဖျော့ဖျော့ စတိုင်လ်ဘောင်းဘီ
ဖြစ်သည်။ ညိုဖျော့ဖျော့အရောင်ရှိသည့် ဆံပင်ဖျော့ပျော့က
ခါတိုင်းလို ဖြာလွင်မနေဘဲ ဘေးခွဲ ခွဲကာ သပ်သပ်ရပ်ရပ်
ဖွီးထားသည်။ မင်းရယ်... အဲ့ဒီအဝတ်အစားတွေကို ဘယ်သူ
စီစဉ်ပေးခဲ့သလဲ၊ ဒီကြော်ငြာမှာ ဒီလိုဝတ်ဖို့ ဒါရိုက်တာ
စိတ်ကူးအပြင် တခြားမိန်းမတစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ စိတ်ကူး
ကိုပါ မင်း... လက်ခံထားခဲ့သလား။ မင်းဟာ မိန်းမတစ်
ယောက်ရဲ့ လွှမ်းမိုးမှုကို ခံနေရတယ်ဆိုတာ သတိပြုမိပါ
ရဲ့လား။

ဏီ ငေးကြည့်နေဆဲမှာပင် ဒေါ်မြသားနွယ်က
ဏီ မြင်ကွင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့ပြန်သည်။

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၇

ဒေါ်မြသားနွယ်သည် မင်းရှိရာ လူမြင်ကွင်း
ထဲသို့ လှပနွဲ့နှောင်းစွာ လှမ်းဝင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမရဲ့
အလှက ထင်းလင်းနေတာတော့ အမှန်ပင်။ သူမရဲ့ မျက်ဝန်း
များက အရာရာကို သိနားလည်ပြီးဖြစ်သော အရိပ်အယောင်
များဖြင့် ပိုင်နိုင်ရဲဝံ့နေသည်။ သူမကို အသက်လေးဆယ်
ရှိပြီရယ်လို့ ဘယ်လိုလူမျိုးကမှ ထင်မည်မဟုတ်ပါ။ ငါ
တောင်မှ မင်း ပြန်ပြောပြလို့ သိခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။

သူမ ပခုံးထက်မှာ အဖျားတွေ လိပ်ခွေနေ
သော ဆံပင်များက ပုံအိ ကျနေသည်။ မျက်ခုံးလေးက
စင်ရော်တောင်လို ကော့ပျံ့နေသည်။ နှုတ်ခမ်းထူထူအိအိက
သူမရဲ့ ဆွဲဆောင်မှုကို ပံ့ပိုးပေးနိုင်သေးသည်။ ဒူးအောက်
ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ခွဲထားသော စိမ်းဖန့်ဖန့် ပိုးသား
ဂါဝန်လက်ပြတ်လေးက... သူမရဲ့ ရှိရင်းစွဲအသက်ကို နည်း
နည်းတော့ လျှော့ကျစေသည်။ ဘယ်လောက်နုအောင်၊ လှ
အောင်ပြင်ပြင် သူမဟာ မင်းမာန်ခထက် အသက်အများကြီး
ကြီးသော ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းများ၊ ကြော်ငြာ လုပ်ငန်းများပိုင်ရှင်
ရင့်ကျက်သော မိန်းမတစ်ယောက် ဆိုတာကိုတော့ ဘယ်လိုမှ
မဖုံးကွယ်နိုင်ပါ။ ဒါကို အများကလည်း သိကြပါသည်။

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၈ ပုညခင်

ဏီက အခိုးထွက်မတတ် မျက်ဝန်းများဖြင့်
မင်းဆီ လျှောက်လာသော မြသားနွယ်ကို စိုက်ကြည့်နေ
ဆဲ... သူမက သူမလက်မှာ ပွေ့ယူလာသော ကုတ်အင်္ကျီ
တစ်ထည်ကို မင်းထံ ကမ်းပေးလိုက်လေသည်။ ထို မြင်ကွင်း
ကြောင့် ဣရင်ဘတ်ထဲ မီးတောက်သွားသည်။ သူတို့ နှစ်
ယောက်ကြားသို့ ပြေးဝင်သွားချင်စိတ်ကို မနိုင်ရင်ကန်
ထိန်းချုပ်ထားရသည်။ မင်းက ဒါရိုက်တာနှင့် စကားပြော
နေရာက ကုတ်အင်္ကျီကို လှမ်းယူဝတ်လိုက်သည်။ သူမက
ချက်ချင်း ထွက်မသွားသေးဘဲ မင်း အင်္ကျီဝတ်ပြီးသည်အထိ
စောင့်ကြည့်နေသည်။ အင်္ကျီဝတ်ပြီးသွားတော့မှ ကုပ်ပိုး
နားက ကော်လာစကို တစ်ချက်ဆွဲညှိပေးပြီး ခပ်ပြုံးပြုံး လှည့်
ထွက်သွားလေသည်။

“မမကြီးတို့ကတော့... ယုယတယ်ကွာ”

“ငါလည်း ဒီကောင့်လောက် ရုပ်ဖြောင့်ရင် ဒီလို မမ
တစ်ယောက်တော့ သေချာပေါက်ရမှာပဲ”

ယောက်ျားလေးအုပ်စုဘက်မှ လှောင်ပြောင်
သရော်သော အသံအုပ်အုပ်ကို ကြားရပြန်သည်။ ဏီရဲ့ ခံနိုင်
ရည်ကို တစ်စတစ်စ တိုက်စား ဖဲ့ခြွေခံနေရသည်။ ဏီ
မင်းကိုလည်း ဆက်ကြည့်မနေချင်တော့ပါ။

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၉

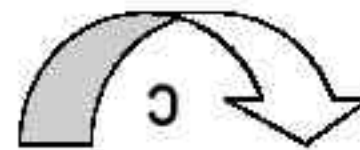
ဏီသည် မင်းနှင့်တကွ လူအုပ်ကြီးကို ချာခနဲ
ကျောခိုင်းပစ်လိုက်သည်။ အားလုံးနဲ့ ဝေးရာကို ဏီ သွား
ချင်သည်။ ဏီက အပြေးတစ်ပိုင်း ခြေလှမ်းများဖြင့် လှည့်
ထွက်လာသည်။ ဏီ မျက်ရည်စတွေကတော့... မင်းမာန်ခ
နှင့် ဒေါ်မြသားနွယ်တို့ရဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ကျကျန်ရစ်
ခဲ့သည်။

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

ဏီတို့ မြို့ကလေးမှာတော့ မင်းမာန်ခဟုဆို
လျှင် 'လူပေါ်ကြော့ကလေး' ဟုသာ အားလုံးက တစ်သမတ်
တည်း သတ်မှတ်ထားခဲ့ကြလေသည်။ မင်းက အမှန်တကယ်
လည်း လက်ကြောမတင်းသူ ဖြစ်သည်။ မင်း မိဘများမှာ
ချောင်လည်သူများ မဟုတ်ကြပေ။ မင်းရဲ့ ဖခင်မှာ...
မြင်းလှည်းမောင်းရသူဖြစ်ပြီး မင်း မိခင်ကတော့ အိမ်မှာပင်
ကုန်စုံဆိုင် သေးသေးလေးဖွင့်ထားခဲ့သည်။ မင်းကတော့...
ဘာအလုပ်မှ ကူမလုပ်ဘဲ အရပ်ထဲလှည့်လည်ကာ အပေ
အတေလုပ်၍နေသည်။ လူငယ်တွေချင်း ဘာမဟုတ်တာ

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၁၄ ပုညခင်

လေးနှင့် ထစ်ခနဲရှိ ရိုက်ကြ၊ ရန်ပွဲဖြစ်ကြလျှင်လည်း မင်း ပါသည်။

မင်း တစ်ယောက်တည်းရဲ့ ပုံစံကိုသာ တွက် ကြည့်လျှင် မင်းဟာ မပြည့်စုံသော လူတန်းစားမှ ပေါက်ဖွား လာသည်ဟု မထင်ရချေ။ မင်းက ချောမောရှင်းသန့်နေသူ မဟုတ်သော်လည်း အများနှင့် ယှဉ်လိုက်တိုင်း ထိုးထွင်း ထင်ရှားနေတာဟာ ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိချေ။ မင်းမှာ စတိုင်လ်ရှိသည်ဟုတော့ ဖော် အသိအမှတ်ပြုသည်။ မင်းရဲ့ သွားပုံလာပုံ၊ ပြောဆိုပြုမူပုံတွေဟာ စတိုင်လ်ကျကျ ကြည့် ကောင်းတာတော့အမှန် ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် မင်းက တခွီခွီရယ်ရင်း ငိုကို ပြောပြတတ်သည်မှာ...

“ကောင်မလေးတွေကွာ တကယ် ရယ်ရတယ်သိလား၊ ငါ့ကို ဘာကောင်မှတ်လို့လဲ မသိဘူး၊ အရမ်း အရေး ပေးပြီး ခင်ခင်မင်မင် လာပေါင်းနေတာ။ နောက်တော့ ငါ့အဖေ၊ အမေ ဆင်းရဲတာကိုလည်း သိ၊ ငါခပ်ပေပေ နေတာကိုလည်း သိရော လမ်းတွေ့ရင်တောင် နှုတ် မဆက်ချင်တော့ဘူး။ အဲဒါနဲ့ ငါလည်း အမြင် ကတ်ကတ်နဲ့ အဲဒီကောင်မလေးတွေနားက ဖြတ် လျှောက်ရင်း အော်ရယ်ပေးလိုက်တယ် အေးရှေ့...”

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၁၅

ပြီးတော့... သူက ငှက်ကို အမွန်းတင်ပြန်သည်။
 “ငါ့ဘဝမှာ နင်က တကယ့်အစစ်အမှန်ပဲ ငါ့ကို
 သည်းခံတာ၊ နားလည်ပေးတာ၊ အထင်မသေးတာ
 ဆိုလို့ နင်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ နင်ကမှ တကယ့်
 အနှစ်။ ငါ့ကို အပေါ်ယံ သဘောကျပြီး လာရောတဲ့
 ဟာလေးတွေက အကာလေးတွေ...”

ဇာတိနဲ့နှစ်ယောက်ရဲ့ သံယောဇဉ်က ဟိုး
 ငယ်ငယ်လေးကတည်းက စခဲ့တာမို့ ခိုင်မြဲပြီးသားဖြစ်သည်။
 ဇာတိသည် ကျောင်းသွားဖော်၊ ကစားဖော်၊ ရန်ဖြစ်ဖော်
 သူငယ်ချင်းများလည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

စာကျက်ရမှာ အလွန်ပျင်းသော မင်းသည်
 အတန်းထဲမှာ ဘယ်အခါ စာမေးမေး ရသည်ရယ်လို့မရှိဘဲ
 အမြဲလို အရိုက်ခံရလေသည်။ မင်းက သူ့ကို စာမေးတိုင်း
 ငှက်ကို မသိမသာခိုးကြည့်ကာ သူ့ကို စာပြပေးဖို့ အကူအညီ
 တောင်းတတ်သည်။ မင်း အရိုက်ခံမှာကို စိုးရိမ်သော ဇာတိ
 ကလည်း ဆရာမ မမြင်အောင် စာအုပ်ထောင်ပြခြင်း၊
 ပါးစပ်လှုပ်၍ ပြောပြခြင်းဖြင့် မင်းကို ကူညီရမြဲ ဖြစ်သည်။
 ကံမကောင်းသော အခါများမှာတော့... ဆရာမက ဇာတိ
 ပြောပြသည်ကိုမြင်ကာ ဇာတိပါ သူနှင့်အတူ ရောနှောအရိုက်
 ခံရလေသည်။

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၁၆ ပုညခင်

မင်း အဖေကဆို အမြဲလို ငြီးငြူလေ့ရှိသည်။
“ဒီကောင့်ကို နာမည်ကောင်းကောင်းလေး ရွေးပေး
မိတာ မှားပြီထင်တယ်။ နာမည်က စီးပြီး လူကတော့
ဖွတ်ကျား ဖြစ်နေတယ်။ ဘာမှ အသုံးမကျဘူး။
ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ မိဘကို ကူညီမလား မှတ်ပါ
တယ်... သူက ပေါ်ကြော့ကလေး လမ်းသလား
နေတယ်”

သူကလည်း မခံပါ။

“အလကား လမ်းသလားတာ မဟုတ်ပါဘူး အဖေရာ
အလုပ်ရှာနေတာပါ။ ကျောင်းပိတ်ရက် လုပ်လို့ရမယ့်
အလုပ်မျိုး ရှာနေတာ”

“တခြားအလုပ် လိုက်ရှာနေတော့ အချိန်ကုန်တာ
ပေါ့ကွ။ ကျောင်းပိတ်ရက်... တစ်ရက်တလေ ငါ့
မြင်းလည်း ကူမောင်းရင် ငါ နားရတာပေါ့”

“မြင်းလည်းမောင်းတာက ပင်ပန်းတယ် အဖေရ...။
နေကလည်း ပူသေး။ ကျွန်တော်က... သက်သက်
သာသာနဲ့ ပိုက်ဆံ များများရမယ့် အလုပ်မျိုးပဲ လုပ်
ချင်တာ”

“ဒီကောင်... ငါ တွေ့ရာနဲ့ ကောက်ပေါက်လိုက်ရဲ့
သေတော့မှာပဲ”

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၁၇

အဖေလုပ်သူက သားအတွက် အမြဲဒေါသ ထွက်ရမြဲ။ မင်းကတော့... ရယ်လို့သာ နေတတ်ပါသည်။

မင်း ဘယ်လောက်ဆိုးဆိုး ဖို့အပေါ် ကောင်း ရှာတာကိုတော့ ဖိုက ဘယ်အချိန် ပြန်တွေးတွေး တစိမ့်စိမ့် ကြည်နူးရမြဲ ဖြစ်သည်။

တစ်ခါကဆို သူက... အလှူတစ်ခုမှာ ပါးဖြ နားဖြ သွားစားပြီးအပြန်တွင် ဖို့ဆီ အပြေးအလွှားရောက် လာကာ...

“ဖို... ဒီအလှူက သူဌေး အလှူကွ။ ငါ့တို့ မစား ဘူးတဲ့ ကိတ်မုန့်တွေလည်း အများကြီးချကျွေးတယ်။ ငါ... အားရပါးရ စားလိုက်တာ ဗိုက်ကားသွားတာ ပဲ။ ဖို... ကိတ်မုန့်ကြိုက်တာလည်း သတိရလို့ ဖို မစားဖူးတဲ့ မုန့်တွေ ငါ... ယူလာခဲ့တယ်ကွ။ ဒီမှာ တွေ့လား... အများကြီးပဲ”

မင်းက ဖောင်းကားနေသော သူ့ပုဆိုးခါးပုံစကို ဖြေပြရာ ကြေမွနေသော ကိတ်မုန့်များကို တွေ့ရလေသည်။

“စား... စား... ဖို၊ ကြေပေမယ့် အရသာက မပြောင်း ပါဘူး။ ကြေတော့ အဝါးရတောင် သက်သာသေး

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၁၈

ပုညခင်

တယ်။ နင် ထပ်စားချင်ရင် ငါ နောက်တစ်ခေါက် သွားယူပေးဦးမယ်”

“တော်ပါပြီ မင်းရယ်... နင်ယူလာတာ အများကြီးပဲ ဥစ္စာ၊ ငါတစ်ယောက်တည်း စားလို့တောင် မကုန်ဘူး၊ လာလေ... နင်ပါ ထပ်စားဦး”

“ငါ ထပ်စားရင် ဗိုက်ကားသေမှာ ဟ၊ နင် စားတာ ကိုပဲ ထိုင်ကြည့်နေတော့မယ်”

ဏီတို့ မိသားစုက ငွေကြေး မပြည့်စုံသူများမို့ ဏီသည်လည်း စားချင်တာကို စားချင်သလောက် စားခွင့် မရခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ဏီက အားပါးတရ ပလုတ်ပလောင်းစား နေတာကို သူက ဒူးပေါ်လက်တင်၊ ထို လက်ပေါ် ခေါင်းလေး စောင်းငဲ့မှေးတင်ကာ တစ်မိမိမှ ပြုံးကြည့်နေခဲ့ဖူးသည်။

မင်းက သူ့ဘာသာ ဘယ်လောက် အသုံး မကျ ကျ ဏီကိုတော့ အကာအကွယ်ပေးနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ ကောင်လေးတွေ ဏီကို စနောက်လျှင်... သူက ဏီရှေ့မှာ မားမားရပ်ကာ...

“ဟေ့ကောင်တွေ မင်းမာန်ခဆိုတဲ့နာမည် မင်းတို့ မကြားဖူးဘူးလား။ ဘယ်ရန်ပွဲမဆို မင်းမာန်ခ မပါတဲ့ ပွဲ မရှိဘူး။ ပါတိုင်းလည်း ရှုံးတယ်ဆိုတာ မရှိဘူး။

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၁၉

အဲ့ဒါလေး... မင်းတို့သိအောင် ပြောပြတာ၊ ဣ
နောက်ကို ဆက်လိုက်ရဲရင် လိုက်ကြ၊ လိုက်တဲ့
ကောင် နောက်တစ်နေ့မှာ သွား သုံးဆယ့်နှစ်ချောင်း
စလုံး ကျွတ်ပြီးသားပဲလို့ မှတ်သွားကြ”

တော်ရုံတန်ရုံလူက မင်းကို ဖြိုတာမို့ ဣကို
ဘယ်သူမှ အနှောင့်အယှက် မပေးရဲကြတော့ချေ။

မင်းက အစားအသောက် မက်မောသူ၊ အဝတ်
အစားမက်မောသူလည်းဖြစ်ရာ ဣကို မကြာခဏ မုန့်ဝယ်
ကျွေးခိုင်းတတ်ပါသည်။ သူ တစ်ခုခုစားချင်တိုင်း၊ ဒါမှ
မဟုတ် ဣလက်ထဲ ငွေရွှင်နေတာကို သူသိတိုင်း ဣထံ
ရောက်ရောက်လာကာ သူ့ ဗိုက်သူ ပွတ်ရင်း...

“ဣ... နင်က တကယ်တော်တဲ့ မိန်းကလေးပဲကွ၊
ဒီအရွယ်လေးနဲ့ ငွေရှာနိုင်တယ်၊ နင်ထိုးတဲ့ သိုးမွေး
တဘက်လေးတွေ၊ ဦးထုပ်လေးတွေကို ဒီခိုင်းဆန်း
လို့တဲ့၊ လူ တော်တော်များများက ကြိုက်ကြတယ်၊
နင်... မနက်က တဘက်တွေ မြို့ထဲကဆိုင်မှာ သွား
သွင်းတာ ငါ... လှမ်းမြင်လိုက်တယ်၊ ဟဲ... ဟဲ...
ဗိုက်ဆာလိုက်တာ ဣရာ... နန်းကြီးသုပ် မစား

ပုညဝင်စာအုပ်တိုက်

၂၀

ပုညခင်

ရတာလည်း နှစ်နဲ့ ချီနေပြီ။ ငါ့ကို မုန့်လိုက်ကျွေး စမ်းပါ”
“အငတ်... ငါ့လက်ထဲ ပိုက်ဆံရှိပြီဆို ဘွားခနဲပေါ်
လာပြီ၊ သတင်း ရတာကလည်း မြန်လိုက်တာ...
အံ့ရော...”

ဏီပါးစပ်က ဘယ်လိုပဲပြောပြော သူ့ကို
လှိုက်လှဲသော စေတနာဖြင့်ပင်... မုန့်လိုက်ကျွေးမိမြဲ ဖြစ်ပါ
သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ငွေပိုငွေလျှံလေး စုမိလျှင် ဏီက...
သူ့အတွက် ပုဆိုးကွက်စိပ်ကလေးနှင့် ရှပ်အင်္ကျီအဖြူလေး
တွေ ဝယ်ပေးမိမြဲ ဖြစ်သည်။ ဏီ ဝယ်ပေးတိုင်း သူက...
ဝမ်းသာအားရဖြင့်...

“ကျေးဇူးပဲ ဏီရာ... ငါ... အဝတ်အစားအသစ် မဝယ်
ရတာ တစ်နှစ်တောင် မကတော့ဘူး။ ငါက ဂျင်း
ဘောင်းဘီတို့၊ တီရှပ်တို့ဆို ပိုသဘောကျတယ် သိ
လား။ နောက်တစ်ခါဝယ်ရင် အဲဒါမျိုးပဲ ဝယ်တော့
ကွာ၊ ငါ့မှာ ပိုက်ဆံရှိရင် နင့်ကို တစ်ပြန်ဝယ်ပေးမယ်”

သူ့ကိုသာ ဝယ်ပေးပြီး ဏီ..အဝတ်အစားတွေ
ဟောင်းနွမ်းနေတာကိုတော့ သူ သတိပြုမိပုံ မရခဲ့ပါ။
ဏီကတော့ သူ့မှာ ဘယ်လို မသိတတ်မှုမျိုး၊ မလိမ်မိုး

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

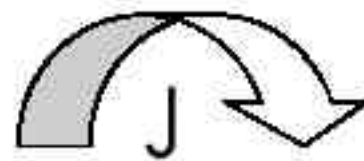
အချစ်နှင့်ကကြိုး ၂၁

မလိမ်မာ မိုက်မဲမှုမျိုးတွေ ရှိပါစေ... ချစ်သူလိုတစ်မျိုး...
သူငယ်ချင်းလို တစ်သွယ်... အစ်မကြီးတစ်ယောက်လို ငဲ့ညှာ
စွာဖြင့် ငယ်နုစဉ်ကာလများကို အတူတကွဖြတ်ကျော်ခဲ့ရ
လေသည်။

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

ဏီသည် မင်းကို မခွဲချင်သော်လည်း အိမ်မှာ
ပထွေးနှင့်အတူ ဆက်မနေချင်တော့တာမို့ ရန်ကုန်မှာပဲ
အဝေးသင်တက်ရင်းအလုပ်သွားလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ရလေသည်။

ထိုအကြောင်းသူ့ကို ပြောပြဖို့အတွက်လရောင်
တစ်ဝက်တစ်ပျက် ယှက်ဖြာနေသော ညတစ်ညတွင် ဏီတို့
အိမ်ခေါင်းရင်းက ဆိတ်ဖလူး ပန်းရုံလေးနံဘေးမှာ တွေ့ခဲ့
ကြသည်။

လရောင်က သူ့မျက်နှာပေါ် ခပ်ရေးရေး
ဖြာကျနေသည်။ ဆိတ်ဖလူးပန်းရုံတွေက မွေးပြီး ညဉ့်ဦး
လေပြည်ကလည်း တသုန်သုန် တိုက်ခတ်လျက်ရှိသည်။

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၂၄ ပုညခင်

ဇာတိသည် ထိုအကြောင်း စကား မစခင်ကပင် မျက်ရည်ဝဲချင်နေသည်။ ဇာတိတို့နှစ်ယောက်ဟာ သိတတ်စ အရွယ်ကတည်းက ခပ်ကြာကြာ ခွဲခွာ၍ မနေခဲ့ရဖူးပါ။ ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် သူ့ရောက်မလာခဲ့လျှင် ဇာတိက သူ့ အိမ်ရှေ့သွားကာ ရန်တွေ့တတ်ပြီး သူ့လာချိန်မှာ ဇာတိ မရှိ လျှင် သူဒေါသတကြီး ဇာတိကို ဆူပူမာန်မဲတတ်တာကို ဇာတိ မှတ်မိပါသေးသည်။

အပေအတေ လူငယ်လေးကတော့... ခုထိ ဆယ်တန်းမအောင်သေးဘဲ ယောင်ချာချာ ဖြစ်နေဆဲပင်။

ဇာတိက ဆို့ဆို့နှင့်နှင့် အသံဖြင့် သူ့ကို စပြော ရပါသည်။

“ဇာတိ ရန်ကုန်သွားပြီး ကျောင်းတက်ရင်း အလုပ် လုပ် ရမယ် မင်း၊ ဟိုမှာက ဇာတိအတွက် တက်လမ်းရှိတယ်။ အလုပ်လုပ်လို့ရတဲ့ လခထဲက တချို့ကို စုထားပြီး သင်တန်းတွေ တက်လို့ရတယ်။ ဒါမှ ကျောင်းပြီးတဲ့ အခါ အလုပ်ကောင်းကောင်း ရမယ်။ ပြီးတော့... မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ ဇာတိက ပထွေးနဲ့ နေ နေရတာဆို တော့ အိမ်မှာ မနေချင်တော့ဘူး”

မင်းက ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ ဇာတိလက်မောင်း တွေကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ သူ... ကလေး

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၂၅

တစ်ယောက်လို မျက်မှောင် ကုတ်ကျသွားတာကိုလည်း
ဏီ... မြင်ရသည်။

“နင် တစ်ယောက်တည်းသွားမှာလား၊ အလုပ်ကော
ရပြီလား၊ နေတာက ဘယ်မှာ နေမှာလဲ”

“တစ်ယောက်တည်းပဲ သွားရမှာပေါ့။ နေတာက
အဆောင်ငှားနေလို့ ရတယ်... အလုပ်ကတော့...
ဟိုရောက်မှ ရှာရမှာပေါ့”

“နင်တစ်ယောက်တည်း စိတ်မချပါဘူး။ ငါပါ လိုက်
ခဲ့မယ်”

“လိုက်လို့ ဖြစ်မလား မင်းရဲ့ နင်က... စာမေးပွဲလည်း
အောင်ထားတာ မဟုတ်ဘူးလေ... ဒီနှစ် စာမေးပွဲ ပြန်
ဖြေလိုက်ဦးပေါ့”

“မဖြေတော့ပါဘူး၊ ဖြေလည်း အောင်မှာမှ မဟုတ်တာ
လျှာမရှည်နဲ့ ဏီရာ ငါ... လိုက်မယ်ဆို လိုက်မှာပဲ။
မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း ရန်ကုန်မှာနေတယ်
ဆိုတာ လွယ်တယ်မှတ်လို့လား၊ နင် တစ်ယောက်
တည်း အဆောင်လိုက်ရှာ၊ အလုပ်လိုက်ရှာ၊ ပြီးတော့
နင့် ရုပ်ကလေးကလည်း ချစ်စရာလေး။ ကောင်လေး
တွေ ဝိုင်းလိုက်တော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ နင် ဘာမှ

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၂၆

ပုညခင်

ဆင်ခြေပေးမနေနဲ့တော့၊ နင်သွားရင် ငါလည်း လိုက်မယ်၊ ငါ့ဘာသာ ယောက်ျားလေးဆောင်ဌား နေမယ်၊ အလုပ်တစ်ခုခု ရှာလုပ်မယ်၊ နင့်ကို စောင့်ရှောက်မယ် ဒါပဲ”

“ဖြစ်ပါ့မလား မင်းရယ်... ၊ ပြီးတော့... နင်က အလုပ်ဆို ပင်ပန်းတဲ့အလုပ်လည်း လုပ်ချင်တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“အရင်က မလုပ်ပေမယ့် အခုလုပ်မယ်ဟာ၊ ဘာလဲ နင်... ငါ့ကို မခေါ်ချင်တာ ဘာကြောင့်လို့လဲ ဏီ”

“ဘာကြောင့် ရှိရမှာလဲဟဲ့”

“ရှိချင်ရှိမှာ မပြောနိုင်ဘူး။ နင်က မြို့သွား အလုပ်လုပ်၊ ငါက နယ်မှာကျန်ခဲ့၊ နင့်ဘဝက တဖြည်းဖြည်း မြင့်သွား၊ ငါ့ထက် မြင့်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ဆုံ ချစ်ကြိုက်ပြီး ငါ့ကို ထားခဲ့၊ အင်မတန် ခမ်းနားကြီးကျယ်တဲ့ နင့်ရဲ့မင်္ဂလာပွဲကြီးကျင်းပချိန်မှာ ငါက အဝတ်အစား အစုတ်အပြတ်လေးနဲ့ ရောက်လာပြီး နင့်မျက်နှာကို နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် လာငေးကြည့်၊ နင်က ငါ့တို့ကြားမှာ ဘာမှ မရှိခဲ့သလိုပုံစံမျိုးဟန်ဆောင်ပြီး ခပ်တည်တည်နဲ့ သူငယ်

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၂၇

ချင်းပါ ဘာညာဆိုပြီး... နင့်သတို့သားနဲ့ ငါ့ကို
မိတ်ဆက်ပေး၊ ငါက ဟန်ဆောင်အပြုံးနဲ့ လက်ဆွဲ
နှုတ်ဆက်၊ အဲဒီလို ဇာတ်လမ်းမျိုးခင်းမလို့ မဟုတ်
လား”

“ကောင်စုတ်”

ဏီက စုပူစုပူ ပြောနေသော မင်းကို ကြည့်ရင်း
အားပါးတရ ရယ်မောမိလေသည်။

နောက်ဆုံးတော့... ဏီကပဲ သူ့ရဲ့ ဇွတ်တရွတ်
အစီအစဉ်ကို သဘောတူခဲ့ရသည်။

ဏီ... ရန်ကုန်လာသောနေ့က သူလည်း သူ့
အဝတ်ထုတ် သူဆွဲကာ ဏီအဝတ်အစား အိတ်တချို့ကိုပါ
မနိုင်မနင်းလွယ်ပိုးရင်း လေကလေးတချွန်ချွန်နှင့် အပူအပင်
ကင်းမွဲစွာ လိုက်ပါလာခဲ့ပါသည်။

သူက ဏီနားကပ်ကာ ခပ်တိုးတိုး ပြောခဲ့
သေးသည်။

“ဏီ... ငါ နင့်ကို သိပ်ချစ်တာ သိလား၊ နင့်ကို ငါ
ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ နင်နဲ့ ခွဲရတော့မယ်
ဆိုမှ ပိုသိလာရတယ်။ နင့်ကို ချစ်တဲ့ အချစ်တွေဟာ
ငါ့ရင်ဘတ်နဲ့တောင် မဆုံလောက်အောင် များပြား

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၂၈

ပုညခင်

ပြည့်မောက်ပြီး အလျှံပယ် ဖြစ်နေတယ်။ ငါ... နင့်
အနားက ဘယ်တော့မှ မခွဲဘူးကွာ... နင်လည်း ခွဲ
မသွားနဲ့၊ ငါတို့တွေဘဝမှာ ဘယ်လို အခက်အခဲ
ကြုံကြုံ လက်တွဲမဖြုတ်စတမ်း ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲဝင်
ကြမယ်”

အဲ့ဒီအချိန်တုန်းကတော့... မင်းရဲ့ စကား
ကြောင့် ဣန္ဒလုံးသားတွေပင် တလိုက်လိုက်တုန်ယင် ပူနွေး
လာရသည်အထိ ကြည်နူးပီတိဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

မင်းသည် အတော် ရယ်စရာကောင်းသော လူငယ်လေးလည်း ဖြစ်သည်။ မြို့က ထွက်လာတုန်းကသာ အပင်ပန်းခံနိုင်သည်ဟု ဒေါင်းတင်မောင်းတင် ကြွေးကြော် ခဲ့သော်လည်း ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာ ချက်ချင်းအဆောင် ရှာမရ နိုင်ဘဲ တလည်လည်ဖြစ်နေသောအခါ သူ့ပါးစပ်က တဖျစ် တောက်တောက် ညည်းညူလို့မဆုံး ကိုကို အပြစ်တင်လို့ လည်း မဆုံးနိုင်ချေ။

ဏီတို့သည် တက္ကစီ ငှားလည်း ငှားမစီးနိုင် တာမို့ အထုပ်အပိုးတွေ မနိုင်မနင်းသယ်ပိုးရင်းဘတ်(စ်)ကား တိုးစီးကြရသည်။ လှည်းတန်းတစ်ဝိုက်ရှိ အဆောင်တွေမှာ လူပြည့်နေတာမို့ လှည်းတန်းကနေ တံတားဖြူဘက်သို့ လမ်းလျှောက်လာကြရသည်။ အထုပ်တွေပါတာမို့ ဘတ်(စ်)

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၃၀ ပုညခင်

ကား ခဏခဏတိုးစီးဖို့လည်း မလွယ်ချေ။ သူက အထုပ်
တွေကို သယ်ပိုးရင်း ချူသံပါအောင် ညည်းညူလာသည်။

“အမယ်လေး... သေချင်စော်နံတာပဲ။ ဘတ်(စ်)ကား
တွေကလည်း ကျပ်လိုက်တာကွာ၊ ကဲ... ဘယ်လိုလဲ
ဒေါ်မြတ်ပန်းဏီရဲ့၊ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းသာ
ဒီလိုလျှောက်သွားနေရရင် ဘယ်လွယ်လိမ့်မလဲ...
ကျပ်ပါလို့ သက်သာတယ် မှတ်ပါ...”

“အေးပါ... မင်းရယ်။ ကျေးဇူး... ကျေးဇူး။ ပေး...
ပေး... နင့်အထုပ်တွေ ငါ့ကိုပေး။ ငါ့ဘာသာ ကိုင်
မယ်... နင် အမောပြေအောင် ဘာမှ မသယ်ဘဲ
လျှောက် ...”

“အပိုမပြောနဲ့ ဏီ... နင်တစ်ယောက်တည်း ဒါတွေ
ဘယ်လိုလုပ် နိုင်မလဲ။ ဟူး... ပင်ပန်းလိုက်တာ”

“နင်ပဲ အပင်ပန်းခံနိုင်ပါတယ် ဆို... ဒါ အစပဲ ရှိ
သေးတာ”

ချွေးတွေ ပေါက်ပေါက်ကျလျက်... မျက်နှာ
တစ်ခုလုံး ရှုံ့မဲ့ညည်းညူနေသော မင်းကိုကြည့်ကာ ဏီ
စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။ ဏီလည်း မောတာပါပဲ။
သို့သော်... မောလည်း ရှေ့ဆက်ရမှာမို့ ဏီက နည်းနည်း
လေးမှ မညည်းညူပါ။

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၃၁

ဏီတို့သည် မာလာမှတ်တိုင်က ခုံလေးတွေ ကို
တွေ့သောအခါ အထုပ်တွေကို ဗြဲနံ့ခနဲပစ်ချလိုက်ကြပြီး
ခြေကုန်လက်ပန်းကျစွာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ အသက်ကို
ဝအောင်ရှူနေရတာမို့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်
ချက်ချင်းစကား မပြောနိုင်ကြပေ။ အတန်ကြာတော့...
မင်းက လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ် လာကာ...

“ဏီ... ငါ ဗိုက်ဆာတယ်ကွာ... အချိန်ကိုလည်း
ကြည့်ဦး၊ ထမင်းစားချိန် လွန်နေပြီ။ နင့်အဆောင်က
ဘယ်တော့မှ ရမယ်မသိဘူး... တစ်ဆောင်ဝင် တစ်
ဆောင်ထွက် လိုက်မေးရဦးမှာ... ဒီအထုပ်တွေ သယ်
ပြီး လမ်းလျှောက်နိုင်ဖို့ဆိုတာ အားရှိဖို့ လိုတယ်ကွ၊
ဗိုက်အရင် ဖြည့်ကြမယ်ကွာ”

“ဒီနားကဆိုင်တွေက ဈေးကြီးမယ့်ပုံပဲ မင်းရဲ့။ ဏီတို့
ပါလာတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ အလုပ်မရခင် စားရဦးမှာ မဟုတ်
လား။ ထမင်း တစ်ခါစားရုံနဲ့ ပါသမျှပိုက်ဆံ အကုန်
ပြောင်သွားရင် ဒုက္ခရောက်မယ်၊ ခဏလေး အောင့်
ထားနော် မင်း၊ ဟိုရှေ့လမ်းကြားထဲကျမှ ဆိုင်ရှာပြီး
စားရအောင်။ လမ်းကြားထဲက ဆိုင်သေးသေးလေး
တွေက ဈေးသက်သာတယ်”

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၃၂

ပုညခင်

“ဏီကလည်းကွာ... ငါ့ဆောင် မသထာတော့ဘူး လား၊
ဆိုင်တွေဖို့က ဘယ်လောက် လျှောက်ရဦးမယ် မသိ၊
ဟာ...ဟိုမှာ ဝက်သားတုတ်ထိုးသည်ကွ... ငါ
သိပ်ကြိုက်တာ ဝင်စားရအောင်”

ဏီ... ရင်မ၍ သွားရပါသည်။ ဝက်သား
တုတ်ထိုးဆိုတာ ဘယ်လောက်စားစား မဝနိုင်သောအရာ
ဖြစ်သည်။ မင်းလို စားပုံမျိုးနှင့် ပါသမျှ ပြတ်သွားနိုင်သည်။

မင်းက ပြောလည်း ပြော၊ ဝက်သားတုတ်ထိုး
သည် ရှေ့မှာ စွေခနဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ အားပါးတရ
စားရင်း ဣကိုလည်း ခေါ်သေးသည်။

“ဏီ... လာလေကွာ၊ နင်လည်း ဝက်သားတုတ်ထိုး
ကြိုက်တယ် မဟုတ်လား။ လာ... စားလေ”

“စား... မင်းပဲ စားပါ။ ဏီ... ဗိုက်မဆာဘူး”

“ဟုတ်ရဲ့လား ဏီရာ... ပိုက်ဆံ နှမြောလို့လား၊
လာပါ... ငါ ရှင်းပါ့မယ်၊ တစ်ယောက် နည်းနည်း
စားတာပေါ့’

“ဏီ တကယ် မဆာလို့ပါဟယ်... နင်ပဲ ဝအောင်
စားပါ”

သူစားနေပုံကို ကြည့်ရင်း ဏီကတော့...
တံတွေး မျိုချနေရပါသည်။ ဏီလည်း စားချင်တာပဲ။ ဏီ

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၃၃

ဗိုက်ထဲက တကြုတ်ကြုတ် မြည်နေတာကို ဖော်ပြန်ကြားနေရသည်။ သို့သော်... ဖော် ချွေတာမှ ဖြစ်မည်။ ဖော်က... သူမသိအောင် ငတ်ငတ်နှင့် ဝက်သားတုတ်ထိုးနဲ့ကို ခိုးပြီး ရှူနေလိုက်သည်။

မင်း စားပြီးသောအခါ ဝက်သားတုတ်ထိုးဖိုးတစ်ထောင်တိတိကျတာမို့ ဖော် ဘုရားပင် တချင်သွားသည်။ မင်းက မျက်နှာလေးငယ်ကာ...

“ငါ စားကောင်းကောင်းနဲ့ စားလိုက်မိတာ ဖော်ရာ ... ဒီလောက်ကျမှန်း ငါ မသိဘူး... ဒုက္ခပါပဲ။ ငါ့မှာလည်း ပိုက်ဆံနည်းနည်းပဲ ပါတာ...”

“ကဲပါ... မင်းရယ် ညည်းမနေပါနဲ့၊ ငါ ရှင်းပါ့မယ်။ နင်က ငါ့ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ လိုက်လာတာ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့... နင့် ပိုက်ဆံတွေလည်း ငါ့ကိုပဲ အပ်ထားတာ။ ရှိသမျှပိုက်ဆံ ဘုံထားပြီး အတူတူ သုံးတာပေါ့၊ ဘယ်သူ့ပိုက်ဆံ ဘယ်ဝါပိုက်ဆံ ခွဲခြားမနေနဲ့တော့ ... ”

“အေး... ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ။ ကဲ... ငါ အားရှိသွားပြီ... အထုပ်ထမ်းနိုင်ပြီ... ခရီးဆက်စို့”

မင်းက ကလေးတစ်ယောက်နှင့် အလားတူလေသည်။ ဘာအပူအပင်မှမရှိဘဲ လုပ်ချင်ရာလုပ်၊ စားချင်

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၃၄ ပုညခင်

ရင် စား၊ ပင်ပန်းရင် ညည်းညူ။ ဒါဟာ သူ့စရိုက်ဖြစ်သည်။
မသိတတ်တာ လက်ကြောမတင်းတာတွေက လွဲရင် သူ့မှာ
ကောက်ကျစ်မှုတော့ မရှိဘဲ အဖြောင့်သာ တွေးတတ်
လေသည်။

မင်းက အထုပ်တွေကို စွေခနဲ ကောက်ထမ်း
လိုက်ပြီး ရှေ့က သွားနှင့်နေရာက ရုတ်တရက် ခြေလှမ်း
တုံ့ကာ နောက်နားက ဣိထံ လက်ကမ်းလိုက်ရင်း...

“ငါတို့နှစ်ယောက် ဘယ်လို အခက်အခဲပဲကြုံကြုံ
လက်တွဲမဖြုတ်ဘူးလေကွာ”

“ခုနတော့... သူပဲ ညည်းညူနေပြီးတော့”

“အဲ့ဒါက ဗိုက်ဆာလို့ စိတ်တိုတာကိုးကွ”

သူက ဣိုလက်ကို တွဲပြီး ဆက်လျှောက်လာ
သည်။ ဣိကတော့ မင်းရဲ့ အဲ့ဒီအပြုအမူလေးကိုပဲ ချစ်စနိုး
စိတ်နှင့် အမောပြေရလေသည်။

ဣိတို့သည် ပြည်လမ်းဘက်မှ အဆောင်တွေ
ရှိတတ်သော လမ်းသွယ်လေးထဲ ကွေ့ဝင်လာခဲ့ပြီး အဆောင်
တစ်ခုရှေ့ ရောက်လိုက်၊ အထုပ်တွေ ချပြီး ဝင်မေးလိုက်၊
မရလျှင် အထုပ်ပြန်မပြီး တခြားအဆောင်ဘက် ဆက်
လျှောက်လာလိုက်ဖြင့် ချာချာလည်နေသည်။

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၃၅

ကံ ကောင်းထောက် မလွန်သဖြင့် သာ
နောက်ဆုံးဝင်မေးသော အမျိုးသမီးဆောင်မှာ လေးယောက်
ခန်းမှ တစ်နေရာစာ လွတ်နေတာကို ရလေသည်။ အဆောင်
ရှင် အန်တီကြီးက...

“သမီး... ကံကောင်းတာ... ဒီအချိန် အဝေးသင်
ကျောင်းသားတွေ စာမေးပွဲလာဖြေတဲ့အချိန်ပဲ၊ နေရာ
လွတ်ရဖို့ မလွယ်ဘူး”

ဇော်က မင်းကို သတိရသွားကာ...

“အန်တီ...ဒီနားမှာ အမျိုးသားဆောင်ကော ရှိလား
ဟင်...။ သမီး သူငယ်ချင်းလည်း အဆောင်ရှာနေ
တာမို့လို့ပါ”

“ဒီအဆောင်ရဲ့နောက်မှာ အမျိုးသားဆောင် တစ်
ဆောင်ရှိတယ်။ သွားမေးကြည့်ပါလား...”

“ဟုတ်ကဲ့အန်တီ... ကျေးဇူးပါပဲ”

ဇော်က... ဇော်အတွက်ရသော နေရာလေးမှာ
ပစ္စည်းတွေနေရာချပြီး မင်း စောင့်နေသော အဆောင်ရှေ့ကို
ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ မင်း အဆောင်ရှာဖို့ ဇော်ပါ လိုက်မည့်
ဟန် ပြင်သောအခါ မင်းက ဇော်ကို ခပ်စွေစွေ ကြည့်ရင်း...

“နင်က ဘာကိစ္စ လိုက်မလို့လဲ။ ယောက်ျားလေး
ဆောင်ရှေ့ နင်ပါလာရင် ပါးစပ်သရမ်းခံရမှာ သေချာ

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၃၆

ပုညခင်

တယ်။ ကိုယ့်ဘာသာ သွားမယ်။ နင်... ရေမိုးချိုးပြီး
တစ်ရေအိပ်လိုက်၊ ငါ... ညနေကျမှ လာခေါ်မယ်။
ဪ... ငါ့ နင်ဘာမှ မစားရသေးဘူး မဟုတ်လား။
ဟိုနားမှာ ထမင်းဆိုင်လေး တွေ့တယ်၊ ငါ ဝယ်ပေး
ခဲ့မယ်”

“ရတယ်... ရတယ် ။ ငါ့ဘာသာ ထွက်ဝယ်လိုက်
မယ်... နီးနီးလေးပဲ”

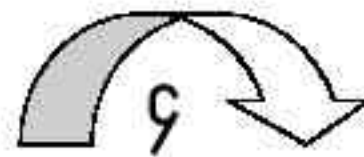
“ပြီးရော... ငါသွားတော့မယ်။ ဘုရားသိကြားမလို့
အဆောင် အလွယ်တကူ ရပါစေဗျာ။ ကျွန်တော်မျိုး
လျှာထွက် သေပါတော့မယ်”

“နုလိုက်တာ ဟယ်...”

မင်းက ညည်းညည်းညူညူနှင့်ပင် ငါတို့
အဆောင်ရှေ့မှ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပါသည်။ မင်းဟာ ဘယ်လို
စိတ်ဓာတ်မျိုးပဲရှိရှိ ငါ့အပေါ် ချစ်မြတ်နိုးစွာ စေတနာထား
တတ်တာကိုတော့ ငါက ကျေနပ်လှပါသည်။

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

ဣဒီအဆောင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာပင် မင်း
အဆောင်ငှားလို့ ရလေသည်။ နောက်တစ်နေ့မှ စကာ
ဣဒီတို့နှစ်ယောက်သည် သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်များတွင် ပါသော
အလုပ်ခေါ်ကြော်ငြာများကို စုစည်းကာ ရန်ကုန်မြို့ အနှံ့
ခြေတို ဖိနပ်ပါးအောင် လျှောက်သွားရင်း အလုပ်
လျှောက်ရလေသည်။ နေကလည်း ခြစ်ခြစ်တောက် ပူကာ
ဘတ်(စ်)ကားတစ်လှည့် ခြေကျင်တစ်လှည့် သွားနေရတာမို့
ပင်လည်း ပင်ပန်းလှသည်။ တချို့ အလုပ်တွေက ခန့်လိုက်
ပြီမို့ မောရုံသာ အဖတ်တင်သည်။ တချို့အလုပ်တွေတော့
လျှောက်လွှာပေးခဲ့ရပြီး အကြောင်းပြန်ပါမည်ဟု ဆိုသည်။

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၃၈ ပုညခင်

ဏီက ငွေကိုင်ရသူမို့ ငွေကို ခြစ်ခြုတ်သုံးစွဲရသည်။ တော်ရုံခရီးဆို ဘတ်(စ်)ကားခ ချွေတာကာ လမ်းလျှောက်သွားသည်။ မင်းက... ဏီကို မကြာခဏ ပူဆာတတ်သည်မှာ...

“ဏီ... တက္ကစီ ငှားစီးရအောင်ကွာ။ ဘတ်(စ်)ကားတိုးစီးလိုက်၊ ကုန်းကြောင်းလျှောက်လိုက်ဆိုတော့ ငါတို့ပုံစံတွေက ညစ်ပတ်စုတ်ပြတ် နွမ်းယဲ့နေတာပဲ။ ဏီ ဆံပင်တွေဆို ပွနေတယ်။ ငါ့မျက်စိထဲမှာတောင် နင်က သိပ်ကြည့်မကောင်းတော့ဘူး။ ဒီလိုပုံစံတွေကို ဘယ်သူက အလုပ်ခန့်ချင်မှာလဲ။ တက္ကစီလေးနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး သွားမှ...။ တို့ရုပ်တွေလည်း သားသားနားနား ရှိတော့မှာပေါ့။ ဒါမှ အလုပ်ရှင်က အလုပ်ခန့်ချင်မှာပေါ့။ ဒီခေတ်က ရုပ်ရည်ချောမော သန့်ပြန့်ရင် အလုပ်ရဖို့ လွယ်တယ်ကွ”

“အလုပ်က... ရမယ် မရမယ် မသေချာဘဲ နေရာတကာ တက္ကစီနဲ့သွားနေရင် ပါသမျှ ကုန်မှာပေါ့ မင်းရဲ့ အလုပ်က ဘယ်တော့ရမယ်မှန်း မသိဘူး၊ ရပြန်ရင်လည်း လခမထုတ်ခင် စားဖို့ ချန်ထားရဦးမယ်။ လာပါဟယ်... ဒီခရီးနဲ့ ဒီခရီး နီးနီးလေးရယ်။

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၃၉

ခြေကျင်လျှောက်သွားလို့ ရတယ်။ ဘတ်(စ်)ကား
စောင့်နေရင် ကြာတယ်”

“ကားခ နှမြောရင် နှမြောတယ်ပြောပါ ဒေါ်ကပ်စေး
ရယ်”

“လာပါဟယ်... စိတ်ကောင်းကောင်းလေး မွေးထား၊
ညနေကျ နင့်ကို ကြက်သားဟင်းနဲ့ ထမင်းကျွေး
ပါ့မယ်”

“ပြောတာပဲ...”

ဏီတို့ အတူတူသွားတိုင်း... ဏီက ဘာမှ
မညည်းညူရဘဲ သူက ရေဆာတယ်၊ ဗိုက်ဆာတယ်၊ နေပူ
တယ်၊ နားဦးမယ်၊ ပြန်ကြမယ်ဆိုတာမျိုးတွေ တကျည်ကျည်
ပူဆာတတ်တာမို့ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ဏီ... စိတ်တိုရ
လေသည်။

မင်းက... ကောင်းကောင်းလေးမှ စားချင်
သောက်ချင်သူဖြစ်ရာ ရေဆာပြီဆိုလျှင်...

“ဏီ... ရေဆာတယ်ကွာ၊ ရေသန့်ဘူး သွားဝယ်
လိုက်မယ်”

“အမယ်လေး... သေဆော့မှာပဲ၊ ရေသန့်က ဘယ်
လောက်ဈေးကြီးသလဲ။ ရေခဲရေပဲ... သောက်”

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၄၀

ပုညခင်

“ကောင်းပါပြီ ဒေါ်ကပ်စေးရယ်... ဒေါ်ကပ်စေးရော
ရေမဆာဘူးလား”

“ဆာတာပေါ့... အဆောင်ရောက်မှ အလကားရတဲ့
ရေကို သောက်မလို့ အောင့်ထားရတာ”

“ရေခဲရေ တစ်ခွက်လောက်တော့ ဝယ်သောက်သင့်
ပါတယ်ဏီရာ၊ ငါ... နင့်ဖို့ တစ်ခွက်ဝယ် လိုက်မယ်”

“တစ်ခွက် မဝယ်နဲ့ တစ်ဝက်ပဲ သောက်မယ်၊ နင်
တစ်ဝက်... ငါ တစ်ဝက်”

ဏီ... သိပ်ကပ်စေးနည်းတာကို မင်းက သြချ
ယူရသည်။ နောက်တော့... မင်းက ဏီကို နားလည်
သိတတ်လာကာ ရေခဲရေ ဝယ်သောက်တိုင်း တစ်ယောက်
တစ်ဝက်သာ သောက်လေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ မင်း...
အလွန်ရေငတ်နေလျှင် ရေခွက်ကို အားပါးတရမော့ချလိုက်
ရာ ဏီအတွက်... ဖင်ကပ်ပဲ ကျန်တော့တာမို့ ဏီတို့ချင်း
စကားများကာ ခဏတစ်ဖြုတ် စိတ်ကောက်ကြသည်။
နောက်တော့လည်း ဘယ်သူက စခေါ်မှန်းတောင် မသိ
တော့ဘဲ ပြန်လည်သင့်မြတ်သွားကြသည်။ တစ်ခါ တစ်ခါ
တော့ ဏီက သူ့ကိုသနားကာ ရေမဆာချင်ယောင်ဆောင် ပြီး
သူ့ကိုသာ အကုန်သောက်စေသည်။

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၄၁

တစ်နေ့တွင် ငါတို့နှစ်ယောက် မန်းမြို့တော်
ပေါက်စီဆိုင်နားက ဖြတ်လျှောက်လာစဉ် ပေါက်စီပေါင်းအိုး
ကို ဖွင့်လိုက်တာမို့ ပေါက်စီနံ့က မွှေးလာသည်။ ပေါက်စီ
ဖြူဖြူလုံးတွေကိုလည်း ဘွားခနဲ မြင်လိုက်ရလေသည်။

ဣမှာ ဗိုက်ကလည်း ဆာနေချိန် ပေါက်စီကို
လည်း ကြိုက်တာမို့... ပါးစပ်ထဲ သွားရည်တွေပင် ယိုစိမ့်
လာသည်။ ငါက အမှတ်တမဲ့ လွှတ်ခနဲ ပြောမိသည်။

“ပေါက်စီ စားချင်လိုက်တာဟာ... နင် မစားချင်ဘူး
လား မင်း...”

“မစားချင်ပါဘူး... ငါ စားချင်လို့လား၊ ငါ ဝင်ဝယ်
ပေးမယ်”

“မစားတော့ပါဘူး...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ငါတစ်ယောက်တည်း စားရမှာ မတန်ဘူး၊ မင်း
စားချင်ရင်သာ တစ်ယောက်တစ်ဝက် စားရင် ကောင်း
မလားလို့”

“ငါမှ မစားချင်ဘဲ... ငါ့ ဘာသာ တစ်လုံးလုံး စား
လိုက်ပေါ့”

“မစားတော့ပါဘူး...”

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၄၂

ပုညခင်

“ကဲ... ဒါဆို... ငါ စားရင် နင်စားမှာလား”

“အင်း... တစ်ယောက်တစ်ဝက်ဆို စားမယ်”

“အေး... ငါ တစ်ဝက် စားမယ်ကွာ၊ ဒီမှာ ခဏစောင့်၊
ဝင်ဝယ်လိုက်မယ်”

မင်းက ပေါက်စီတစ်လုံး သွားဝယ်လာပြီး
တစ်ဝက်ခွဲလိုက်သည်။ ဇာလည်း ဆာဆာနှင့် ပေါက်စီ
တစ်ပိုင်းကို နှစ်ကိုက်ပဲ ကိုက်ကာ ပလတ်ပလောင်း စားမိ
လေသည်။ ဇာပေါက်စီ ကုန်၍ မင်းကို ကြည့်မိသောအခါ
မင်းက... ပေါက်စီတစ်ပိုင်းကို မစားသေးဘဲ ဇာကို ငိုငိုကြည့်
နေသည်။

“မင်း... စားလေ”

မင်းက ဇာရှေ့သို့ ပေါက်စီတစ်ပိုင်း ထိုးပေး
ကာ...

“ငါ... မစားချင်ဘူး နင်ပဲ ... စားလိုက်ပါ”

“မင်း ပေါက်စီ ကြိုက်သားပဲ... ဘာလို့ မစားချင်
တာလဲ...”

“ကြိုက်ပေမယ့် အခု စားချင်စိတ် မရှိလို့ပေါ့ကွာ
ဇာ... စကားမများနဲ့တော့ ငါ့ကို ချစ်ရင် စားလိုက်”

ဇာက သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးကာ ပေါက်စီကို
ယူစားလိုက်ရသည်။

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၄၃

ထိုနေ့ တစ်ညနေလုံး သူ့မျက်နှာ ညှိုးနွမ်း
နေကာ ကိုကိုလည်း ကောင်းကောင်း စကားမပြောချေ။
ကိုလည်း ခြေကုန်လက်ပန်းကျကာ အဆောင်သို့ပြန်ရန်
ခြေဦးလှည့်ရသည်။ ကိုမှာ ဗိုက်လည်း ဆာ၊ စိတ်ရော လူပါ
မောပန်းပြီး ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေသည်။ ဘတ်(စ်)ကား
တွေကလည်း ရုံးဆင်းချိန်မို့ ကျပ်ခဲနေသည်။ ကို ခေါင်းထဲ
တရိပ်ရိပ် မူးဝေလာပါသည်။

ကိုတို့ နှစ်ယောက်... တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် စကားမပြောမိကြဘဲ ကားမှတ်တိုင်မှာ
ကျောက်ချရပ်နေဆဲ... သူက... တက္ကစီတစ်စီးကို လှမ်းတား
လိုက်ရာ ကိုရင်ထဲ ဆောင့်ခုန်သွားသည်။

“မင်း... ဒါ... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“တက္ကစီ ငှားမလို့လေ”

“ဘုရား... ဘုရား မိုက်မဲလိုက်တာ မင်းရယ် ကားခ
ဒီလောက် ဈေးများတာ...”

“ဈေးများလည်း စီးမှ ဖြစ်တော့မယ်...”

“မစီးဘူး... ကို လုံးဝမစီးဘူးနော်၊ မင်း... ဘာဖြစ်လို့
ကိုကို မတိုင်ပင်ဘဲ ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ် ငှားရ
တာလဲ”

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

ပုညခင်

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ပြန်ကြည့်ဦးဦး...။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်လောက်ပင်ပန်းနေတယ်ဆိုတာရော သိရဲ့လား...။ ဣ ခေါင်းမူးနေတာကို ကြိတ်မှိတ် ခံနေတာ ငါ သိတယ်။ ဣ ခြေလှမ်းတွေ တစ်ချက် တစ်ချက်ယိုင်သွားတာ ငါမြင်တယ်ကွ။ ဒီတစ်ခါ ကားငှားချင်တာ ငါ့အတွက် မဟုတ်ဘူး။ နင် အရမ်း ပင်ပန်းနေတာ ငါဆက် ပြီး ကြည့်မနေနိုင်တော့လို့ လာ... ကားပေါ်တက်”

“မတက်ဘူး... ခေါင်းမူးတာ ခဏနေ ပျောက်သွားမှာ”

“ပိုက်ဆံ မနှမြောနဲ့ကွာ... ငါ မနက်ဖြန်ကျ ငါ့နာရီ သွားရောင်းဆေးမယ်...”

“ရောင်းစရာ မလိုပါဘူး။ ယောက်ျားတစ်ယောက်မှာ နာရီတစ်လုံးတော့ ရှိသင့်တာပဲ”

“ကဲ... ကဲ... ဘယ်လိုလဲ။ ကားက ငှားမှာလား... မငှားဘူးလား”

“ငှားမယ် အစ်ကို... ငှားမယ်...”

မင်းက ကားသမားကို ပျာပျာသလဲ ပြန်ပြောပြီး ဣကို ကားပေါ် ဇွတ်အတင်း တွန်းတင်လိုက်သည်။

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၄၅

ဏှိမှာဖြင့် နှမြောလွန်းလို့ တုန်ယင်နေသည်။ မင်းကိုလည်း
စိတ်မဆိုးစဖူး စိတ်ဆိုးမိလေသည်။

ဏှိ အဆောင်ရှေ့နားရောက်လျှင် နှစ်ယောက်
စလုံး ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး ဏှိက... သူ့ကို စကားမပြောဘဲ
အဆောင်ဝန်းထဲ လှည့်ဝင်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်စဉ်...

“ဏှိ...”

အက်ကွဲ တုန်ယင်နေသော ခေါ်သံကြောင့် ဏှိ ...
သူ့ကို လှည့်ကြည့်မိသည်။

အဆောင်ခြံဝန်းထိပ်မှာ ထွန်းထားသော
မီးချောင်းအရောင်က သူ့မျက်နှာပေါ် တစ်ဝက်တစ်ပျက်
ဖြာကျနေသည်။ ဘုရားရေ... မင်း... မျက်ရည်တွေနဲ့။

မင်းရဲ့ မျက်ဝန်းတွေဟာ မျက်ရည်ဖြင့် စိုလှဲ
နေသည်။ မင်း မျက်နှာကတော့... နာကျင်ကြေမ့နေသည်။
သူက... ဏှိလက်တွေကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း...

“ငါ... ငါ... ပိုက်ဆံ သိပ်ရှိချင်တာပဲ ဏှိ။ ငါ့မှာသာ
ပိုက်ဆံအများကြီးရှိရင်... နင်စားချင်တာ၊ နင်လိုချင်
တာတွေအားလုံး ငါ ဖြည့်ဆည်းပေးမယ်... နင့်ကို
စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားချင်တယ် ဏှိ။ နင် ...
ချွေတာနေရတာ၊ ပင်ပန်းနေရတာတွေကို ငါ မကြည့်
ရက်ဘူး ဏှိရယ်...”

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

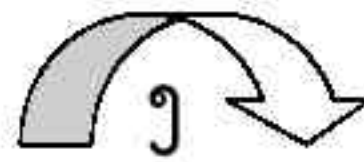
၄၆ ပုညခင်

သူက တုန်ယင်သောအသံဖြင့် ပြောသောအခါ
ဏီလည်း ဝမ်းနည်းလာရကာ သူ့လက်တွေကို ပြန်လည်
ဆုပ်ညှစ်လိုက်ရင်း...

“အခုလည်း ဏီလိုချင်တာကို နင် ဖြည့်ပေးနိုင်တာပဲ
မင်းရယ်...။ ဏီက မင်းဆီက အချစ်တွေ လိုချင်
တယ်၊ မင်းကလည်း ဏီကို အချစ်တွေ ပေးခဲ့တယ်
လေ...”

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

နောက် ရက်အနည်းငယ်အကြာတွင် ဣက
ကုန်တိုက်ကြီး တစ်ခုတွင် အရောင်းစာရေး အလုပ်ရပြီး
မင်းက ဣတို့ ကုန်တိုက်နှင့် သိပ်မဝေးလှသော စားသောက်
ဆိုင်တစ်ခုတွင်... စားပွဲထိုး အလုပ်ရလေသည်။ ဣကသာ
ဣရသော အလုပ်အတွက် ဝမ်းသာအားရရှိသော်လည်း
မင်းကတော့... ထိုအလုပ်ကို မဖြစ်လွန်းလို့သာ အောင့်အည်း
လုပ်ရမည့်ပုံ ပေါ်နေသည်။

“ပိုက်ဆံပြတ်နေလို့သာ ဝင်လုပ်ရမှာကွာ... ဒီလို
အောက်ကျ နောက်ကျအလုပ်ကြီး မလုပ်ချင်ပါဘူး။
ညဆိုလည်း ညဉ့်နက်မှ ပြန်ရမှာ... ပင်ပန်းလို့ သေ
မှာပဲ”

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၄၈

ပုညခင်

ဏီက မင်းပုံစံ စူပုပ်ပုပ်ကို ကြည့်ကာ ရယ်မိရင်း...

“မင်းရယ်... နင်ဟာလေ ဘယ်တော့မှ ပြောတဲ့ အတိုင်း လိုက်မလုပ်နိုင်ဘူး။ နင်ပြောတော့ အပင်ပန်း ခံနိုင်ပါတယ်ဆို၊ ရန်ကုန်မှာ နေရင်တော့ ပင်ပန်း မှာပဲ။ နေစရာအတွက်၊ စားစရာအတွက်၊ သွားစရာ အတွက် အမြဲအလုပ်လုပ်နေမှ ရပ်တည်လို့ ရတော့ မှာပေါ့။ ဒီမှာက ငါတို့ နယ်မှာလို နေစရာ၊ စားစရာ လည်း မပေါ်ဘူး၊ စက်ဘီးလေးနဲ့ ကားခ ကုန်စရာ မလိုဘဲ သက်သက်သာသာ သွားလာလို့လည်း မရ ဘူး။ ဘတ်(စ်)ကား ကျပ်ကျပ်ကို သေချင်စေရန် အောင် တိုးစီးရမယ် ကျောချစရာနေရာလေး တစ် နေရာအတွက် လခပေးပြီး အများတကာနဲ့ ရောနှော နေရမယ်။ ရန်ကုန်မှာ ဏီတို့အတွက် ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ ရှိသလို ဘဝတက်လမ်းတွေလည်း ရှိတယ်။ တိုးတက် ဖို့ ဆိုတာက ကံပေါ်မှာလည်း မူတည်သလို ကိုယ့် ဝီရိယအပေါ်မှာလည်း မူတည်တယ်လေ”

“ငါကလည်း ဒီအလုပ်ကို မလုပ်ဘူးလို့ မပြောပါဘူး။ လုပ်တာကတော့ လုပ်မှာပါ...”

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၄၉

“ဒီအလုပ်ကို အထင်မသေးနဲ့ မင်းရဲ့... အလုပ်
ခေါ်စာမှာကတည်းက ရုပ်ရည်သန့်ပြန့် ရည်မွန်
ရမယ်လို့ ပါထားတာ။ နင့် ရုပ်ဖြောင့်လို့သာ ခန့်
လိုက်တာ။ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် လုပ်ရ
မှာပါ။ စိတ်ဓာတ်တွေ သိပ်မကျပါနဲ့ဟယ်... ။
အစမှာတော့ စားပွဲထိုးပေါ့။ နောက်တော့... မန်နေဂျာ
တွေ ဘာတွေဖြစ်။ ဒီလိုပဲ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်
တက်ရမှာပေါ့။ ရိုးသား ကြိုးစားဖို့ပဲ လိုတယ်။
မင်းမာန်ခဟာ တစ်နေ့... ဒီလိုစားသောက်ဆိုင်ကြီးမျိုး
မပိုင်ဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်လဲ”

“ထီပေါက်မှပဲ ပိုင်လိမ့်မယ်... လခထုတ်ရင် ထီ
အရင် ပြေးထိုးမယ်၊ မင်္ဂလာစုံတွဲ ဆယ်တွဲလောက်
ထိုးပစ်မယ်”

“အဲ့ဒါဆို နင့်လခလည်း ပြုတ်ရော ဣစ္ဆိက လာချေး
ဖို့တော့ မစဉ်းစားနဲ့”

ဣစ္ဆိက... မင်းရဲ့ ‘ထီအားကိုး’ အကျင့်ကြီးကို
လည်း မကြိုက်လှပါ။ မင်းက... သူ တစ်ခုခု လိုချင်တိုင်း
ထီပြေးထိုးတတ်သည်။ ထီပေါက်ရင် ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာမျိုး
စိတ်ကူးယဉ်တတ်သေးသည်။ ဣစ္ဆိကတော့... တစ်သက်နဲ့

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၅၀ ပုညခင်

တစ်ကိုယ် တစ်ခါမှ ထိမထိုးဘူးပါ။ ကံကြောင့် သက်သက် သာသာရမည့်ငွေကို ဇာနည် မမျှော်လင့်။ ဇာနည် လုပ်အားကြောင့် ရသည့်ငွေကိုသာ မျှော်လင့်ပါသည်။

“ကံကို အားကိုးတာလည်း ကိုးပေါ့ မင်းရယ်။ ဒါပေမဲ့ ကံချည်း အားကိုးပြီး ထိထိုင်ထိုးနေတာမျိုးကိုတော့ ဇာနည် သဘောမကျပါဘူး။ ဇာနည် ထိထိုးမယ့်အစား မုန့်ပဲ ဝယ်စားပစ်မယ်”

ဇာနည်မင်းမှာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အလွန်ချစ်ခင် သံယောဇဉ်ရှိကြသော်လည်း အယူအဆ အတော်များများ ကွဲလွဲနေတတ်ပါသည်။

ဇာနည် အလုပ် စဝင်ပြီးနောက်တွင် တစ်ခါ တစ်ရံမှသာ အတူပြန်ဖြစ်ကြသည်။ သူက... ဆယ်နာရီ ကျော်မှ အလုပ်ပြီးသည်။ ဇာနည် အလုပ်လုပ်ရသည့် ကုန်တိုက် ကလည်း ညကိုးနာရီမှ ပိတ်သည်။ ဇာနည် သူပါ ဖယ်ရီ အသီးသီးဖြင့် ပြန်ကြရပါသည်။ ပိတ်ရက်များမှသာ ဇာနည် တွေ့ကြလေသည်။ သူနှင့် တွေ့တိုင်း အဆင်မပြေသော စကားများကိုသာ ကြားရတတ်ပါသည်။

“လာစားတဲ့ သူတွေထဲမှာ ပိုက်ဆံကလွဲပြီး ဘာမှ မရှိတဲ့သူတွေ ပါလာရင် သိပ်စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းတာ

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၅၁

ပဲကွာ။ အရက်မူးပြီး အမျိုးမျိုး ချေး(ဂျီး)များနေတာ... ဒီဟင်းက မကောင်းဘူး ပြင်ပေးဦးဆိုပြီး ငါးခါ လောက် ပြင်ခိုင်းတာမျိုးကလည်း ရှိသေးတယ်။ မနေ့ကတော့... လူကြီးတစ်ယောက် ငါ့အဖေလောက်ရှိ တယ်ကွာ၊ အရက်မူးမူးနဲ့ သူမှစားတာ တစ်ခုမှ မကောင်းလို့ဆိုပြီး ငါ့မျက်နှာကို အရက်ခွက်နဲ့ ပက်လိုက်တာ။ ငါ... လက်သီးနဲ့ ဆွဲထိုးမိရော။ အဲ့ဒါနဲ့ မန်နေဂျာက ငါ့ကိုခေါ်ပြီး ဝမ်းနပ်ပေးလိုက်တယ်။ နောက်တစ်ခါ... ဒီလိုဖြစ်ရင် အလုပ်ထုတ်မယ်တဲ့။ တော်တော် မျက်နှာငယ်ရတဲ့ ဘဝပဲ။ ငါ... အရမ်း စိတ်ညစ်တယ်ကွာ”

သူ့မျက်နှာ ညိုလျှင် ဣက ငိုချင်လာတတ်သော်လည်း ဣ... ဘယ်တော့မှ ဝမ်းနည်းဟန်မပြပါ။ ဣက အားနဲ့ပြနေလျှင် သူ့ကို ထူမတ်ဖို့ မလွယ်ကူပါ။

“သည်းခံပါ မင်းရယ်... ။ နင်ပဲ... ပိုက်ဆံတွေ အများကြီး ရှိချင်တယ်ဆို၊ ပိုက်ဆံရှိရင် ငါ့ကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားမယ်ဆို၊ အလုပ်လုပ်မှ ပိုက်ဆံရတော့မှာပေါ့”

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၅၂

ပုညခင်

“ဒီအလုပ် လုပ်လို့ကတော့... နင့်ကို စိတ်ချမ်းသာ
အောင် ထားဖို့ဝေးလို့ ငါ့ တစ်ယောက်စာတောင်
အနိုင်နိုင်...”

မင်းက ဘုတောရာ ဇာ... ရယ်မောမိသည်။
အရယ်တစ်ဝက်၊ အမောတစ်ဝက် ဖြစ်သည်။

မင်းက ကောင်းကောင်းစားချင်သူ၊ ကောင်း
ကောင်းနေချင်သူ၊ အလုပ်ဆိုလည်း စမတ်ကျကျအလုပ်မျိုး
မှ လုပ်ချင်သူ ဖြစ်သည်။ လက်တွေ့မှာ မင်းပညာ အရည်
အချင်းနှင့် အဲဒီလိုအလုပ်မျိုး လုပ်ရဖို့ မလွယ်သေးပါ။

“ဇာ ပိုက်ဆံစုနေပါတယ် မင်းရဲ့... ။ ပိုက်ဆံ စုမိရင်
မင်း သင်တန်းတစ်ခုခု တက်ပေါ့။ အဲဒါဆို ဒါထက်
ကောင်းတဲ့ အလုပ်တစ်ခုခုတော့ ရမှာပါ”

ဇာက မင်းကိုတွေ့တိုင်း အားပေးဖျောင်းဖျ
ရလွန်းတာမို့ ဇာကိုယ်တိုင် အားငယ်ဖို့ကိုတောင် မေ့လျော့
နေသည်။ ဒါလည်း တစ်မျိုးတော့ ကောင်းတာပဲ။

လ အနည်းငယ်အကြာတွင်... ခရစ်စမတ်နေ့
ကျရောက်လေသည်။ ဇာတို့အလုပ်ရှင်က ဝန်ထမ်းအားလုံး
ကို ဆုကြေးငွေပေးတာမို့ ဇာတို့အားလုံး ပျော်ရွှင်နေကြ
သည်။ ဇာ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် တချို့မှာ အမျိုးမျိုးစိတ်ကူးယဉ်
နေကြသည်။

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၅၃

“ငါတော့... အဝတ်အစားအသစ် မဝယ်ရတာကြာပြီ။
ရသမျှအကုန် အဝတ်အစားဝယ်မှာပဲ။ အဲ... စလင်း
ဘက်အိတ်ကလည်း ဟောင်းပြီး၊ ဒီဇိုင်း အောက်နေ
ပြီ၊ အသစ်လဲမှ ဖြစ်တော့မယ်”

“ငါက လက်စွပ်တစ်ကွင်း လုပ်ဝတ်မယ်၊ ရွှေဝယ်
ထားတော့ အဖတ်တင်တာပေါ့”

“ဟေ့ ငါ... ရှင်ရော ဘာဝယ်မှာလဲ...”

ဣက ခပ်စောစောကတည်းက စိတ်ကူး
ထားနှင့်ပြီး ဖြစ်သည်။ မင်းဟာ ဂျင်းဘောင်းဘီတို့ တီရှပ်
တို့ကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ကြိုက်ခဲ့သည်။ သို့သော်...
တစ်ခါ မှ မဝတ်နိုင်ခဲ့ပါ။ ဣ မွေးနေ့လက်ဆောင် ပုဆိုးနဲ့
အကျီပေးသောနေ့က သူ ပူဆာခဲ့တာကိုလည်း ဣ မမေ့ပါ။
ဣက ပြုံးမိရင်း...

“ဣက... ဣဖို့ ဘာမှ မဝယ်ပါဘူး၊ ဣ ချစ်သူ
အတွက်ပဲ ဝယ်ဖို့ စဉ်းစားထားတယ်”

“အမယ်လေး... သည်းလိုက်တာဟယ်”

“သိပ် အလိုမလိုက်နဲ့နော် ဣ၊ နင့်ချစ်သူလေး နင့်
လာကြိုတာ ငါ တစ်ခါမြင်ဖူးတယ်။ ကြည့်ရတာ
ပေါ်ကြော့ကလေးလိုပဲ။ ဒေါင်ကျကျ ပြားကျကျ
ရှိမယ့်ပုံ မပေါ်ဘူး”

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၅၄

ပုညခင်

“သူ့ရုပ်က စမတ်ကျနေလို့ ပေါ်ကြော့လို့ ထင်ရတာပါ”

“နင်ပဲ ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ်ချဉ်နေ...”

သူတို့ ဘာပြောပြော ငဏီကတော့ ပိုက်ဆံရရချင်း ကုန်တိုက်မှာ ရောင်းသည့် ဂျင်းဘောင်းဘီ တစ်ထည်နှင့် တီရှပ်တစ်ထည်ကို အရင်ဆုံး ပြေးဝယ်ထားလိုက်သည်။

ငဏီတို့ တွေ့ကြလျှင် သူ့အတွက် လက်ဆောင်ကို ကမ်းပေးရင်း...

“ရော... နင် လိုချင်တဲ့ ဟာ...”

“ဘာလဲ...”

“ဖွင့်ကြည့်...”

သူက အိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဟား... အမိစားပဲ။ ငဏီ... ငဏီ တကယ် အဝယ်တော်တယ်။ ကျေးဇူးပဲကွာ၊ ငါ ချမ်းသာရင် နင့်အတွက် အဝတ်အစားတွေ အများကြီး ပြန်ဝယ်ပေးမယ် သိလား။ ဪ... ငါ့မှာလည်း ပိုက်ဆံ ရှင်နေပါတယ်ကွာ၊ တစ်(ပဲ)မန်းနီးတွေ ရထားတာ... ငဏီ ဘာလိုချင်လဲ ပြော၊ ငါ ဝယ်ပေးမယ်”

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၅၅

“ဘာမှ မလိုချင်ပါဘူး။ မင်းဆီက ငါ့ ဘာမှ မလိုချင်ဘူး။ ဘယ်အရာပဲဖြစ်ဖြစ် မရယူလိုပါဘူး... ငါ့ကသာ ပေးဆပ်ချင်တာ။ မင်း ပိုက်ဆံပိုရင် စုထားပေါ့။ ငါ့အတွက် ဘာမှ ဝယ်မပေးနဲ့။ ငါ့က ပြည့်စုံပြီးသား”

“ဘာပြည့်စုံလို့လဲ... မပြည့်စုံပါဘူး”

“ပြည့်စုံတယ်... မပြည့်စုံဘူးဆိုတာ ကိုယ်က သတ်မှတ်တာပဲ မင်း။ မတင်းတိမ်တတ်တဲ့ သူတွေဟာ ဘယ်လောက် ချမ်းသာချမ်းသာ ဘယ်တော့မှ မပြည့်စုံဘူး။ ရောင့်ရဲတတ်တဲ့ သူမျိုးတွေကတော့... ဘယ်လောက် ဆင်းရဲဆင်းရဲ ပြည့်စုံတယ်။ ကိုယ့်စိတ်ရဲ့ ခံယူမှုအပေါ်မှာ မူတည်တယ်”

“နင့်စကားတွေက မြင့်တယ်...”

မင်းက နှာခေါင်းရှုံ့ပြရင်း... အဝတ်အစားတွေကို ဆွဲထုတ် ဖြန့်ကြည့်နေသည်။ မင်းဟာ မရင့်ကျက်သေးတဲ့ လူငယ်လေးပဲ။

နောက်တစ်နေ့ မနက်စောစော... ငါ့ အိပ်ရာမထခင်အချိန်တွင် မင်းက ငါ့အဆောင်ရှေ့ ရောက်လာကာ ငါ့ကို ခေါ်ခိုင်းခဲ့ပါသည်။

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၅၆

ပုညခင်

“မြတ်ပန်းဏီ... ဧည့်သည်တဲ့”

“စောစောစီးစီး နယ်က လူကြုံများလား မသိပါဘူး”

ဏီက ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်ရင်း အိပ်မှုနံရံများနှင့်
အဆောင်ရှေ့ ထွက်လာခဲ့ရသည်။

အဆောင်ရှေ့မှာ ဝီရိယကောင်းစွာ ရောက်နေ
သူမှာ မောင်မင်းကြီးသား မင်းမာန်ခ ဖြစ်သည်။

“ဟယ်... စောစောစီးစီး ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ငါ ဒီနေ့ အလုပ်စောစော သွားရမှာမို့လို့ နံနက်ကို
လာနှုတ်ဆက်ရင်း ကြွေးမလို့ကွ။ ကြည့်စမ်း... ဏီ
အိုကေတယ် မဟုတ်လား”

မင်းက... ဏီဝယ်ပေးသော အဝတ်အစားတွေ
ကို ဝတ်ထားသည်။ ဏီပင် မင်းကို ငေးသွားရပါသည်။

ခြောက်ပေနီးပါး ရှည်သော သူ့အရပ်ကြီးနှင့်
ဂျင်းဘောင်းဘီဝတ်ထားပုံက အတော်ကြည့်လို့ ကောင်း
သည်။ တီရှပ် ခပ်ကျပ်ကျပ်ကတော့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်အလှကို
ပေါ်လွင်စေပါသည်။

“ဟဲ... ဟဲ... အိုကေတယ်နော်”

မင်းက... လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ခေါင်းနောက်
မှာ ယှက်ကာ ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်ပတ်လှည့်လျက် ဟာသလုပ်
လိုက်တာမို့ ဏီ... အားရပါးရ အော်ရယ်လိုက်မိလေသည်။

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၅၇

“ဒါပဲ... ဒါပဲ... သွားတော့မယ်”

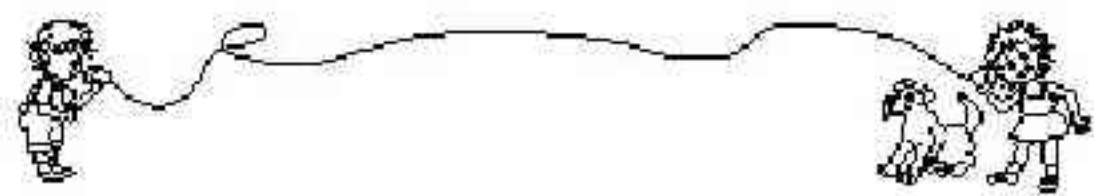
သူက တမင်သက်သက် အခြောက်တွေလို
ဖင်ကို လှုပ်ယမ်းထွက်သွားတာမို့၊ ဣမှာ ဗိုက်နှိပ်၍ ရယ်
ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။

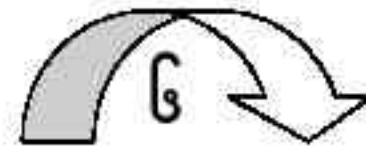
မင်း လိုချင်တာ ဝယ်ပေးလိုက်ရတာမို့၊ ဣ
ပျော်ပါသည်။

သို့သော်... နောက်ရက် အနည်းငယ်အကြာ
မှာတော့... အဲဒီဝတ်စုံကို ဣ တစ်သက်လုံး မုန်းတီးသွား
စေမည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်ခဲ့လေသည်။

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

ဏီဝယ်ပေးသော အဝတ်အစားကို ကြိုက်လှ
ချည်ရဲ့ဟု ဆိုကာ ထပ်ခါထပ်ခါ ဝတ်နေသော မင်းသည်
တစ်ညနေတွင် မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ဇနီး ရောက်လာခဲ့
ပါသည်။

“မင်း... မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား။ ဘာဖြစ်
လာလဲ...”

မင်းက မျက်နှာကို ရှုံ့တွပြလိုက်ရင်း...

“ငါ... အလုပ်ပြုတ်လာတာကွ”

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၆၀

ပုညခင်

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့ ပြုတ်တာလဲ”

“စတိုခန်းထဲမှာ ခိုးအိပ်တာ မိသွားလို့ပါဟာ...”

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ”

“ငါ အရမ်း အိပ်ချင်တာကိုး... ဟ၊ မတတ်နိုင်ဘူး လူတွေက အရမ်းများတော့... အရမ်းပင်ပန်းပြီး အိပ်ချင်လာတာနဲ့ စတိုခန်းထဲ ခိုးဝင်ပြီး အိပ်လိုက်တာ၊ ကံဆိုးချင်တော့ ပစ္စည်းလာစစ်တဲ့ မန်နေဂျာနဲ့ တိုးပါလေရော”

“မင်း တစ်ယောက်ကတော့လေ... ကလေးကျနေတာပဲ”

“ကလေးဖြစ်ဖြစ်၊ လူကြီးဖြစ်ဖြစ် အိပ်ချင်တတ်ကြတာကတော့ အတူတူပဲ မဟုတ်လား...”

“တူပေမယ့် မတူဘူးဟဲ့... ကလေးက အိပ်ချင်ရင် ကာလ ဒေသ ပယောဂကို မကြည့်ဘဲ အိပ်ပစ်လိုက်တာပဲ၊ လူကြီးဆိုတာမျိုးက ဘယ်လောက် အိပ်ချင်အိပ်ချင် အခြေအနေကြည့်ပြီး မအိပ်သင့်ရင် မအိပ်ဘဲ နေနိုင်ရတယ်။ ကဲပါ... ကဲပါ... မင်းကို ငါ အပြစ်မတင်ပါဘူး။ စိတ်ဓာတ်လည်း မကျနဲ့ ငါ့ဟဲ့”

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၆၁

ကုန်တိုက်မှာ တံခါးစောင့်တစ်နေရာ လွတ်နေတယ်
မန်နေဂျာကို ငို ပြောပေးမယ်...”

“ဟင်... တံခါးစောင့်”

“တံခါးစောင့်ဆိုပေမယ့် စမတ်ကျပါတယ် မင်းရဲ့။
ယူနီဖောင်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဝတ်ပြီး တံခါးဝမှာ
အသင့် စောင့်နေရတာလေ၊ သိပ်လည်း မပင်ပန်း
ပါဘူး။ ပြီးတော့... ငိုနဲ့လည်း တစ်နေရာတည်း
အလုပ် လုပ်ရမယ်လေ၊ သွားအတူ ပြန်အတူ
ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ...”

“အင်း... အဲ့ဒီတစ်ချက်ကိုတော့ သဘောအကျဆုံးပဲ
ငါ လုပ်မယ်ဟာ”

“တံခါးစောင့်ရင်းနဲ့တော့ မငိုက်နဲ့ပေါ့ ဟယ်”

“ဣကလည်းကွာ... တစ်ခါအိပ်မိတာ ပြောမဆုံးဘူး”

ဣကတော့ မင်းဖြစ်ပုံကို ရယ်ချင်လို့သာနေ
ပါသည်။ အလုပ်ပြုတ်ရသည့် အကြောင်းကိုက အချိုး
မပြေပါ။

မင်းကတော့... သိပ်ပြီး အပူအပင် အကြောင့်
အကြရှိပုံ မပေါ်ပါ။ ပြီးတော့... သူက ဣကို ကပ်ရွဲသွား
သေးသည်။

မှညောင်စာအုပ်တိုက်

၆၂

ပုညခင်

“ဏီ... ငါ ကတိပေးတယ်ကွာ၊ ဒီအလုပ်ကိုတော့
မပြုတ်အောင်... ကြိုးကြိုးစားစား သတိထားပြီး လုပ်
ပါမယ်။ ဏီနဲ့ နီးနီးလေးမှာနေရတဲ့ အခွင့်အရေးကို
ငါ လက်လွှတ်မခံနိုင်ပါဘူးကွာ”

ဏီကို အမောပြေစေသော စကားလုံးများ ဖြစ်
လေသည်။

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အဲဒီနေ့က မိုးတွေ ဖြိုင်ဖြိုင်ရွာသောနေ့ဖြစ်ပြီး
ဏီတို့နှစ်ယောက်စလုံး အလုပ်နားသည့်ရက်လည်း ဖြစ်
သည်။ မနက်ခင်း တစ်ခင်းလုံး မိုးတွေရွာနေခဲ့ပြီး နေ့လယ်
ကျတော့ မိုးတိတ်ကာ နေသာလာသည်။ နှစ်ယောက်ပေါင်းမှ
ထီးတစ်လက်သာရှိတာမို့ ဏီတို့ နှစ်ယောက်စလုံး မိုး
အတိတ်ကို စောင့်နေခဲ့ရသည်။ မိုးတိတ်လျှင် လှည်းတန်း
ဘက်သို့ နှစ်ယောက်အတူ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ကွန်ပျူတာ
နှင့် အင်္ဂလိပ်စကားပြောသင်တန်းတက်ဖို့ ဏီတို့ စုံစမ်း
ရမည်ဖြစ်သည်။

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၆၄ ပုညခင်

နှစ်ယောက်သား ဆိုင်းဘုတ်တွေ သမျှ ဝင်မေးရင် တဖြည်းဖြည်း ညနေစောင်းအချိန် ရောက်လာသည်။
ဏီတို့ လမ်းလျှောက်နေကြရင်း ဗြန်းခနဲ မိုးရွာချလိုက်လေသည်။

“မင်း... လာ... လာ... ထီးအောက်ကို”

ဏီက... ထီးအမြန်ဖွင့်ပြီး မင်းကို ခေါ်သည်။

မင်းက လက်ကာပြရင်း...

“ငါပါ ဝင်ဆောင်းနေရင် ဏီရော ငါရော စိုကုန်မှာပေါ့ကွ၊ ဏီပဲ ဆောင်းပါ။ ငါက ယောက်ျားလေးပဲ ရေစိုခံလို့ ရတယ်။ ဏီ အဝတ်အစားတွေ ရေစိုရင်သာ မြင်မကောင်းမှာ...”

ထိုနေ့က မင်းသည် ဏီဝယ်ပေးသော ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် တီရှပ်ကို ဝတ်လာခဲ့သည်။ ရေတွေ စိုနစ်သွားသောအခါ မင်းပုံစံက ပန်းပုရုပ်တစ်ရုပ်လို ကြွရွနေခဲ့သည်။ ဆံပင်ညိုပျော့ပျော့တွေက ရေစိုသဖြင့် အချောင်းအချောင်းဖြစ်ကာ မျက်နှာပေါ် စင်းကျနေသည်။ ထို ဆံပင်တွေကို ခေါင်းဆတ်၍ သိမ်းလိုက်ပုံက ဏီမျက်စိထဲမှာ အတော်ကြည့်လို့ ကောင်းပါသည်။

ခဏကြာတော့ မိုးတိတ်သွားခဲ့သည်။ သူက မလှမ်းမကမ်းဆီမှ မုန့်ဟင်းခါးသည်ဘက် မျှော်ငေးကာ

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၆၅

“ဏီ ဗိုက်ဆာတယ်ကွာ... ချမ်းလည်း ချမ်းတယ်။ ဟင်းရည် ပူပူလေးနဲ့ မုန့်ဟင်းခါးဝင်စားလိုက်ရရင် နွေးသွားမယ် ထင်တယ်။ လာ... လာ... တို့နှစ်ယောက် တစ်ပွဲမှာပြီး ဟင်းရည် များများထည့်ခိုင်းပြီး တစ်ယောက်တစ်ဝက် စားမယ်”

ဏီတို့နှစ်ယောက်က မုန့်ဟင်းခါး အထမ်း သည်လေးရဲ့ ရှေ့ခုံပုကလေးတွေပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“မုန့်ဟင်းခါးလား... ခေါက်ဆွဲလား အစ်ကိုလေး”

“မုန့်ဟင်းခါး တစ်ပွဲပေးကွာ... ဟင်းရည်များများ ထည့်”

“တစ်ယောက် တစ်ပွဲလား အစ်ကိုလေး”

“မဟုတ်ဘူး... နှစ်ယောက်တစ်ပွဲ”

ဏီတို့မှာ မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲကို သူတစ်လှည့် ကိုယ်တစ်လှည့် စားနေလိုက်သည်။ စားနေကျမို့ ပတ်ဝန်း ကျင်ကိုလည်း ရှက်မနေတော့ပါ။ ဏီတစ်ဇွန်း ခပ်စားပြီး သူ့ကို ကမ်းပေးလိုက်၊ သူ တစ်ဇွန်းခပ် စားလိုက်၊ ဏီကို လှမ်းပေးလိုက်နှင့် နှစ်ယောက်တည်း ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။ မုန့်ဟင်းခါးသည် ကောင်လေးကပင် ဏီတို့နှစ်ယောက်ကို ပြုံးစိစိ ကြည့်ကာ...

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၆၆

ပုညခင်

“အစ်ကိုတို့ နှစ်ယောက်က... ငှက်ဖြစ်ရင်တောင် တစ်ကိုင်းတည်း နားမယ့်ပုံပဲ။ မုန့်ဟင်းခါးစားတာ တောင် တစ်ပွဲတည်း အတူစားတယ်၊ သိပ်ချစ်ကြ တယ် ထင်တယ်... အားကျတယ်ဗျာ”

“အားမကျနဲ့ ငါ့ညီရေ... ချစ်တာလည်း ချစ်တာ တစ်ပိုင်း၊ ချွေတာတဲ့ သဘောတရားလေးကလည်း တစ်ပိုင်းပေါ့။ ရော... ဇာနည်အလှည့် စား”

သူ့အပြောကြောင့် ဇာနည်က မုန့်ဟင်းခါးတစ်ခွက် ခပ်စားရင် ခွဲခနဲ ရယ်လိုက်မိသည်။ သူကလည်း ချမ်းချမ်း နှင့် လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ပွတ်ကာ ပါးနှစ်ဖက်ကို ပြန်အုပ် ထားရင်းက ပြုံးစိစိ လုပ်နေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ပရာဒို ကားကြီးတစ်စီးက ဇာနည်အနီးမှ ခပ်ကြမ်းကြမ်း မောင်းထွက်သွားရာ...

“ဟာ... ကြမ်းလှချည်လားကွ”

ရှုံ့ရေတွေက ဇာနည်ကိုယ်လုံး ဖြန်းခနဲပက်စင် သွားကာ မုန့်ဟင်းခါးပွဲထဲပါ ဝင်သွားလေသည်။ မင်းက ရုတ်တရက် ဒေါသတကြီးအော်ကာ ထရပ်လိုက်သည်။

“ပြောမနေနဲ့တော့ မင်း၊ မတော်တဆဖြစ်တာပဲ တမင်လုပ်တာမှ မဟုတ်လား”

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၆၇

“တမင်မဟုတ်ပေမယ့် မဆင်ခြင်လို့ ဒီလိုဖြစ်တာကွ။
တောက်... ကြည့်စမ်း၊ ဣတစ်ကိုယ်လုံး စိုသွားပြီ။
ခြစ်ခြွတ်စားနေတဲ့ မုန့်ဟင်းခါး ပန်းကန်လည်း ပစ်
ရပြီ။ ဘယ်လို လူတွေလဲကွ... ရွံ့အိုင်နားမှာ လူတွေ
ရှိရင် အရှိန်လျှော့မောင်းရကောင်းမှန်း မသိဘူးလား
ရပ်စမ်း။ ကားရပ်လိုက်စမ်း... မရပ်ရင် ကျုပ်ခဲနဲ့
ကောက်ထုပစ်လိုက်မယ်”

မင်းက ဒေါသဖြင့် ဆူပွက်ကာ ခဲလုံးတစ်လုံး
ကို ပြေးကောက်လိုက်စဉ် ရှေ့ဘက်နား ရောက်သွားသော
ကားကြီးက back ပြန်ဆုတ်လာလေသည်။ ဣမှာ မင်းကို
လည်း တားလို့ဆီးလို့ မနိုင်တာမို့ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့်
စောင့်ကြည့်နေဆဲ... ကားမှန်က လျှော့ခနဲ ကျလာကာ
အသက် မငယ်တော့သော်လည်း လှပ စမတ်ကျသည့် မိန်းမ
တစ်ယောက်ကို မြင်ရလေသည်။ သူမက မင်းကို မျက်ခုံးပင့်
ကြည့်ရင်း...

“တို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာ မကျေနပ်တာ ရှိလို့လဲ၊ မင်း
ဒေါသတကြီး အော်ပြောနေတာ... တို့ ကား back
မှန်ထဲက မြင်လိုက်လို့ ပြန်လှည့်လာခဲ့တာ”

“ခင်ဗျားက ကားမောင်းတဲ့သူလား၊ ကားပိုင်ရှင်လား”

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၆၈

ပုညခင်

“မောင်းတာလည်း တို့ပဲ... ကားရှင်လည်း တို့ပဲ...”

“ဒါဆို... ခင်ဗျားအောက်ကို တစ်ဆိတ်လောက် ဆင်းခဲ့စမ်းပါ။ ဘဝင်လေဟပ်နေတဲ့ ပုံစံနဲ့ ကားပေါ်က နေပြီး လမ်းပေါ်က လူကို အထက်စီးက ငုံ့ကြည့်မနေနဲ့...”

“မင်း... အခုလိုဒေါသတကြီး ဖြစ်နေတဲ့အကြောင်းရင်းက တို့နဲ့ပတ်သက်တာ ခိုင်လုံတယ်ဆိုရင် တို့ဆင်းလာခဲ့မယ်”

မင်းက ဒေါသကြီးနေသလောက် သူမက သွေးအေး ငြိမ်သက်လွန်းသည်။ မင်းက ရုတ်တရက် ဣလက်ကို ဆွဲကာ...

“ဒီမှာ ကြည့်စမ်း... ကျုပ် ချစ်သူတစ်ကိုယ်လုံး ရွဲ့ရေတွေနဲ့ ရွဲ့နစ်နေတာ ခင်ဗျားမြင်တယ် မဟုတ်လား။ ရွဲ့အိုင်တွေတယ်၊ အနားမှာလည်း လူတွေရှိတယ်ဆိုရင် အရှိန်လျှော့ မောင်းရမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား မသိဘူးလား...”

မင်းက ဒေါသတကြီး ပြောဆိုလျက်ရှိပြီး သူမက မင်းကို တည်ငြိမ်စွာ ကြည့်လျက်ရှိသည်။ သူမ... မင်းကို ကြည့်နေပုံမှာ အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်ကို စေ့စေ့စပ်စပ်

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၆၉

ကြည့်နေပုံမျိုး။ ပြီးတော့... သူမ မျက်ဝန်းထဲမှာ နှစ်လိုသည့် အရိပ်အယောင်တွေ...

သူမက... မင်း စကားမဆုံးမီ ကားပေါ်မှ လှပစွာ ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။ ထိုမိန်းမဟာ ခေါင်းဖျားခြေဆုံး တစ်ကိုယ်လုံး တန်ဖိုးကြီးပစ္စည်းများဖြင့် ပြင်ဆင်ခြယ်သ ထားသော အထက်တန်းလွှာ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားတို့လို ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့သူတွေဟာ ဒီလို ချည်းပဲ။ လမ်းပေါ်က လူတွေကို လေးစားရကောင်း မှန်း မသိဘူး။ ကျုပ်ချစ်သူနဲ့ ကျုပ် မုန့်ဟင်းခါး တစ်ပွဲကို နှစ်ယောက်မျှစားနေရတာဗျ။ အခု ကြည့်စမ်း... မုန့်ဟင်းခါးလည်း ပစ်ရပြီ၊ ကျုပ် ချစ်သူ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ပေရေနေပြီ... ဒါကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုအလျော်ပေးမလဲ”

သူမက ခပ်ပြုံးပြုံးလက်ကာပြလိုက်ရင်း...

“ဆောရီး... တို့ အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်သွားတယ်။ မသိ လိုက်ဘူး၊ တို့ တောင်းပန်ပါတယ်။ မင်းရဲ့ ဒေါသကို နည်းနည်းလောက် လျှော့ချကြည့်လိုက်ပါလား၊ အဲဒါဆို ပြောလို့ ဆိုလို့ ပိုကောင်းသွားမယ်။ အခု... မင်း ဘာဖြစ်ချင်လဲပြော၊ တို့ကားနဲ့ လိုက်ပို့ပေးရ မလား၊ ပိုက်ဆံအလျော် ပေးရမလား”

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၇၀

ပုညခင်

“ခင်ဗျား အလျော်ပေးလည်း ပေရေတာက ပေရေသွားတာပဲ၊ ပြန်ပြင်ဆင်လို့ မရဘူး”

“အဟင်း... ဟင်း... မင်းက နည်းနည်းတော့ ရယ်ဖို့ ကောင်းတယ်နော်... ကလေးလိုပဲ”

“ဘာဗျ... ”

“ကဲလေ... စိတ်ဆိုးမနေပါနဲ့၊ မုန့်ဟင်းခါး ရောင်းတဲ့ မောင်လေးရေ... သူတို့နှစ်ယောက် စိတ်ကြိုက်စားပါစေ။ အစ်မ... ပိုပိုလိုလို ငွေတစ်ထောင် ရှင်းခဲ့ပေးမယ်”

“မလိုဘူး... တစ်ပွဲ ပျက်စီးသွားတာ တစ်ပွဲစာပဲ ရှင်း၊ အပိုတွေ လာလုပ်မနေနဲ့...”

ဒေါသဖြင့် မျက်နှာနီမြန်း သွေးကြွနေသော ဣချစ်သူ လူငယ်လေးမှာ အရိုင်းဆန်ဆန် ကြမ်းတမ်းနေသည့်ကြားမှပင် ဆွဲဆောင်မှုတစ်မျိုးဖြင့် ကြည့်ကောင်းနေခဲ့ပါသည်။ ရေစိုထားသော ဆံပင်တွေက မျက်နှာပေါ် စင်းကျနေသည်။ ရေစိုကပ်နေသော ဝတ်စုံကြောင့်ပင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ အချိုးကျမှုကို အထင်အရှား မြင်နိုင်သည်။ ဣအတွက်တော့... မင်းရဲ့ အပြင်ပန်း အသွင်အပြင်ဟာ သိပ်အရေး မပါလှပါ။ ထိုခန္ဓာကိုယ်ကို တပ်မက်စိတ်ဖြင့်လည်း

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၇၁

ဏီ မချစ်ခဲ့ဖူးပါ။ ဏီတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ဟာ ဘာ
အရောင်မှမဆိုးဘဲ ပကတိ ဖြူစင်ကြည်လင်သည်။

ဏီသည် မင်းကို သူဝယ်ယူတော့မည့် အရပ်
ကလေးလို ကြည့်နေသော ထိုမိန်းမရဲ့ မျက်ဝန်းထဲက
အရိပ်တွေကို မိန်းမချင်းမို့ နားလည်လေသည်။

“ဒါဆို တို့... ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ဘာမှ လုပ်ပေးစရာ မလိုဘူး။ ကျုပ် မကျေနပ်တာ
တွေကို ကျုပ်ပြောချင်တိုင်း ပြောပြီးပြီ၊ ကျုပ် ကျေနပ်
ပြီ၊ ခင်ဗျား သွားလို့ရပြီ”

“မင်းက... တော်တော် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့
လူငယ်လေးပဲ”

ဘုရားရေ... ဘာ စကားကြီးပါလိမ့်။ ဏီ
သည် ထိုမိန်းမရဲ့ ရဲတင်းမှုကို လက်ဖျားခါသွားရသည်။
သူမက ဏီကိုတော့ ရှိတယ်လို့တောင် မထင်ဘဲ မင်းဆီ
မှာသာ အာရုံစိုက်နေသည်။

“ခင်ဗျားစကားက ဘာ စကားကြီးလဲ...”

“တို့က မင်းကို အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုအတွက် စိတ်ဝင်စား
တာပါ။ တို့နာမည်က... ဒေါ်မြသားနွယ်ပါ။ တို့
ကုမ္ပဏီတစ်ခုကို ကြော်ငြာဖို့အတွက် ဘယ်မှာမှ

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၇၂

ပုညခင်

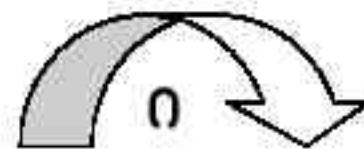
သရုပ်မဆောင်ဖူးသေးတဲ့ လူသစ်တစ်ယောက် တို့ ရှာနေတာ ကြာပြီ။ အခုတော့... တို့ လိုချင်တဲ့ အရည် အချင်းတွေကို မထင်မှတ်ဘဲ မင်းဆီမှာ လာတွေ့ နေရတယ်။ ဒီတွေ့ဆုံမှုက မလှပပေမယ့် မင်းအတွက် ကံကောင်းမှုတစ်ခုတော့ ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်။ ဒီမှာ တို့ရဲ့ visiting card ။ မင်း စိတ်ဝင်စားရင် တို့ကို ဆက်သွယ်နိုင်ပါတယ်။ တို့ သေချာပေါက်ပြောနိုင် တာကတော့ မိုဒယ်လ်ဘိုင်းလ်တစ်ယောက်ရဲ့ အလုပ် ဟာ မင်းဘဝကို တစ်ဆင့် မြင့်မားစေမယ်ဆိုတာပါပဲ”

မင်းက သူမ စကားတွေထဲမှာ မိန်းမော ငြိမ်သက်သွားချိန်တွင် သူမက သူမကားဆီ လျှောက်သွား ပြီး ကားပေါ်တက်ကာ မောင်းထွက်သွားခဲ့ပါသည်။ ၏ ကတော့... အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ကြိုတွေးထိတ်လန့်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ထိုနေ့မှ အစပြုကာ ၏တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ အေးအတူ ပူအမျှ ဘဝလေးထဲကို မှန်တိုင်းတစ်ခု စတင် ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်လာခဲ့တော့တာ ဖြစ်သည်။

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

“ငါ... ဒေါ်မြသားနွယ်နဲ့ သွားတွေ့ရင် ကောင်းမလား
လို့ စဉ်းစားတယ်... ငါ”

မကြာသော တစ်နေ့မှာပင် မင်းက ငါ ဖိုးရိမ်
သော ကိစ္စတစ်ခုကို စတင်ပြောလာခဲ့ပါသည်။

“ဘာအတွက်လဲ... မင်း”

“သူပြောတဲ့ အလုပ်ကို ငါ... စိတ်ဝင်စားတယ် ငါ”

ဒီအခွင့်အရေးဟာ တော်ရုံလူ မရနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး

ပဲ။ ပြီးတော့...ငါ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးလိုချင်

တယ် ငါ။ ငါ... ခုလုပ်နေတဲ့ အလုပ်ကလည်း...

နင်နဲ့ နီးနီးလေးနေရတာ တစ်ခုကလွဲရင် ငါ့အတွက်

တခြား စိတ်ကျေနပ်မှုမျိုးကို မပေးနိုင်ဘူး။ ပိုက်ဆံကို

တစ်ပြားက နှစ်ပြားခွာပြီး ခြစ်ခြုတ်သုံးနေရတဲ့ ဘဝ

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

ပုညခင်

ကိုလည်း ငါမုန်းလှပြီ။ လက်ရှိ အခြေအနေထဲက ငါ ရုန်းထွက်ပြောင်းလဲပစ်လိုက်ချင်ပြီ”

“ဏီကတော့... မင်းကို ဒေါ်မြသားနွယ်ဆီ မသွား စေချင်ဘူး။ မင်း ဝင်ရမယ့် လောကက မင်းအတွက် အစိမ်းပဲ။ အဲ့ဒီလောကထဲမှာ ဏီတို့ မသိနိုင်၊ လက်လှမ်း မမီနိုင်တဲ့ အရှုပ်အထွေးတွေ၊ မာယာ ပရိယာယ်တွေ အများကြီး ရှိနိုင်တယ်။ မမှန်းဆနိုင်တဲ့ စတေးပေးဆပ်မှုတွေလည်း ရှိချင်ရှိနိုင်တယ်။ ဏီတို့ ဘဝကို အေးအေးချမ်းချမ်းပဲ ဖြတ်သန်းကြရအောင်ပါ မင်းရယ်။ ကျော်ကြားသူတစ်ယောက်ရဲ့ မအေးချမ်းမှု တွေကို ဏီ မလိုချင်ဘူး၊ မင်းလည်း... မလိုချင်နဲ့”

“ခုဆို... မင်းလည်း အလုပ် ကောင်းကောင်း ရဖို့ သင်တန်းတွေ တက်နေပြီ။ စာမေးပွဲလည်း ပြန်ဖြေဖို့ လုပ်နေပြီ။ ဏီလည်း အရောင်းစာရေး ဘဝကနေ Cashier ဖြစ်လာပြီ။ နောက်ဆို... ဏီတို့ အလုပ်ကောင်းကောင်း... လခကောင်းကောင်း ရ တော့မှာပါ။ ဏီတို့ အေးအေးချမ်းချမ်း နေရတော့ မှာပဲ... မင်းရယ်”

“စိတ်ကူးမယဉ်စမ်းပါနဲ့ ဏီရယ်။ လခကောင်းတော့ လည်း စားလောက်ရုံပဲ ရှိမှာပေါ့။ အဆောင်နေရတဲ့

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၇၅

ဘဝက ဘယ်တော့ကျွတ်မှာလဲ။ နောက် ဆယ်နှစ်
လား၊ ဆယ့်ငါးနှစ်လား။ ရန်ကုန်မှာနေစရာ တစ်
နေရာ အပိုင်ရဖို့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ နေရဖို့ဆိုတာ သမား
ရိုးကျ လမ်းရိုးကြီးအတိုင်း လျှောက်နေရင် အိုသာ
သေသွားမယ် ဘယ်တော့မှ ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ငါတို့
လခတွေ တိုးလာလည်း တခြား နေစရိတ် စားစရိတ်
တွေ တိုးလာတာနဲ့ ဘာမှမထူးဘူး ဟေ့။ ငါတို့ ...
ဘယ်တော့မှ လက်ထပ်ရမှာလဲ၊ ဘယ်တော့... အတူ
နေရမှာလဲ”

ဏီက မင်း စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောနေပုံကို
ဝမ်းပန်းတနည်း စိုက်ကြည့်နေမိပါသည်။ ရန်ကုန်မှာ အဆင်
မပြေလို့ဆိုပြီး ဏီ နယ်မှာပြန်နေလို့လည်း မဖြစ်ပါ။ ဏီ
ပထွေးနှင့် ဏီက တစ်အိမ်တည်း ရေရှည်နေလို့ မဖြစ်တာကို
ဏီပဲ သိပါသည်။

“ဏီတို့... အဆင်ပြေတဲ့တစ်နေ့ကျ အိမ်ခန်းလေး
တစ်ခန်းငှားပြီး လက်ထပ်လို့ရတာပဲ မင်း”

“အဲ့ဒီ အဆင်ပြေတဲ့ နေ့ဆိုတာ ဘယ်နေ့လဲ ဏီ။
ဘာမှ မသေချာပါဘူးကွာ၊ မသေချာမှုတွေထဲက
သေချာမှုတစ်ခုကို ကိုယ်... ဖမ်းဆုပ်ပါရစေ”

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၇၆

ပုညခင်

“အဲဒါကို သေချာမှုလို့ မင်း... အပ်ချမတ်ချ ပြောနိုင်လို့လား၊ မင်း ဘဝဟာ အဲဒီ လမ်းကြောင်းထဲမှာ တိုးတက်ရင် တိုးတက်သွားနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့... အဲဒီ လမ်းကြောင်းထဲမှာ ကောက်ကွေ့ လဲပြိုယိမ်းယိုင်ပြီးမှ မင်း ဖြစ်ချင်တဲ့ဘဝကို ရောက်လိမ့်မယ်”

“ဏီ... ဒီလိုတော့ ရမ်းမပြောနဲ့၊ ငါ့ကို ခွင့်ပေးစမ်းပါကွာ။ ငါ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီး လိုချင်တာလည်း နှင့်အတွက်ပါ”

“ဏီအတွက် ဆိုရင်တော့... ဒီလမ်းကို လျှောက်ဖို့ မလိုဘူး မင်း။ ဒီမှာ... နင် သေသေချာချာ စဉ်းစားစမ်းပါ။ ငွေရဖို့အတွက် တခြားအရာတွေ အားလုံးကို နင်... စွန့်နိုင်မလား”

“ငါက... ဘာတွေကို စွန့်ဖို့လိုလို့လဲ”

“ဂုဏ်သိက္ခာ... စိတ်ဓာတ်။ ပြီးတော့... မှန်းဆလို့ မရတဲ့ အရာအတော်များများ ...”

“ဏီရာ... နင် အလကား အတွေးခေါင်နေတာပါ”

“နင်... ဘာသိလို့လဲ မင်း။ အဲဒီမိန်းမရဲ့ နင့်ကို ကြည့်တဲ့ မျက်လုံးတွေကို ငါ မကြိုက်ဘူး”

“ဪ... ဟား... ဟား... လက်စသတ်တော့ ဏီက ငါ့ကို သဝန်တိုနေတာကိုးကွ”

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၇၇

မင်းက... အော်ရယ်သောအခါ ငါ့ စိတ်တို့

သွားရကာ...

“ဒါ... သဝန်တိုရုံသက်သက် မဟုတ်ဘူး မင်း။ ငါ့ ပြောတာကို အလေးအနက်ထားစမ်းပါ”

“အလေးအနက်ထားပါတယ် ချစ်သူ... သူငယ်ချင်း လေးရာ... စိတ်ချစမ်းပါ။ ငါ့ဘဝမှာ နင်တစ်ယောက် တည်းပဲ ရှိပါတယ်။ အဲဒီ မိန်းမကလည်း ဒီအရွယ် ရောက်နေပြီပဲ၊ လင်နဲ့သားနဲ့ နေမှာပါ။ ငါလို အနံ့ ညာတ တစ်ယောက်ကိုလည်း သူက... ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ခုဟာက... သူ့အလုပ်ကိစ္စအတွက် တကယ်ကို လိုအပ်လို့... နေမှာပါ”

“ငါ စာအုပ်တွေထဲမှာ ဖတ်ဖူးတယ် သိလား... မင်း။ လောကမှာ အချစ်နဲ့မပတ်သက်ဘဲ နောင်ဖွဲ့တတ်တဲ့ ကြိုးတွေ အများကြီးရှိတယ်တဲ့။ နင့်ကို ကြိုးချည် ခံရမှာ ငါ ကြောက်တယ်”

“ငါ့ တကယ့်ကို အတွေးခေါင်တယ်ကွာ။ ကဲ... ကဲ... ငါ့ မကြိုက်ရင်လည်း မလုပ်တော့ဘူးကွာ၊ ကျေနပ် တော့”

မင်းက ပြီးစလွယ် ကတိပေးသော်လည်း ငါ့ စိတ်ထဲ စိတ်ချလက်ချ မယုံကြည်နိုင်ခဲ့ပါ။ မင်းက... မကျေ မနပ်ဖြင့် ပြောသေးသည်မှာ...

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၇၈

ပုညခင်

“အဲ့ဒါကြောင့် တချို့ ယောက်ျားတွေက ပြောတာ ...
အလုပ်တစ်ခုခု... လုပ်တော့မယ်ဆိုရင် မိန်းမတွေကို
မတိုင်ပင်ဘဲ ကျိတ်သာလုပ်၊ အောင်မြင်မှ သိပစေတဲ့။
မိန်းမတွေက စိုးရိမ်ပူပန်တတ်တော့ အဆိုးပဲတွေးပြီး
တားဆီး ပိတ်ပင်တတ်တယ်တဲ့”

“အဲ့ဒီလို စိုးရိမ်ပူပန်တာဟာ ချစ်လို့ဆိုတာကိုရော
အဲ့ဒီယောက်ျားတွေက နားမလည်ဘူးလား... မင်း”

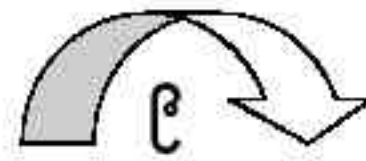
“တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ အချစ်ကို သိပ်ဦးစားပေး
လွန်းရင် ဘဝတက်လမ်းတွေ ပိတ်ဆို့သွားတတ်တယ်
ဏီ...”

“ဪ... မင်းက ဒီလို ယူဆတယ်လား”

ဏီက ဝမ်းနည်းစိတ်ဖြင့် မျက်ရည်ဝဲလာပြီး
မင်းကတော့... မကျေမနပ်စိတ်ဖြင့် သုန်မှုန်နေသည်။ ဒါဟာ
ဏီတို့ရဲ့ ချစ်သူသက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ ပထမဦးဆုံး
အကြိမ် စိတ်ဝမ်းကွဲကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အဲ့ဒီ နောက်ပိုင်း
မှာတော့... ဏီသည် ဒေါ်မြသားနွယ်ပေးသော ခါးသီး
နာကျင်ဖွယ် ကိစ္စအတော်အများများကို လက်မခံချင်ဘဲ
လက်ခံခဲ့ရသည်။ ဒေါ်မြသားနွယ်က မင်းကို ချိုမြိန်မှုများ
ပေးပြီး ဇာနည်တော့... ခါးသီးမှုများ ဖြင့် ရှုံးနိမ့်စေခဲ့သည်။

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

ဏီ... စိုးရိမ်သည့်အတိုင်းပင် ကိစ္စအတော်
များများဟာ တားမရဆီးမနိုင် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရတော့
သည်။ ဘဝတက်လမ်းကို လွယ်လွယ်ကူကူ လိုချင်သော
မင်းသည် ဒေါ်မြသားနွယ်ရဲ့ မက်လုံးပေးမှုများထဲမှ ရုန်း
မထွက်နိုင်ခဲ့ပါ။

ထိုနေ့ ညနေက ဏီ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်
ဏီဆီ လာလည်တာမို့ အပြန်မှာ ကားမှတ်တိုင်အထိ လိုက်ပို့
ပေးခဲ့သည်။ သူငယ်ချင်း ဘတ်(စ်)ကားပေါ် တက်သွား
တော့မှ ဏီ ပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် တစ်ဖက်
ပလက်ဖောင်းမှာ တက္ကစီတားနေသော မင်းကို မမျှော်လင့်ဘဲ

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၈၀ ပုညခင်

တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ဣစိတ်ထဲ အံ့သြဆန်းကြယ်သွားသည်။ မင်းဟာ ဣကိုမပြောဘဲ ဘယ်မှ မသွားသူ ဖြစ်သည်။ အရေးတကြီး တက္ကစီငှားပြီး သွားရလောက်သော ကိစ္စမျိုး သူ့မှာ... မရှိတာလည်း ဣ အသိပင်။

ဣ... သူရှိရာ လမ်းတစ်ဖက်ခြမ်းသို့ ကူးသွားမည်ပြင်ဆဲ ကားတွေ အဆက်မပြတ်လာနေတာမို့ ဣကလက်မြှောက်ပြရင်း...

“မင်း...”

“မင်း... ဘယ်သွားမလို့လဲ”

သူက ဣကိုအတွေ့မှာ မသိမသာ မျက်လုံးပြူးသွားရင်း...

“ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ ဣမလာနဲ့ ပြန်တော့... မိုးချုပ်မှ ဘာလို့ တစ်ယောက်တည်း အပြင်ထွက်တာလဲ”

“ဣ သူငယ်ချင်းကို လိုက်ပို့တာပဲ။ မင်း ကိစ္စက ဘာကိစ္စလဲ၊ ဣကို ပြောဦးလေ”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး... အရေးမကြီးဘူး။ နောက်မှ ပြောပြမယ်”

သူက... ဣကို လှမ်းအော်ပြောရင်း တက္ကစီကို သဲကြီးမဲကြီး တားနေပါသည်။

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၈၁

ဏီတို့နှစ်ယောက် လှမ်းအော်ပြောနေကြတာ
ကို လမ်းသွားလမ်းလာတွေက ပြုံးစိစိ ကြည့်သွားကြသည်။

ဏီကတော့... မရိုးမသား ခိုးလုပ်ဖို့ ကြိုးစား
နေသည့် မင်းကို အချိန်မီ တားဆီးလိုတာမို့ ကားတွေ
တဝှမ်းတဝှမ်းဖြတ်နေသည့်ကြားမှ အလျင်စလို ဖြတ်ကူး လာခဲ့
သည်။ ကံကောင်းစွာပင် သူ... တက္ကစီပေါ် တက်မည့်ဆဲဆဲ
ဏီ အချိန်မီရောက်သွားသည်။

မင်းက ကားတံခါးအပိတ်မှာ ဏီက ဖျတ်ခနဲ
ပြန်ဆွဲဖွင့်ထားရင်း...

“နင်... တော်တော် မရိုးသားတာဘဲ မင်း၊ ဒါက
ဘယ်သွားမလို့လဲ... အမှန်အတိုင်း ပြောစမ်းပါ”

“အလုပ်ကိစ္စ တစ်ခုကွာ...”

“ဘာ အလုပ်ကိစ္စလဲ...”

“ကိုယ်လျှောက်ထားတဲ့ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခု...”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ... နင် လျှောက်တဲ့အလုပ် ကိစ္စ
တိုင်း ငါ သိတာပဲ၊ လာ ဖြီးမနေနဲ့...”

“ဒီအလုပ်ကကွာ ကြုံလို့ လျှောက်လိုက်တာ... ဏီကို
မပြောမိသေးတာပါ။ အဲဒါ အင်တာဗျူးခေါ်ထားလို့”

“ဪ... ဪ... အင်တာဗျူးကလည်း ညနေကျမှ
ခေါ်ရသတဲ့လား”

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၈၂

ပုညခင်

“ညနေဘက်လည်း အိုဗာတိုင် ဆင်းနေလို့ ရတာပဲ”

“ကဲ... မင်း အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့ အမှန်အတိုင်းပြော”

မင်းကခေါင်းကုတ်ရင်းအီလည်လည် မျက်နှာ

ထားဖြင့် ...

“ဟိုကွာ... ငါ ဒေါ်မြသားနွယ်နဲ့ သွားတွေ့မလို့ ...

နင့်ကို ပြောရင် တားနေမှာစိုးလို့”

“ဪ... ဟော်... ထင်တော့ ထင်သားပါပဲ”

“ကဲ... ကဲ... ဘယ်လိုလဲဗျာ... ကားက ငှားမှာလား၊

မငှားဘူးလား... ဒီနေရာက ကားကြာကြာ ရပ်လို့

မရဘူး”

တက္ကစီဆရာက စိတ်တိုသံဖြင့် ပြောတာမို့

ဏီက မင်းကို ကားထဲမှ ပြန်ဆွဲခေါ်ထုတ်လိုက်ပြီး ကား

ဆရာကို မျက်နှာချိုသွေးကာ...

“တောင်းပန်ပါတယ် ဦးလေးရယ်၊ ကျွန်မတို့ မငှား

တော့ဘူးနော်”

“ဘာတွေမှန်းကို မသိဘူးကွာ၊ ရှုပ်နေတာပဲ”

တက္ကစီက ခပ်ဆောင့်ဆောင့် မောင်းထွက်သွား

သည်။ မင်းက မျက်နှာသုန်မှုန်နေကာ...

“ဏီရာ... နင် တော်တော်ဆိုး”

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၈၃

“ဘာမှ မပြောနဲ့တော့ မင်း၊ ငါ့ကို ဒေါ်မြသားနွယ်ရဲ့
လိပ်စာကတ်သာ ပေး”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

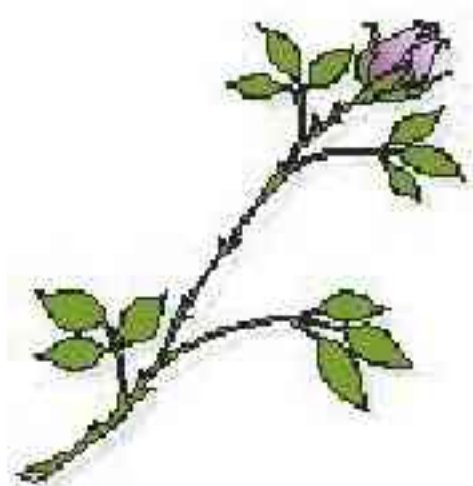
“သွားမယ်လေ ဒေါ်မြသားနွယ်ဆီကို ဘတ်(စ်)ကား
နဲ့ သွားမယ်၊ ငါလည်း လိုက်ခဲ့မယ်”

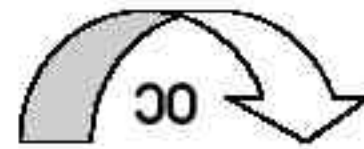
မင်းက... ဇာနည်ကို မယုံနိုင်သလို မျက်ခုံးပင့်
နေဆဲ ဇာနည်က မင်းလက်ကိုဆွဲကာ ဘတ်(စ်)ကားပေါ်
ပြေးတက်လာခဲ့လေသည်။

မင်း ဒီလောက် ပြင်းပြထက်သန်နေတဲ့ အလုပ်
ကို ဇာနည် မတားရက်တော့ပါဘူး... မင်းရယ်။
ဇာနည်နဲ့ယောက် အတူရင်ဆိုင်ကြမယ်။

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

ခမ်းနားလှပသော ရုံးခန်း အပြင်အဆင်က
ဏီတို့နှစ်ယောက်ကို ကျုံ့ဝင် သေးငယ်သွားစေသည်ဟု ထင်
ရသည်။ ဒေါ်မြသားနွယ်ရဲ့ ရုံးခန်းကြီးမှာ မွေးနေ့၊ အေးနေ
ခဲ့ပြီ။ ဏီတို့ မသိမမီ မမြင်ဖူးသော ပရိဘောဂပစ္စည်းများဖြင့်
တန်ဆာဆင်ထားခဲ့ပါသည်။ သူမ ဘယ်လောက်ချမ်းသာ
ကြောင်းကို သူမ ပိုင်ဆိုင်သည့် ရုံးခန်းကို ကြည့်ရုံနှင့် သိနိုင်
ပါသည်။

ရုံးခန်းထဲမှာ... အိုဗာတိုင်ဆင်းနေပုံရသော
ဝန်ထမ်းအနည်းငယ်ကိုသာ တွေ့ရသည်။

ဏီတို့ ရုံးခန်းထဲဝင်ဝင်ချင်း ဝန်ထမ်း တစ်
ယောက်က မင်းရှေ့မှာ ဦးညွှတ်ကာ...

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၈၆

ပုညခင်

“ကိုမင်းမာန်ခ ဆိုတာလား... ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော့်နောက် လိုက်ခဲ့ပါ”

ဏီတို့မှာ ရုံးခန်းထဲ ဟိုဟိုဒီဒီ ငေးမောရင်း ထိုသူ့နောက်သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။ ထိုသူက အခန်းတစ်ခု ရှေ့မှာ ရပ်လျက် အခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

တံခါးဖွင့်ဖွင့်ချင်းပင် ကျွန်းရောင်စားပွဲရှည်ကြီး နောက် ဆုံလည်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ခပ်လျှော့လျှော့ မှီထိုင်နေသော ဒေါ်မြသားနွယ်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ဇာနည်ကို မြင်သွားတော့... သူမရဲ့ မျက်ခုံးတစ်ဖက်က မသိမသာ မြင့်တက်သွားလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့... ဘတ်(စ်)ကား တိုးစီးနေရလို့

နောက်ကျသွားပါတယ် မမ၊ တောင်းပန်ပါတယ်”

ဘုရားရေ... မင်း ဘာကြောင့် ဒီအခေါ်ဝေါ်ကို ရွေးချယ်ခဲ့ရပါလိမ့်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ကိုင်းညွတ် ယဉ်ကျေးသွားရပါလိမ့်။

“ရပါတယ်ကွယ်... မင်း လာမယ်ဆိုတာ ဖုန်းကြို

ဆက်ထားတာပဲ စောင့်ရတာပေါ့။ တို့ဆီလာဖို့

မင်းမှာ အခက်အခဲရှိမှန်း စောစောကသိရင် ကား

လွှတ်ပြီး ကြိုခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ တို့က... မင်း ဒီ

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၈၇

အလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားတာကိုပဲ ဝမ်းသာနေတာပါ။
ကြော်ငြာတစ်ခုအတွက် စိတ်ကြိုက်မိုဒယ်လ်ရဖို့
ဆိုတာ မလွယ်ဘူးလေ။ မင်း ဒီလိုလက်ခံလိုက်တာ
တို့ကို ကူညီရာလည်း ရောက်ပါတယ်။ အဲ့ဒီအတွက်
ကျေးဇူးပါပဲ”

“ရပါတယ်... ကျွန်တော်က ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ။ ဒီ
အလုပ်ဟာ ကျွန်တော့်အတွက် တက်လမ်းတစ်ခု
လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ဖြစ်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူးကွ... သေချာနေတာ။ တို့
လောင်းရဲတယ်။ ဒီကြော်ငြာ လွှင့်ပြီးတာနဲ့ မင်း
နောက်ကို လုပ်ငန်းရှင်တွေလိုက်လာမှာပဲ။ ပြီးတော့...
မင်း တစ်ခုကံကောင်းတာက... တို့မှာ advertising
ကုမ္ပဏီတစ်ခုလည်း ရှိနေတယ်လေ။ ကုမ္ပဏီကို
အပ်လာတဲ့ ကြော်ငြာတွေဟာ မင်းအတွက် မျှော်လင့်
ချက်တွေ ဖြစ်လာနိုင်တယ်”

ဒေါ်မြသားနွယ်မှာ မင်းကိုသာ ဦးတည်ပြော
နေကာ မင်းနံဘေးမှ ထိုကိုတော့ အသိအမှတ်ပြုပုံ မရပါ။
ဏီက... မင်း နံဘေးမှာ အရပ်လို ထိုင်နေရပါသည်။

သူမ အပြုံး၊ သူမ အကြည့်၊ သူမ ပြောပုံ ဆိုပုံ
တွေဟာ ခမ်းနားပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိတာကို ဏီ မငြင်းနိုင်။

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၈၈ ပုညခင်

ပြီးတော့... အဲဒါတွေဖြင့် မင်းကို မလုပ်သာအောင် ချုပ်ကိုင် နိုင်ဖို့ ဆွဲဆောင်နေသည်ဟု ဇာတ်ခံစားရသည်။ မိန်းမချင်းမို့ အတွင်းသဘောကို အလွယ်တကူ သိမြင်လေသည်။

မင်းကရော... ဘာကြောင့် မာနမရှိဘဲ ပျောင်းညွတ် ရှိကျိုးနေတာလဲ။ ကိုယ်... ရန်တွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ထံမှာ ချက်ချင်းကြီး ပျော့ပျောင်းသွားရ သတဲ့လား။ မင်း အပြောင်းအလဲ မြန်လွန်းသည်။ သူမက ဆွဲဆောင်ပြီး မင်းက စေးကပ်တော့မည်။

ဇာတ်က... မင်းကိစ္စကို ဇာတ်လည်း ပြောပိုင်ခွင့် ရှိသည်ဟု ယူဆကာ...

“ကြော်ငြာမှာက... ဘာကို အဓိကထားပြီး ကြော်ငြာ မှာလဲ၊ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲ၊ မင်းက ဘယ်လို သရုပ် ဆောင်ရမှာလဲ ဆိုတာတွေကို ပြောပြထားလို့ ရမလား ဒေါ်မြသားနွယ်”

ဒေါ်မြသားနွယ်က... ဇာတ်ကို မျက်ခုံးပင့် ကြည့်ကာ...

“ယူက... ဘာအတွက် သိချင်တာလဲ”

“ကြိုသိထားတော့ ကျွန်မတို့ချင်းလည်း တိုင်ပင်ပြီး အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဘယ်လို လုပ်မယ်ဆိုတာ ကြိုစဉ်းစားထားချင်လို့ပါ။ အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၈၉

နေပြီးမှ မင်း မလုပ်နိုင်မှာ အဆင်မပြေမှာကို စိုးရိမ် လို့ပါ”

“ဒါတွေက ပြောဖို့စောသေးတယ်လေ။ ကျွတ်... ဘယ်လိုလဲကွာ... တို့နည်းနည်း စိတ်ရှုပ်ချင်လာပြီ မင်းမာန်ခ။ တို့က အလုပ်ကိစ္စကို ကာယကံရှင်နဲ့ပဲ ပြောချင်တယ်။ ကာယကံရှင်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုပဲ လိုချင်တယ်။ အမျိုးအဆွေတွေ၊ အမေတွေ ဝင်ပြီး စွက်ဖက်တာမျိုးကို... တို့ လုံးဝမကြိုက်ဘူးလေ။ မင်း ချစ်သူကို မင်း ဦးစားပေး ရှေ့တန်းတင်ချင်တာကို တို့နားလည်ပေးလို့ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့... ဒါမျိုးက တချို့နေရာပဲ ကောင်းတယ်ကွ။ တချို့နေရာတွေ မှာတော့ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကိုယ့်အဖော်က သိပ်လွမ်းမိုး စွက်ဖက်တတ်ရင် မင်းရဲ့တက်လမ်းတွေ ပိတ်ဆို့သွားတတ်တယ်။ မင်းနဲ့ အလုပ် လုပ်ရတဲ့ သူတွေကိုလည်း စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားစေနိုင်တယ်။ အဲဒီလိုဆို မင်းရဲ့ အနာဂတ် အတွက် မကောင်းဘူး”

ရှည်လျားသော စကားများဖြင့် သူမက မင်းကို တိုက်ခိုက်လိုက်ချိန်တွင် မင်းက ငိုကို လှည့်ကြည့်လာခဲ့ လေသည်။ မင်း ဘာပြောမှာပါလိမ့်။ ငါ... မင်း အနာမှာ

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၉၀ ပုညခင်

ရှိနေတဲ့ အဖြစ်။ မင်း မပြောတတ်တာကို ဝင်ပြောမိတဲ့ အဖြစ်
ဟာ သူပြောသလောက် ကြီးကျယ်ပါ့မလား။ ကျေးဇူးပြုပြီး
ဏီဘက်က ရပ်ပေးပါ မင်းရယ်။ ဏီ... သူ့ကို အရှုံးမပေး
ပါရစေနဲ့...”

“ဏီ... အပြင်ကပဲ စောင့်နေလိုက်တော့နော်၊ ခဏနေ
ငါ လာခဲ့မယ်”

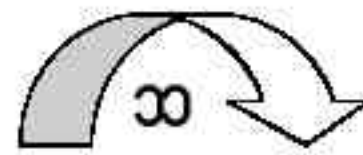
မင်း ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ ဟင်။ ဏီ
သည် မင်းရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲ တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ကာ
ငြိမ်သက်သွားသည်။ မင်းက... ဏီကို မျက်လုံးများဖြင့်
အသံတိတ် တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေသည်။

ဏီ... ဖျတ်ခနဲထကာ အခန်းအပြင်ဘက်
ထွက်လာခဲ့သည်။

ဏီတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အေးချမ်းသော ဘဝထဲကို
ချော်ရည်ပူတွေ စီးဝင်လာသလို ခံစားရလေသည်။

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

“ဒါ... ငါ့ဘဝရဲ့ တစ်ဆစ်ချိုးပဲ ဟီ။ ဒေါ်မြသားနွယ်
နဲ့ တွေ့တာ... ငါ အရမ်းကံကောင်းတယ်။ ငါ့ ဘဝမှာ
ဒီလိုအလုပ်မျိုး လုပ်ခွင့်ရလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ
မထင်ခဲ့ဘူး။ ဒီလောကဟာ ငါ ဘယ်လိုမှ အိပ်မက်
မက်လို့ မရနိုင်ခဲ့တဲ့ လောကတစ်ခုပဲ။ ငါ စိတ်ကူး
ဆောင် မယဉ်ရဲခဲ့ဖူးလေ။ ငါနဲ့ အရမ်းဝေးလွန်းတယ်
လို့ပဲ ထင်ခဲ့တယ်”

“ဒေါ်မြသားနွယ်က advertising ကုမ္ပဏီ
တစ်ခုကိုလည်း ဦးဆောင်နေတယ်ကွာ။ ပြီးတော့...
သူ့မှာ တခြားလုပ်ငန်းခွဲတွေလည်း အများကြီးပဲ။

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၉၂

ပုညခင်

ငါတို့က နယ်ကလာပြီး အလုပ်ပဲ ဖိလုပ်နေကြလို့သာ သူ့ကို မသိတာ၊ သူက နာမည်ကြီးပဲ၊ အရမ်း လူသိများတယ်။ အနုပညာရှင် တစ်ယောက်လောက်နီးပါး နာမည်ကြီးတယ်။ သူက... နိုင်ငံခြားမှာလည်း ကုမ္ပဏီရှိတော့... မြန်မာပြည်နဲ့ ကူးချည်သန်းချည်ပဲ။

ဒီအမျိုးသမီးက... အရမ်းလည်း ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တယ်ကွ။ သူက... ကိုယ့်ဘဝအကြောင်းကိုလည်း မေးတယ်။ ငါ... နယ်ကလာပြီး ရုန်းကန်နေရမှန်းသိတော့... သူ အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီပါ့မယ်တဲ့။ သူလည်း... ငယ်ငယ်က ရုန်းရင်းကန်ရင်း တက်လာရတာဆိုတော့... ကြိုးစားတဲ့ လူငယ်တွေကို ကိုယ်ချင်းစာတယ်တဲ့”

မင်းက အားတက်သရော ပြန်ပြောပြနေတာကို နားထောင်ရင်း ငါ... စိတ်တိုလာရတာ...

“နေစမ်းပါဦး မင်းရဲ့။ အခု... မင်းက ဘာအကြောင်းကို ဦးစားပေးပြီး ပြောနေတာလဲ။ အလုပ်အကြောင်းကို ခုထိ မည်မည်ရရ မပါသေးဘူး။ ဒေါ်မြသားနွယ်ကို အမွှမ်းတင် ဋီကာချဲ့နေတာတွေပဲ များနေတယ်”

“ဏီကလည်းကွာ... ငါက... နင် သိချင်နေမယ်ထင်

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၉၃

လို့ ငါသိလာတာတွေကို တစ်လုံးမကျန် ပြန်ပြောပြ
နေတာ။ ငါ့... ငါ့အနားမှာ ထိုင်မနေရပေမယ့် ငါတို့
ဘာတွေပြောသလဲဆိုတာ ငါ့... သိရမယ်ကွာ။ မယုံ
သင်္ကာ စိတ်တိုနေမှာစိုးလို့ အကောင်းလည်း ပြောပြ
ရသေးတယ်”

ဇော်က... နှုတ်ခမ်းကို မှဲမိကာ...

“ဇော်... ရုံးခန်းအပြင်မှာ ထိုင်စောင့်ရတာ တစ်နာရီနဲ့
နှစ်ဆယ့်တစ်မိနစ်တိတိ ရှိတယ်။ ဒီလောက်အကြာ
ကြီး ပြောနိုင်တာလည်း အံ့ဩပါရဲ့...”

“အလုပ်ကိစ္စတွေ ပြောရတယ်လေကွာ...”

“ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေလည်း အများကြီး ပြောဖြစ်
သွားတာပဲ။ မင်း... သူ့အကြောင်းကို တစ်ခါ စကား
ပြောရုံနဲ့ တော်တော်ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိလာခဲ့တယ်
မဟုတ်လား”

“တချို့အကြောင်းတွေက ကိုယ့်အခန်းဖော်နဲ့ စကား
စပ်ရင်း ပြောဖြစ်လို့ သိရတာပါကွာ... သူ နာမည်ကြီး
တာတွေကို ကိုယ့်အခန်းဖော်ပဲ ပြောပြတာ...”

“ကဲပါ... မင်း လုပ်ရမယ့် အလုပ်ကိစ္စကို ဆက်
ပြောပါ”

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

ပုညခင်

“ဒီလိုကွာ၊ အခု... သူက နိုင်ငံခြားကနေ အမျိုးသား ဝတ်အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီနဲ့ တခြား အသုံးအဆောင်တွေကို ကိုယ်စားလှယ်သဘောမျိုးယူပြီး ဒီမှာ branch တစ်ခုအနေနဲ့ ပြန်ဖြန့်မှာ။ သူက အဲ့ဒီပစ္စည်းတွေကို ကြော်ငြာဖို့ မိုဒယ်လ် တစ်ယောက်ရှာနေတာ... သူ့ သဘောက အမျိုးသား အသုံးအဆောင်တွေကို မကြော်ငြာဖူးတဲ့သူမျိုးပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်။ သူ့ပစ္စည်းတွေကို ကြော်ငြာပြီးရင်လည်း နောက်ထပ် ငါးနှစ်အထိ အလားတူ အမျိုးသားအဝတ်အစား အသုံးအဆောင်တွေကို ကြော်ငြာမပေးပါဘူး ဆိုတာကို စာချုပ် ချုပ်ရမယ်၊ တခြား ကုန်ပစ္စည်းကြော်ငြာတွေကိုတော့ လက်ခံရိုက်ကူးခွင့်ရှိတယ်”

မင်းက စိတ်ပါလက်ပါ ရှင်းပြနေတာမို့ ဣစ္စကားနာ မထိုးချင်တော့ပါ။ မင်းဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်ခွင့်ရစေချင်သည်။ မင်းရဲ့ ပြင်းပြထက်သန်မှုကို မပိတ်ပင်ချင်။ အလုပ်ကိစ္စနှင့် မိန်းမချင်း ဝန်တိုမှုကို သပ်သပ်စီထားဖို့ အဲ့ဒီတုန်းကတော့ ဣ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် သတိပေးခဲ့မိသည်။ သိပ်ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ပြဿနာတွေ ဖြစ်မလာနိုင်ပါဘူးဟုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားပေးရသည်။ ဂုဏ်သရေရှိ မိန်းမ

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၉၅

တစ်ယောက်ဟု ယူဆရသော ဒေါ်မြသားနွယ်ကို ဏီ...
လျှော့တွက်ခဲ့မိပါသည်။

“ကြော်ငြာက... ဘယ်တော့ စရိုက်ရမှာလဲ”

“သိပ်မကြာဘူး ဏီ၊ ဒါရိုက်တာနဲ့ ဒေါ်မြသားနွယ်
နဲ့လည်း တိုင်ပင်ပြီးသား။ အိုင်ဒီယာ ရှိပြီးသား၊
မိုဒယ်လ်ရရင် ချက်ချင်းရိုက်လို့ရအောင် စီစဉ်ထား
တာ။ ဒီကြော်ငြာပြီးတာနဲ့ တခြားကြော်ငြာတွေရဖို့
သူပဲ ဆက်သွယ်ပေးလိမ့်မယ်”

“မိုဒယ်လ်တစ်ယောက် သိထားသင့်တာတွေကိုလည်း
မင်း သင်ယူဖို့ကောင်းတယ်၊ ဒီအလုပ်ကို ဖြစ်အောင်
လုပ်မယ်ဆိုလည်း အာရုံစိုက်ပြီး အကောင်းဆုံးဖြစ်
အောင် လုပ်စေချင်တယ်”

“ဒေါ်မြသားနွယ်က နိုင်ငံခြားမှာ ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းနဲ့
ပတ်သက်တဲ့ ဒီပလိုမာ တစ်ခုရထားတယ် ဏီ...
ကိုယ် ဘယ်လိုဝတ်ရမယ်... ဘာရောင် ဘာရောင်တဲ့
ဝတ်ပြီး အသုံးအဆောင်က ဘာရောင်နဲ့ တွဲဖက်ရမယ်
ဆိုတာက အစ colour တွေကို ဟာမိုနီ ဖြစ်အောင်
သူ ညှိပေးနိုင်တယ်လို့ ပြောတယ်။ သူက တော်တော်
အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတပြည့်စုံတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်

မှညောင်စာအုပ်တိုက်

၉၆

ပုညခင်

ပဲကွ။ ကိုယ့်ကို အကြံဉာဏ် အများကြီးပေးနိုင်တယ်”

“ဏီ... မင်းကို ဝေဖန်မယ်နော်”

“အဟား... မိုဒယ်လ်တောင် မဖြစ်သေးဘူး၊ ဏီက ဝေဖန်ချင်ပြီလား... ဝေဖန်စေဗျား”

“မင်းက... အလုပ်တစ်ခု စလုပ်ဖို့အတွက် ကိုယ့်ကိုယ် တိုင် ဘယ်လို အားထုတ်ရမယ်ဆိုတာထက် တစ်ဖက် သားရဲ့ ‘အား’ ကိုပဲ မျှော်လင့်လွန်းတယ်”

“ကိုယ်မှ ဘာမှမသိတာဘဲ ဏီရာ... သိတဲ့ လူရဲ့ အကြံဉာဏ်ကိုတော့ ယူရမှာပေါ့”

“ယူသင့်တာတော့ ယူပါ မင်း။ ဒါပေမဲ့... တစ်ဖက် သားကို အရမ်းအားကိုးတာမျိုး၊ နောင်တစ်ချိန်မှာ သူ့အကြံဉာဏ်မှ မပါရင် ဘာမှ မလုပ်တတ်တာမျိုး တော့ မဖြစ်ပါစေနဲ့”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ဏီ စကားကို နားထောင်ပါ့ မယ်ဗျာ”

မင်းကတော့... သူရင်ဆိုင်ရမည့် လောကသစ် အတွက် ရင်ခုန်မှုဖြင့် နုသစ်နေသည်။

“ဏီလည်း မင်းကို ကူပါ့မယ်။ မင်းက အခု... ဒီ အသိုင်းအဝိုင်းထဲ ဝင်ဆံ့သွားလာရတော့မယ်ဆို

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၉၇

တော့... အဝတ်အစား ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဝတ်ဖို့
တော့ လိုတယ်မဟုတ်လား။ ငါ့မှာ စုထားတဲ့
ပိုက်ဆံတချို့ရှိတယ်။ မင်းအတွက် အဝတ်အစား တချို့
ဝယ်လာခဲ့ ပေးမယ်။ ခမ်းနားဝင့် ထည် နေတဲ့
မိန်းမတစ်ယောက်ရှေ့မှာ အဝတ်အစား ခပ်နွမ်းနွမ်းနဲ့
မဝံ့မရဲ သိမ်ငယ်ရဲ့ကျိုးနေရတာမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး
မင်းရယ်”

“ဧရ... နင် ငါ့အတွက်ချည်းပဲ မစဉ်းစားပါနဲ့ နင့်
အတွက်လည်း ဝယ်ဦးလေ”

“ငါက... မိုဒယ်လ်လုပ်မှာမှ မဟုတ်တာ။ အလုပ်
သွားရင်လည်း ယူနီဖောင်းဝတ်ရတာပဲ။ အပြင်သွားဖို့
အဝတ်ခပ်လတ်လတ် သုံးစုံလောက်ရှိရင် ပြီးပါတယ်။
မိုဒယ်လ်လောင်းလျာလေး နင်သာ စမတ်တကျရှိဖို့
အရေးကြီးတာ...”

“ဒါဆို... ငါ့စိတ်တိုင်းကျ အဝတ်အစားသစ်နဲ့
ခပ်ကြော့ကြော့ နေပြမယ်ကွာ။ ငါ... မိုဒယ်လ်ဖြစ်
လို့ ပိုက်ဆံတွေအများကြီးရရင် နင့်ကို ဖူးဖူးမှုတ်ထား
မယ် သိလား။ ငါ လိုချင်တာအားလုံး မရမရှိစေ
ရဘူး”

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၉၈

ပုညခင်

“နောက်တော့ မေ့သွားပြီး လုပ်ချင်ရာလုပ်တတ်တဲ့ သူတွေဟာ အဲဒီလို... အပြောကောင်းတဲ့ သူတွေ ချည်းပဲ”

“ဏီ... မနှိပ်ကွပ်နဲ့ကွာ”

ဏီက ခနဲတဲ့တဲ့ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်တာမို့ မင်းက... ဇာတ်ပုံတွေကို လှမ်းဖွဲ့ ကျီစယ်လိုက်ပါသည်။ ဇာတ်က... မင်းရဲ့ ပခုံးပေါ် ခေါင်းလေးအသာအယာ မှေးမှီ တင်ထားရင်း ကြိုမမြင်နိုင်သော အနာဂတ်ကို မှန်းဆနေ မိသည်။ မင်း... ဇာတ်ကို ချစ်တာတော့ ဇာတ် ယုံကြည်သည်။ ငယ်ကတည်းက နက်ရှိုင်းတွယ်ငြိခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်ကိုတော့ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ မင်း... ဖောက်ဖျက်မှာ မဟုတ် ပါဘူး။ သူ့အပေါ် ထားရှိတဲ့ ဇာတ်ရဲ့... ချစ်ခြင်းတွေကို သူ တန်ဖိုးထားမှာပါဟု ဇာတ်က ကြည်နူးစွာ တွေးမိသေးသည်။

ဇာတ်တို့နှစ်ယောက်မှာ အင်းလျားကန်ပေါင် ပေါ်မှာ စကားပြောနေကြရာမှ အဆောင်ဘက်သို့ ပြန် လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ တစ်ဦးလက်ကို တစ်ဦး ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ ဆုပ်တွဲလို့ ဖြစ်သည်။

သူက... ဇာတ်အဆောင်သို့ လိုက်ပို့ပြီးမှ သူ့ အဆောင်သို့ ပြန်လေ့ရှိသည်။ ဇာတ်က အဆောင်ခြံဝန်းထဲ လှမ်းဝင်ခါနီးဆဲဆဲမှာမှ လွတ်ခနဲ လှမ်းမေးမိသည်။

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၉၉

“ဒါနဲ့ စကားမစပ်... ဒေါ်မြသားနွယ်က အိမ်ထောင်နဲ့
လား... မင်း”

“အာ... ဒါတော့ ကိုယ် ဘယ်သိမလဲကွ။ ဒါမျိုးက
တဲ့တိုးကြီးမေးလို့မှ မကောင်းတာ၊ မေးဖို့လည်း သိပ်
မလိုအပ်ပါဘူး။ ငါက ဘာလို့မေးတာလဲ...”

“ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူး။ တဲ့တာနော်... မင်း”

“ငါက... မင်းကို လက်ပြပြီး အဆောင်ထဲ
လှည့်ဝင်လာခဲ့သည်။ ထိုညတစ်ညလုံး ဒေါ်မြသားနွယ်
မင်းကို ကြည့်သည့် မျက်လုံးတွေကိုသာ ငါ... မြင်ယောင်
နေမိပါသည်။”

နောက်တစ်နေ့ ညနေခင်းတွင် ဇာနည်... မင်းရဲ့ အဆောင်ဘက်သို့ အဝတ်အစားအိတ်တွေ ဆွဲကာ ထွက်လာ ခဲ့ပါသည်။ ဇာနည်... မင်းအတွက် အဝတ်အစားတွေကို ဇာနည် အလုပ်လုပ်သော ကုန်တိုက်မှပင် ဝယ်ယူလာခဲ့သည်။ တချို့ တစ်ဝက်ကိုသာ လက်ငင်းပေးချေခဲ့ရပြီး၊ တချို့ကိုတော့ ဇာနည် လခထံမှ အရစ်ကျဖြစ်ယူရမည် ဖြစ်သည်။

ဟိုး... ငယ်ငယ်လေးကတည်းက မင်းဟာ ဘယ်လို အဝတ်အစားမျိုးဖြင့် လိုက်ဖက် ကြည့်ကောင်း သည်ဆိုတာ... ဇာနည် သိခဲ့တာမို့ မင်းအတွက် အဝတ်အစား ဝယ်ခြင်း အလုပ်ဟာ ဇာနည်အတွက် မခဲယဉ်းချေ။

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၁၀၂ ပုညခင်

ဇာတာ... မင်းအဆောင်ရှေ့မှာ ရပ်ကာ ခြံဝန်း
တံခါးမှ ဘဲလ်ကို နှိပ်လိုက်ချိန်တွင် မင်းရဲ့... အခန်းဖော်
တစ်ယောက် ထွက်လာပါသည်။

“ဪ... မင်းမာန်ခလား၊ ကျွန်တော် သွားခေါ်ပေး
မယ်နော်... ခဏစောင့်ပါ”

ထိုသူက ဇာတာကို မြင်မြင်ချင်း အလိုက်တသိ
ပြောကာ အဆောင်ထဲ လှည့်ဝင်သွားလေသည်။ ဇာတာ
နှစ်ယောက်ဟာ ချစ်သူတွေဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့အဆောင်က
သူများရော၊ ဇာတာအဆောင်က သူများပါ အားလုံးသိထားပြီး
ဖြစ်ပါသည်။

ဇာတာသည် မင်းကို စောင့်နေရင်း... အိတ်ထဲက
ထွက်နေသော အင်္ကျီစလေးကို အသာအယာဆွဲထုတ်ကြည့်
မိသေးသည်။ မင်းဝတ်ရင် ဘယ်လိုကြည့်ကောင်း လိုက်ဖက်
မည်ဆိုတာ ဇာတာ ကြုံတွေးမြင်ယောင်ရင်း ကျေနပ်နေသည်။
ခဏကြာတော့... မင်း အဆောင်ထဲမှ ထွက်
လာပါသည်။

“ဟိတ်... ဇာတာ အထုပ်အပိုးတွေနဲ့ပါလား ဘာတွေလဲ”
ဇာတာ အင်္ကျီတချို့ကို ထုတ်ယူပြကာ...

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၁၀၃

“မင်းဖို့ အဝတ်အစားတွေ ဝယ်လာတာလေ၊ မင်း ကြိုက်ရဲ့လား ကြည့်ပါဦး။ အဝတ်အစားဆိုတာက အရမ်းလည်း ရိုးရင်မကောင်းသလို သိပ်ဆန်းနေရင်လည်း မကောင်းဘူး မဟုတ်လား။ မင်းနဲ့လည်း လိုက်ဖက်ရမယ်။ မင်းရဲ့ personality ကို ပံ့ပိုးပေးနိုင်ပေမယ့် အရမ်းရင့်ရော် လူကြီးဆန်တာမျိုးလည်း မဖြစ်ရအောင် ငါ... ရွေးဝယ်လာခဲ့တာ။ နောက်... ကြော်ငြာတွေ ရိုက်ရင်လည်း မင်း ဝတ်လို့ရအောင်လေ။ ဒါလေးတွေကတော့... မင်း ဟိုဟိုဒီဒီ သွားတဲ့အခါ အလုပ်ကိစ္စ စကားပြောတဲ့အခါတွေမှာ ဝတ်လို့ ကောင်းတယ်”

မင်းက... ငါ့ ထုတ်ပြသော အဝတ်အစားတွေကို ထုတ်ယူကြည့်ရင်း...

“ရှုပ်အင်္ကျီတွေ များနေသလိုပဲ ငါ့...။ ဒီ လက်ရှည်ကြီးတွေက ဝတ်လိုက်ရင် လူကြီးလို ရင့်ရော်သွားမလား မသိဘူးကွ။ တီရှပ်တွေရော မပါဘူးလား”

“တီရှပ်က တစ်ထည်ပဲပါတယ် မင်းရဲ့...။ မင်းနဲ့ တီရှပ်အကျပ်လေးတွေက ကြည့်ကောင်းတာ မှန်ပေ

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

ပုညခင်

မယ့် လူကြီးလူကောင်းမဆန်ဘဲ ကလက်တယ်လို့ ငို
ထင်တယ်”

“ငို... ဝယ်ပေးဖူးတယ်လေကွာ”

“ဝယ်ပေးပြီးမှ နောင်တ ရနေတာလေ၊ ဘယ်တော့မှ
ဝယ်မပေးတော့ဘူးလို့တောင် ဆုံးဖြတ်ထားတာ... မင်း
ကြိုက်မှန်းသိလို့ တစ်ထည်တော့ မဖြစ်မနေ
ဝယ်လာပေးတာ”

“ဒါပေမဲ့... ကိုယ် ကြော်ငြာရိုက်ရင်တော့ အဲဒီလို
တီရှပ်မျိုးတွေ ဝတ်ရမှာ သေချာတယ်ကွ။ ဒေါ်မြသား
နွယ်ရဲ့ ကုမ္ပဏီက အင်္ကျီတွေက အဲဒါမျိုးအင်္ကျီတွေ
များတယ်”

“အလုပ်ကိစ္စ... ကြော်ငြာစရိုက်ဖို့ ရက်ချိန်းရပြီ
လား... မင်း”

“ရပြီ... ငို။ မနက်ဖြန် မနက်... စရိုက်မယ်တဲ့။
ဒေါ်မြသားနွယ်ကတော့... ကိုယ့်ဆီ နေ့တိုင်းဖုန်း
ဆက်ပြီး... ကိုယ် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသင့်တာတွေ
နဲ့... သူ့အစီအစဉ်တွေကို ပြောပြနေတာပဲ။ ဒီနေ့
တော့... အဆောင်ဖုန်း ပျက်နေတာနဲ့ အဆက်အသွယ်

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၁၀၅

မရသေးပါဘူး။ သူက... သူ့အလုပ်ကို ဆော်တော်
စိတ်ဝင်စားပုံ ရတယ်”

မင်းကို စိတ်ဝင်စားပုံရတာကိုတော့ မင်း...
မသိတာလား၊ မသိချင်ယောင်ဆောင်တာလား။ ငါက...
စိတ်ထဲမှ စကားနာ ထိုးမိသေးသော်လည်း မင်းကို စိတ်
အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေလိုတာမို့ ပါးစပ်က ဘာမှ မပြော
မိအောင် ထိန်းချုပ်ရပါသည်။

“ဏီ ဝယ်လာတာတွေ မင်းကြိုက်ရဲ့လား... ပြော
ဦးလေ”

“ကြိုက်ပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့... မင်း မျက်နှာကြည့်ရတာ သိပ်မကြိုက်
သလိုဘဲ။ ငါ ဝယ်လာတာတွေက အရမ်းတော့
တန်ဖိုးကြီး မဟုတ်ဘူးလေ။ သိပ်ဈေးကြီးတာ သွား
ဝယ်ရင် ငါ့ ပိုက်ဆံနဲ့ဆို နှစ်စုံလောက်ပဲ ဝယ်လို့
ရမှာ... မင်း အနေနဲ့ နှစ်စုံတည်း ထပ်ထပ် ဝတ်နေ
ရရင် မကောင်းဘူး မဟုတ်လား”

“ဏီ ဝယ်လာတာပဲကွာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ် ကြိုက်
ပါတယ်။ ငါ့ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၁၀၆ ပုညခင်

“အင့်... ဒီအကျီအရောင်လေးက မင်းနဲ့ဆို ဟပ်နေတာပဲ။ ကြက်သွေးရင့်ရောင်ဆို မင်းကြိုက်မှန်း ဇာတ်ဇာတ်ကတည်းက သိတယ်နော်။ ဒါကြောင့်... ဒီအရောင်ကို မရမက ရှာဝယ်လာတာ မင်း ကိုယ်မှာ ကပ်ကြည့်ပါဦး။”

ဇာတ်က အကျီလေးကို မင်းကိုယ်မှာ ကပ်ထားစေကာ ခပ်ဝေးဝေးမှ ကြည့်ကြည့်ရန် နောက်သို့ တစ်လှမ်း နှစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်စဉ်...

“တိ...”

“အမေ...”

ဇာတ်နောက်နားမှ ကားတစ်စီး ပွတ်ကာသီကာ ဝင်လာပြီး ကားဟွန်းလည်း တီးလိုက်တာမို့ ဇာတ်... လန့်ဖျပ်တုန်ယင်ကာ ခြေလှမ်းပျက် ယိမ်းယိုင်သွားလေသည်။

ဇာတ်က... ရင်ဘတ်ကို ဖိမိကာ ကားဆီ လှည့်ကြည့်ဆဲ... ကားရပ်သွားပြီး ကားပေါ်မှ ဒေါ်မြသားနွယ် ဆင်းလာလေသည်။

“ဟာ... မမ၊ ကျွန်တော့်ဆီ လာတာလား။”

မင်းက... ရှေ့သို့လှမ်းထွက်ကာ တအံ့တဩ ကြိုဆိုလိုက်စဉ်... သူမက ပြုံးတုံ့ကလေးနှင့်...

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၁၀၇

“ဟုတ်ပါရှင်... တို့ မင်းအဆောင်ကို ဖုန်းဆက်နေ တာ
လုံးဝမရဘူးကွာ။ ဖုန်းက ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဖုန်းပျက်နေလို့ပါ... မမ”

“မင်းနဲ့ ဆက်သွယ်ဖို့က သိပ်ခက်တယ်ကွာ၊ အင်း...
တစ်ခုခုတော့ စိစဉ်ပေးဦးမှပါ။ မနက်ဖြန် ရိုက်ကွင်း
အတွက် အဝတ်အစားတွေ လာယူပြီး မင်း... ဒီည
ဝတ်ကြည့်ထားဖို့ ပြောမလို့ ဖုန်းဆက် မရတာနဲ့
ကိုယ်တိုင်ပဲ လာလိုက်ရတာ။ ရော... ဒီမှာ၊ ဒါ...
တို့ကုမ္ပဏီက တင်သွင်းတဲ့ brand တွေချည်းပဲ။
မင်း... မနက်ဖြန်ကျ ဒါမျိုးတွေပဲ ဝတ်ပြီး ရိုက်ရမှာ။
ဒီည... အစမ်းဝတ်ကြည့်ပြီး ဘယ်အင်္ကျီက မင်းနဲ့
သက်သောင့်သက်သာဖြစ်ပြီး ကြည့်ကောင်းတယ်
ဆိုတာ မှတ်ထားပေါ့။ ဒါတွေကတော့ ပြန်ပေးစရာ
မလိုဘူးနော်။ မင်းပဲ... အပြီးယူထားရမှာ...”

“ဟာ... မမ... ဒါတွေက အရမ်းတန်ဖိုးကြီးတယ်
မဟုတ်လား။ ပြီးတော့... များလည်း များတယ်”

“ရပါတယ်ကွာ... ဒါက အသေးအမွှားပါ။ အရေးကြီး
တာက ကိုယ်တင်တဲ့ မိုဒယ်လ် စမတ်တကျဖြစ်ဖို့ပဲ။

ပုညဝင်စာအုပ်တိုက်

၁၀၈ ပုညခင်

ဒါနဲ့... မင်းလက်ထဲက အဝတ်အစားတွေက ဘာလုပ်
ဖို့လဲ”

“ဪ... ဒါက ကျွန်တော့်အတွက် ဣ ဝယ်လာ
ပေးတာ...”

“အရောင်တွေက အရမ်းရင့်ပြီး... တောက်နေတော့
တောဆန်သလိုပဲနော်”

ဒေါ်မြသားနွယ်က ဣကို အသိအမှတ်ပြု
သည်ဆိုရုံလေး ပြုံးသယောင်ပြုကြည့်ကာ ပြောလေသည်။
သူ့လေသံထဲမှာ ဣဝယ်လာတာတွေအပေါ် ရှုတ်ချဟန်
အထင်သေးဟန်တွေ ပေါ်လွင်နေသည်။

ဣက... သူမ ဆက်ဆံပုံကို မခံချင်သော်
လည်း မင်းရှေ့မှာမို့ စိတ်ကို ချုပ်တည်းထားရင်း...

“ဒါ... မင်းကြိုက်တဲ့ အရောင်တွေပဲလေ”

“ဪ... မင်းမာန်ခက ဒီလိုအရောင်တွေ ကြိုက်
တာလား။ တစ်ခါတစ်ခါကျ ကြိုက်ပေမယ့်... မဝတ်
သင့်တဲ့အရောင်တွေ ရှိတယ်ကွ။ တချို့ အရောင်
တွေက တောက်ပပြီး အမြင်ရိုင်းနေတာမျိုးတွေ ရှိ
တယ်... အပူရောင်တွေပေါ့။ အနီရောင်၊ အဝါရောင်

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၁၀၉

တွေက အပူရောင်တွေပေါ့။ အပြာ၊ အစိမ်းနဲ့ ခရမ်း
ရောင်တွေက အအေးရောင်တွေလေ။ တို့ကတော့...
မင်းနဲ့ အရောင်ဖျော့ကလေးတွေက ပိုပြီးလိုက်ဖက်
စမတ်ကျတယ် ထင်တယ်။ ဒါ့ကြောင့်... ကြော်ငြာ
ရိုက်ဖို့အတွက် အဲဒီလိုအရောင်တွေပဲ များများရွေး
ထားတယ်။ တို့က... အရောင်တွေကို နားလည်
တယ်လေ”

“တို့... စေတနာနဲ့ ပြောရရင် ဒီလို အဝတ်
အစားမျိုးတွေကို မဝတ်စေချင်ဘူး။ တချို့ တန်ဖိုး
နည်းပြီး brand ခပ်ညံ့ညံ့ အဝတ်အစားတွေဟာ
ရှိရင်းစွဲ personality ကိုတောင် လျော့ကျစေ
တယ်လေ”

ဒီမိန်းမက ဘာကြောင့် ဇနီးကို အမြဲတိုက်ခိုက်
ချိုးနှိမ်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေတာလဲဆိုတာ ရှင်းနေပါသည်။
ပညာတတ်ပြီး အဆင့်အတန်းမြင့်မားသည်ဟု သတ်မှတ်
ထားသော မိန်းမတစ်ယောက်ထံမှာ ကြောက်စရာ ကောင်း
သော အကြံအစည်တွေ ရှိနေနိုင်သည်။ ဇနီးက... သူမ
မျက်ဝန်းတွေထဲ ခပ်ရဲရဲစိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း...

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၁၁၀

ပုညခင်

“ဒါတွေက... ကျွန်မ ချစ်သူကို ကျွန်မဝယ်ပေးတာပဲ ဒေါ်မြသားနွယ်။ သူ... ငယ်ငယ်ကတည်းက ကြိုက်ခဲ့တဲ့ အရောင်တွေ၊ ကျွန်မ မျက်စိထဲ သူနဲ့ ကြည့်ကောင်းမယ်ထင်တဲ့ အရောင်တွေကို ဝယ်လာခဲ့တာပါ။ brand ညံ့မညံ့ အရောင်လှမလှ ဆိုတာတွေထက် ကျွန်မက မေတ္တာစေတနာ အပြည့်အဝနဲ့ ဝယ်ပေးတာကို ကျွန်မ ချစ်သူက ဝမ်းပန်းတသာ လက်ခံဝတ်ဆင်ဖို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ တန်ဖိုးနည်းတာ မနည်းတာက အရေးမပါဘူးလေ။ ဒီအဝတ်အစားတွေက ဒေါ်မြသားနွယ်ရဲ့ ကြော်ငြာမှာဝတ်မယ့် အဝတ်အစားတွေလည်းမဟုတ်တော့ ဒေါ်မြသားနွယ်အနေနဲ့ ကျွန်မ ဝယ်လာတဲ့ အဝတ်အစားတွေအပေါ်မှာ ဝေဖန် ခွင့်မရှိဘူးလို့ ထင်ပါတယ်”

“အိုး... ယူက ဒီလိုယူဆတာလား... မြတ်ပန်းဏီ မိုဒယ်လ်တစ်ယောက်ရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုဆိုတာ သူအောင်မြင်မှုအပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ထိ ဩဇာသက်ရောက်တယ်ဆိုတာ... ယူ မသိသေးလို့ ဒီ စကား

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၁၁၁

ပြောတာပါ။ မိုဒယ်လ် တစ်ယောက်ဟာ
ကြော်ငြာထဲမှာ စမတ်ကျ ကြည့်ကောင်းနေရုံနဲ့
မပြီးဘူးလေ။ အပြင်မှာ နေထိုင် သွားလာ ပြောဆို
တာ၊ ဝတ်စားဆင်ယင်တာတွေအားလုံး အမြဲစမတ်
ကျပြီး လူတကာထက် သန့်ပြန့်ပေါ်လွင်နေရမယ်။
တို့... ယူကို သတိပေးမယ်နော်... ယူချစ်သူ
အောင်မြင်ဖို့အတွက် ယူရဲ့... တတ်သိ လိမ္မာမှု
အများကြီးလိုတယ်ဆိုတာ... ခေါင်းထဲမှာ အမြဲထည့်
ထားပါ။ ဪ... မင်းမာန်ခ၊ ရော့... ဒီမှာ လိုရ
မည်ရသုံးဖို့ ငွေယူထားလိုက်ဦး”

သူမက ခပ်သာသာလေးပြောရင်း သူမရဲ့
လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ တစ်ထောင်တန် တစ်အုပ်ကို ထုတ်ပေး
လေသည်။ မင်းက တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်နေရာ...

“ယူလေ... ယူပါကွ။ ဒါ... ကြော်ငြာရိုက်ပေးတဲ့
အတွက် မင်း ရရမယ့် ငွေရဲ့တချို့တစ်ဝက်ပါ”

မင်းက ပိုက်ဆံအုပ်ကို လှမ်းယူလိုက်သော
အခါ သူမက မင်းကို ကျေနပ်စွာ ပြုံးကြည့်ရင်း...

“အိုကေ... တို့သွားမယ် မင်းမာန်ခ၊ မနက်မှ တွေ့
မယ်၊ ဪ... မြတ်ပန်းဏီ တို့သွားလိုက်ပါဦးနော်”

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၁၁၂ ပုညခင်

ဏီသည်... သူမရဲ့ မထိတထိ အပြောအဆို
အပြုအမူများကို အသည်းတယားယားနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။
သူမက ကားပေါ်လှမ်းတက်သွားပြီး ကားမောင်းထွက်သွား ပြီးမှ
back ပြန်ဆုတ်လာကာ ကားမှန်ကို လျှော့ခနဲ ချလျက်...

“ရော့... မင်းအတွက် လိုရမည်ရ သုံးရအောင် ယူ
ထားလိုက်...”

ဟု ပြောရင်း မင်းထံသို့ လက်သုံးလုံးခန့်သာ
ရှိသော hand phone တစ်လုံး ပစ်ပေးလိုက်ပြီးမှ ဝေါခနဲ
ကားမောင်းထွက်သွားလေသည်။

ဏီသည် မခံချိမခံသာ ဝမ်းပန်းတနည်းစိတ်၊
ဒေါသစိတ်များဖြင့် ရင်ထဲမွန်းကျပ် ကျန်ခဲ့တာမို့... မင်းရဲ့
မျက်နှာကို အားကိုးတကြီး မော့ကြည့်မိသောအခါ...
တောက်ပ အရောင်ဖြာသော၊ ကျေနပ်ယစ်မူးလျက်ရှိသော
မင်းရဲ့ မျက်ဝန်းများကို ရင်ဆိုင်ရလေသည်။

“ကိုယ့်ကို ဖုန်းခဏ ငှားခဲ့တာထင်တယ်... မဆိုးဘူး။

ဖုန်းရှိတော့ အဆင်ပြေ၊ စမတ်ကျသွားတာပေါ့။ ဟဲ...

ဟဲ... ဣအဆောင်ကို ဖုန်းဆက်ဖို့လည်း အဆင်ပြေ

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၁၁၃

သွားပြီ။ ဒီတစ်ခါ ငါ့ကို လာခေါ်ရင် ခြံတံခါးဝ ကနေ လူကြုံနဲ့ မခေါ်ခိုင်းတော့ဘူးကွာ၊ ငါတို့ အဆောင်ရှေ့မှာရပ်ပြီး အဆောင်ဖုန်းကို လှမ်းခေါ် လိုက်မယ်။ ငါ့ရေ... ကိုယ်ရောက်နေပြီ၊ ထွက်ခဲ့ တော့လို့... အိုကေပဲနော်။ ဒီဖုန်းမျိုး ဒီတစ်သက်... ကိုင်ဖူးပါ့မလားတောင် ထင်နေတာ၊ ခုတော့... ကုသိုလ်ကံက အံ့မခန်းပဲ...”

“ဟာ... ဒီမှာကြည့်ပါဦး ငါ... ဒီအဝတ်အစား တွေက အရမ်းကောင်းတယ်ကွ၊ ငါ... ဒါမျိုးဝတ်ချင် နေတာ ကြာပြီ...”

မင်းသည် ကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ အပြစ် ကင်းစင်စွာပင် သူ့ရဲ့လိုချင်မှုတွေကို မဖုံးကွယ်နိုင်ဘဲ... hand phone လေးကို တယုတယ ကိုင်ကြည့်လိုက်၊ အဝတ် အစားတွေကို သဘောကျ ကပ်ကြည့်လိုက်လုပ်နေ လေ သည်။ ငါ့ကတော့ မျက်ရည်စိုစွတ်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် သူ့ကို အသာအယာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

အဲ့ဒီ အဝတ်အစားတွေကို ကြည့်နေသော မင်းရဲ့ မျက်ဝန်းတွေဟာ ငါ့... ခုန ဝယ်လာခဲ့သော အဝတ်

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

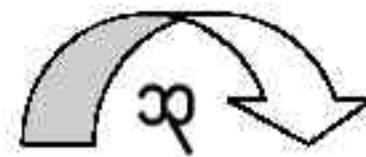
၁၁၄ ပုညခင်

အစားများကို ကြည့်သောမျက်ဝန်းများထက် ပိုမိုတောက်ပ
အရောင်လက်နေတာကိုတော့ ဖုံးကွယ်လို့ မရချေ။

ဒေါ်မြသားနွယ်ရဲ့ ဣဒေါ်ခပ်ကျောကျော
ခပ်နှိမ်နှိမ်စကားတွေကို ဘာကြောင့် နာရကောင်းမှန်း မသိ
တာလဲ... မင်းရယ်ဟု ဣဒေါ်ထဲကသာ ခပ်ဖွဖွ ညည်းညူ
မိရပါသည်။

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

မင်း... ကြော်ငြာ စရိုက်သောနေ့တွင် ဇာက
မင်းနှင့်အတူလိုက်ရန် စတင် တောင်းဆိုလိုက်လေသည်။
မင်းက အလွယ်တကူပင် လက်ခံခဲ့သည်။

“ဇာ ပါတော့... ကိုယ်အားရှိတာပေါ့ကွ။ ကိုယ့်ကို
အဆင်ပြေမပြေ ဇာ... ကြည့်ပေးပေါ့။ အချိုး မကျဘူး
ဆိုလည်း ချစ်သူချင်းဆိုတော့... အားမနာတမ်း
ဝေဖန် ပြောဆိုလို့ရတာပေါ့။”

မင်းမျက်လုံးတွေ၊ မင်းစကားတွေကတော့
မင်းရဲ့ ရိုးသားမှုကို အာမခံပေးဆဲ ဖြစ်သည်။ အတ္တမကင်း
သော လူပီသစွာ ကိုယ်မမျှော်မှန်းနိုင်သော ဘဝတစ်ခုကို
ဖန်ဆင်းပေးနိုင်မည့် အခြေအနေအပေါ်မှာ သာယာလျှက်
ရှိတာကို ဇာ အပြစ်မပြောလိုပေ။

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၁၁၆

ပုညခင်

“မပြောမှာတော့ မပူနဲ့ မင်း၊ ငါက... မင်းမှာရှိတဲ့၊
မင်းကိုယ်တိုင်တောင် မသိတဲ့ အားနည်းချက်၊
အားသာချက်တွေကို ငါက သိပြီးသား”

“အိုကေ... ဒါဆို ငါက ကိုယ့်မန်နေဂျာလုပ်ပေါ့။
အခုလုပ်နေတဲ့ အလုပ်ကို မလုပ်နဲ့တော့ကွာ၊
မနက်ဖြန် ထွက်ပစ်လိုက်၊ ကိုယ့် မန်နေဂျာကို လခ
ကောင်းကောင်းပေးထားပါ့မယ်”

“အံ့မယ်... မိုဒယ်လ်ကဖြင့် မဖြစ်သေးဘူး ကြီးကြီး
ကျယ်ကျယ်တွေက လုပ်ချင်လာပြီ။ အလုပ်တော့
မထွက်နိုင်ပေါင်ရှင်... ဒီနေ့တောင် လိုက်ချင်လွန်းလို့
ခွင့်ယူလာရတာ။ အလုပ်ထွက် ပြီးမှ... ငါ့ရဲ့
အလုပ်ရှင်အသစ်က ကြော်ငြာရိုက်ရတာ နည်းနည်း
ကျဲလို့ ဒီတစ်လနှစ်လတော့ လခ မယူပါနဲ့တော့တို့၊
လခနည်းနည်း လျှော့ပါဦးတို့၊ လုပ်လာရင် မြတ်ပန်း
ငါတို့ ထမင်းငတ် သွားမှာပေါ့”

“အောင်မယ်... အထင်မသေးနဲ့ကွ၊ တစ်လတည်း
အလုပ်တွေကျပ်လွန်းလို့ မန်နေဂျာ လုပ်ရတာ ပင်ပန်း
ပါတယ်ဆိုပြီး ငါကတောင် ညည်းယူရမှာ”

“ကြွေးလိုက်တာ...”

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၁၁၇

ထိုနေ့ မနက်က ငှက်တို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကျီစယ်ရင်း ကြည်လင် ရွှင်ပျစွာပင် ဒေါ်မြသားနွယ် ချိန်းဆိုထားသော ကြော်ငြာရိုက်ကွင်းသို့ သွားရန် ပြင်ဆင်နေခဲ့ကြသည်။ မင်း အဆောင်ရှေ့ ခုံတန်း လေးမှာ အတူထိုင်ရင်း မင်းရဲ့ အဝတ်အစားတွေ၊ လိုအပ် သည့် အသုံးအဆောင်တွေကို ငှက်က စနစ်တကျဖြစ်အောင် ရွေးချယ်ထည့်ပေးနေရတာမို့ ငှက်တို့နှစ်ယောက်တည်းနဲ့ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေရသည်။

“ငှက်တို့ ကားငှားသွားကြမယ်နော်... မင်း”

“ကားငှားစရာ မလိုဘူးကွ၊ မမ... ကားလွှတ်ပေး လိုက်မယ် ပြောတယ်”

“ငှက်ကတော့... သူများကား မစီးချင်ဘူး”

“အလုပ်သဘောအရ လွှတ်တဲ့ကားပဲ ငှက်ရယ်... ။

လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်က သူ့ပစ္စည်းကို ကြော်ငြာ မယ့် မိုဒယ်လ်တစ်ယောက်ကို သာမန် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် အတိုင်း အဆင်ပြေအောင်လုပ်ပေးတာ ငြင်းလို့ ဘယ် ကောင်းပါ့မလဲ”

“လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ထက်... ပိုမှာပါ”

“ဟော... ကြည့်၊ ငှက်... သဝန်တို့ပြန်ပြီကွာ”

မှညောင်စာအုပ်တိုက်

၁၁၈

ပုညခင်

“ဆောရီး... မင်း၊ ငါ အဲလိုစိတ်မျိုးနဲ့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းအလုပ်ကို ငါနားလည်ပါတယ်။ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်နဲ့နော်။ ဟော... မျက်နှာ ထားက နည်းနည်း ရှုသိုးသိုး ဖြစ်နေပြီ။ စိတ်ကို ကြည်ကြည်ထားနော် မင်း။ ဒါမှ... ကြော်ငြာထဲမှာ မင်းမျက်နှာ ကြည်လင် လန်းဆန်းနေမှာ... ။ ကဲ... အခု... အစမ်းသဘောမျိုး နည်းနည်းအိုက်တင် ထုတ် ကြည့်ပါလား၊ ရီဟာဇယ်ပေါ့။ စမယ်... ရယ်ဒီ... ဝမ်း... တူး...”

“ဏီစုတ်... ဂျိုကာရပ်”

ဏီက... မင်းကို နောက်ပြောင်ကျီစယ်ရင်း မင်း စိတ်ကြည်လင်နေအောင် လုပ်ရလေသည်။ ပထမဆုံး လုပ်ရမည့်အလုပ်မှာ ဘယ်လိုအနှောင့်အယှက်မျိုးမှ မရှိစေ ချင်ပါ။ ဇာနည်... မင်းကို ငဲ့ညှာသောအားဖြင့်ပင် ဒေါ်မြသားနွယ်ရဲ့ စော်ကားမှုတွေကို သည်းခံနိုင်ဖို့ အင်အား မွေးရလေသည်။

ထိုနေ့ မနက်က ဇာနည်သည် ဒေါ်မြသားနွယ် လွှတ်ပေးသောကားဖြင့်ပင် ရိုက်ကွင်းသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ကြော်ငြာရိုက်မည့်နေရာမှာ ဆီဒုံးနားဟိုတယ်တွင် ဖြစ်သည်။

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၁၁၉

ဏီတို့နှစ်ယောက် ဆီဒိုးနားဟိုတယ် Lobby
ထဲမှာထိုင်ကာ... ဒေါ်မြသားနွယ်အလာကို စောင့်နေရ
သည်။ ခဏကြာတော့ သူမ ရောက်လာခဲ့ကာ...

“ဟော... မင်းမာန်ခ ရောက်နေပြီပဲ။ ဆောရီးကွာ...
တို့ ဒါရိုက်တာနဲ့ စကားသွားပြောနေတာ နည်းနည်း
ကြာသွားတယ်။ ဪ... မြတ်ပန်းဏီလည်း
ပါလာကိုး”

“ဟုတ်ကဲ့... မမ၊ သူက ကျွန်တော့်အတွက် လိုအပ်
တာရှိရင် ကူညီပေးဖို့ လိုက်လာခဲ့တာပါ”

“ဪ... ဟုတ်လား။ သူက ဘာတွေများ ကူညီ
ပေးနိုင်လို့လဲ”

သူမက ဇာနည်ကို မျက်ခုံးပင့်ကြည့်ကာ သရော်
ဟန် မျက်ဝန်းများဖြင့် မေးလေသည်။ ဇာနည် အောင့်အည်း
သည်းခံဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည့်ကြားကပင် ဒေါသစိတ်
ဝင်လာကာ...

“ကျွန်မက... ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းပညာတွေတော့ မတတ်
ပါဘူး ဒေါ်မြသားနွယ်။ ဒါပေမဲ့... ကျွန်မချစ်သူ
ကင်မရာရှေ့ ရောက်တဲ့အခါ စိတ်တွေတင်းကျပ်
ပြီ... အဆင်မပြေတာတွေဖြစ်ခဲ့ရင် သူ့စိတ်တွေ
ပျော့ပျောင်းပြီး ရိုက်ကွင်းထဲမှာ အလွယ်တကူ

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၁၂၀

ပုညခင်

ပျော်ဝင်သွားဖို့၊ mood ဝင်အောင် စိတ်ကို ဘယ်လို ထားဖို့ဆိုတာမျိုးတော့ ကျွန်မ ကူညီနိုင်ပါတယ်။ သူ့စိတ်ကို ကျွန်မက အတွင်းကျကျ သိတယ် လေ။ သူ့အကြည့် ဘယ်လိုရှိရင်... သူ့မျက်နှာထားနဲ့ သူ့ဟန်ပန်တွေ ဘယ်လိုဆိုရင် သူ့စိတ်ထဲ ဘာဖြစ် နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မလောက် ဘယ်သူက နားလည် နိုင်မှာလဲ။ အင်း... အနည်းဆုံးတော့... တခြား ဘာမှ ကူညီဖို့ မလိုဘူးဆိုရင်တောင် အဝတ်ခေါက်ဖို့ လောက်တော့... အသုံးဝင်မယ် ထင်ပါတယ်”

“မမမြ... အားလုံးအဆင်သင့် ဖြစ်နေပါပြီ... ရိုက် မယ်ဆို ရိုက်လို့ ရပါပြီ”

“ဪ... ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ။ မင်းတို့ ဆရာကို ပြောထားလိုက်ပါကွယ်၊ အဝတ်လဲရုံပဲလို့ ခဏနေ လာခဲ့ပါ့မယ်လို့။ ကဲ... လာ... မင်းမာန်ခ၊ မင်း အဝတ်လဲဖို့ အခန်းတစ်ခန်း ယူပေးထားတယ်။ မင်းဝတ်ရမယ့် အဝတ်အစားတွေ... တို့ အဆင်သင့် ရွေးထားတယ်”

ဒါရိုက်တာရဲ့ တပည့်ကလေးကြောင့်သာ ဣ တို့ရဲ့ စကားနိုင်လှပွဲ မဖြစ်မြောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမကတော့... ဣကို မခံချိ မခံသာဖြစ်အောင် ပြော

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၁၂၁

သည့်အခါမှာဖြစ်စေ၊ ဣက ခပ်စွာစွာ ပြန်ပြောသည့် အခါမှာဖြစ်စေ မျက်နှာတစ်ချက်မပျက်ဘဲ သွေးအေးနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ ဣကတော့... သူမကို မြင်တိုင်း ရင်ထဲမှာ ပွက်ပွက်ထနေရသည်။

အဝတ် လဲရမည့် အခန်းရောက်သောအခါ သူမရဲ့ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း လုပ်လိုမှုများကို မြင်ရပြန်သည်။

“ဒီအရောင်တွေက monotones တွေလေ။ အမည်း၊ အဖြူနဲ့ မီးခိုးရောင်တွေကို monotones တွေလို့ ခေါ်တယ်။ ဒီအရောင် ဘောင်းဘီတွေနဲ့ စိမ်းပြာရောင် တီရှပ်ကလေး တွဲဝတ်လိုက်ရင် အမေရိကန် တောင်ပိုင်း စတိုလ်မျိုး ဖြစ်သွားမယ်။ အဲ့ဒီမှာ အများဆုံး တွဲဝတ်တတ်တဲ့ စတိုလ်ပေါ့။ သူတို့ဆီမှာ စိမ်းပြာရောင်ကို Turquoise လို့ ခေါ်တယ်။ ဒီ အရောင်ရဲ့ သဘာဝကိုက ခပ်မြူးမြူးလေး ရှိတယ် ကွ။ ကဲ... မင်း ဝတ်ကြည့်လိုက်ပါ။ ကြော်ငြာ ကြည့် မယ့်သူတွေ သဘောမကျခင် မင်း... သဘောကျဖို့ လိုတယ်”

“မမက... အရောင်တွေအကြောင်း တော်တော် သိ တာပဲ”

“တို့... ဟိုမှာ ဒီပလိုမာသင်တန်းတစ်ခု တက်ခဲ့

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၁၂၂ ပုညခင်

တုန်းက သင်ခဲ့ရတာတွေလေ။ တို့ သိသလို မင်း
မာန်ခလည်းသိအောင် ကြိုးစားရမယ်။ မိုဒယ်လ်
တစ်ယောက် သိထားသင့်တာတွေက အများ သားပဲ
ကွ။ နောက်တော့ တို့... တဖြည်းဖြည်း ပြောပြ
ပါ့မယ်”

သူမက ... ဣကို ဘေးလူအဖြစ်သာ သဘော
ထားပြီး အရာသွင်းပြောဆိုခြင်း မရှိချေ။ သူမ ဝိုင်းပယ်
ထားပုံက ပြောင်ကျလွန်းသည်။ မင်းက အခန်းရဲ့ နောက်
ဘက်ဆီမှာ လိုက်ကာစကို ဆွဲကာ အဝတ်လဲနေဆဲ... သူမက
ဣရှေ့ ဆိုဖာပေါ်မှာ ခြေချိတ်ထိုင်ရင်း သူမ hand phone
ကိုနှိပ်ကာ ဖုန်းပြောနေသည်။ မင်း ထွက်လာသောအခါ
သူမက မင်းကို မျက်ခုံးပင့်ကြည့်ရင် မျက်ဝန်းတွေထဲ
အရောင်လက်ဖြာကာ...

“အိုး... ဂေါ်ဒ်၊ အိုကေပဲကွာ၊ မင်းနဲ့... fit ပဲ။
အရမ်းကြည့်ကောင်းတယ်။ တို့ လူရွေးတာ မှန်
သွားပြီ။ မင်းဝတ်သလို လူတော်တော်များများ
လိုက်ဝတ်ချင်လာမှာ သေချာတယ်”

မင်းက အမှန်တကယ်ပင် ကြည့်လို့ကောင်းလှ
လေသည်။ ဒီလို အဝတ်အစားတွေ မဝတ်နိုင်ခင်ကပင်
ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေတဲ့ မင်းသည် ခုလို... ဝတ်လိုက်သော

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၁၂၃

အခါ သူမတူအောင် ထင်ရှားစေမတ်ကျသွားသည်။ မင်းရဲ့ ဆံပင်ရှေ့စတုရန်း၊ မျက်နှာပေါ် စင်းကျနေပုံက မင်းဝတ်ထားသော အဝတ်အစားတွေနှင့်မို့ ပိုကြည့်ကောင်းသည်ဟု ထင်ရသည်။ ဘောင်းဘီအဖြူပွပွလေးနှင့် စိမ်းပြာရောင် တီရှပ်က မင်းရဲ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ အပိုအလိုမရှိ အဆင်ပြေသည်။

သူမက... လက်ပိုက်ရပ်လျှက် မင်းအား ကုန်ပစ္စည်းတစ်ခုကို ကြည့်သလိုမျိုး ကြည့်နေသည်။ မင်းရဲ့ အနည်းငယ် ထူသယောင်ရှိသော နှုတ်ခမ်းအစုံမှာ အနည်းငယ် ရှက်ရွံ့ဟန်ဖြင့် ပြုံးရိပ်ထင်နေပါသည်။ အဲ့ဒီလို ဆွဲဆောင်မှုရှိလှတဲ့ ဟန်ကို ဒေါ်မြသားနွယ်က ကျေနပ်မဆုံးဟန်ဖြင့် ကြည့်ရင်း...

“အကျီ လက်အဖျားက သိပ်မညီဘူး မင်းမာန်ခ... ခဏလေး၊ တို့ ပြင်ပေးမယ်”

သူမက မင်းအကျီကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ပြင်ပေးဖို့ မင်းရှိရာသို့ ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးသောအခါ ဣကသူမအရင် မင်းထံ လျှောက်သွားလိုက်ရင်း...

“ရပါတယ်... ဒေါ်မြသားနွယ်။ လုပ်ငန်းရှင် သူဌေးက ဒီလောက်အသေးစိတ် ဂရုစိုက်ပြင်ဆင် ပေးနေတာ ကျွန်မ... အားနာပါတယ်။ ကျွန်မပဲ ပြင်ပေးလိုက်ပါ့မယ်။ မင်း... အကျီလက်က နည်းနည်း

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၁၂၄

ပုညခင်

လိမ်နေတာ၊ လက်ဆန့်ထားလိုက်။ ငါ... ညီအောင်
ပြန်ပြင်ပေးမယ်”

“အိုကေလေ... မြတ်ပန်းဏီ ပြင်ပေးနိုင်ရင် ပြီးတာ
ပါပဲ။ ဒါဆို... တို့ ရိုက်ကွင်းပေါ်မှာပဲ စောင့်နေလိုက်
မယ်။ အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်ပြီဆိုရင် လိုက်လာခဲ့
ကြပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... မမ၊ ပြီးနေပါပြီ... ခုပဲ လာခဲ့ပါ့မယ်”

သူမ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသောအခါ မင်းက
သက်ပြင်းချရင်း...

“ဏီနဲ့... မမနဲ့ တွေ့တိုင်း ကိုယ့်မှာ အမြဲ ရင်မနေရ
တယ် ငါ့ရာ...။ မမကို သိပ်တင်းတင်းမာမာ
အတိုက်အခံ မလုပ်ပါနဲ့။ ကိုယ်ကြားထဲက အနေ
ခက်ပြီး စိတ်ရှုပ်ရတယ်။ သူက လောလောဆယ်မှာ
ကိုယ့်အတွက် အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးနေတာပဲ
မဟုတ်လား”

“မင်းအတွက် အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးမှန်းတော့ ငါ
သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့... ငါ့ကို သူဘာလို့ မလိုတမာ
ချိုးချိုးနှိမ်နှိမ် ဆက်ဆံချင်တာလဲ”

“သူက သူဌေးမဆိုတော့ကွာ အပေါ်စီးက တင်တင်
စီးစီး ပြောတတ်တာ အကျင့်ပါနေလို့ ဖြစ်မှာပါ”

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၁၂၅

“သူ... တင်တင်စီးစီး ပြောတတ်တာ လူတိုင်းကို
မဟုတ်ပါဘူး... မင်းရယ်။ ဇနီးကိုမှပါ။ မင်းကို
ကျတော့... အောက်ကျို၊ ချိုသာတဲ့ဘက်တောင်
နည်းနည်းရောက်ချင်သေးတယ်”

“ကိုယ်လည်း မသိတော့ဘူးကွာ... စိတ်ညစ်တာပဲ
သိတယ်”

ဇနီးက... မင်းမျက်နှာညိုတော့ ပျာပျာသလဲ
ဖြစ်သွားကာ...

“စိတ်တော့... မညစ်ပါနဲ့ မင်းရယ်။ ရိုက်ကွင်းမှာ
အဆင်မပြေဘဲ နေပါဦးမယ်၊ မင်း ပြောတာကို ဇနီး
နားထောင်ပါ့မယ်၊ နောက်ဆို... သူ ဘာ ပြောပြော
ဇနီး... ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး သိလား၊ ကဲ... လာ...
အပြင်ထွက်ရအောင်...”

ဇနီးသည် မင်းကြောင့်ပင် ဇနီး မုန်းလှသော
ထိုမိန်းမကို မင်းရှေ့မှာ အတိုက်အခံ မလုပ်မိဖို့ ကြိုးစား
ရသည်မှာ အလွန်ပင်ပန်းလေသည်။

ရိုက်ကွင်းပေါ်တွင် သူမက မင်းနှင့် အနီးဆုံး
နေရာမှာ ရှိနေခဲ့သည်။ မင်းရဲ့ အမူအယာများကိုလည်း
သူက ညွှန်ကြားသည်။ သူမက ရိုက်ကွင်းတစ်ခုလုံးပေါ်
အထူးသဖြင့်... မင်းအပေါ် ဩဇာလွှမ်းမိုးဖို့ ကြိုးစားရင်း

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၁၂၆ ပုညခင်

ဇာတိကိုတော့ အဖက်မတန်သလိုသာ ဆက်ဆံသည်မှာ ဇာတိ နာကျင်ခံခက်လှပါသည်။ ဇာတိကတော့... သူမကို ဘာမှ အတိုက်အခံ မလုပ်တော့ဘဲ မင်းကိုသာ ဂရုတစိုက် ကူညီ ပေးနေလိုက်သည်။

ရိုက်ကွင်း ခဏနား၍ မင်းက ဒါရိုက်တာနှင့် စကားပြောနေချိန်တွင် သူမကို မတွေ့ရတော့ချေ။ ခဏ ကြာတော့ ကောင်လေးတစ်ယောက်က ဇာတိအနားရောက် လာကာ...

“အစ်မက မြတ်ပန်းဇာတိ ဆိုတာလား...”

“ဟုတ်ပါတယ်...”

“မမမြသားနွယ် ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ပါ။ ဆွေးနွေးစရာ ရှိလို့ပါတဲ့၊ ဟိုဘက်က အခန်းထဲမှာ စောင့်နေပါ တယ်... ခင်ဗျာ”

ဇာတိက သူမရဲ့ ကမ်းလှမ်းမှုအတွက် ခဏလေး ငြိမ်သက် တွေ့ဆုံနေမိပြီးမှ ရုတ်တရက် ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ နှုတ်ခမ်း တင်းတင်းစေ့လျှက် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ဇာတိ သူမ ရှိရာသို့ သွက်လက်ခိုင်မာသော ခြေလှမ်းများဖြင့် မတွန့်မဆုတ် လှမ်းလာခဲ့သည်။

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

“ကျွန်မနဲ့ ဆွေးနွေးစရာ ဘာအကြောင်းကိစ္စ ရှိပါ သလဲ
ဒေါ်မြသားနွယ်...”

“ထိုင်ပါ... မြတ်ပန်းဏီ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့။
ဆွေးနွေးတယ်ဆိုတာ အချိန်တော့ နည်းနည်းပေးရ
မယ်လေ။ ယူ... တစ်ခွန်း မေးလိုက်တာကို တို့က
တစ်ခွန်းတည်း ပြန်ဖြေလိုက်ရုံနဲ့ ပြီးမယ့်ကိစ္စမျိုးမှ
မဟုတ်တာ...”

ဏီ... သူမ ရှေ့ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရပါ
သည်။ အဲ့ဒီနောက်... သူမ စတင်ဆွေးနွေးလာသော
အကြောင်းအရာမှာ... ဏီ မျှော်လင့်မထားသော အကြောင်း
အရာသစ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်းအရာက မင်းနှင့်
ပင် သက်ဆိုင်ပါသည်။

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၁၂၈

ပုညခင်

“တို့ စေတနာနဲ့ ဆွေးနွေးချင်တဲ့ကိစ္စကို ယူ... သွေးအေးအေးနဲ့ နားထောင်ပြီး ချင့်ချိန်ဆုံးဖြတ်ဖို့ လိုတယ် မြတ်ပန်းဏီ။ ယူ... အခု ရိုက်ကွင်းကို မင်းမာန်ခနဲ့ အတူ လိုက်လာတဲ့ကိစ္စဟာ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် မှာ မင်းမာန်ခရဲ့ အောင်မြင်မှုနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် အနှောင့်အယှက်တစ်ခု ဖြစ်လာနိုင်တယ်”

“ကျွန်မ ချစ်သူနဲ့ ကျွန်မ နယ်မှာနေကြကတည်းက အမြဲအတူတူ ရှိနေခဲ့ကြတယ်။ ဒေါ်မြသားနွယ်နဲ့ မတွေ့ခင်ကလည်း ဒီလိုပဲ တစ်တွဲတွဲ နေခဲ့တယ်။ အခု... သူ ကြော်ငြာရိုက်တော့... ကျွန်မ အတူလိုက်လာပြီး အားပေးကူညီတယ်။ ကျွန်မ ချစ်သူနဲ့ ကျွန်မ အတူရှိနေတဲ့ကိစ္စဟာ အင်မတန် ရိုးစင်းပါတယ် ဒေါ်မြသားနွယ်။ ဒီလို ရိုးစင်းတဲ့ကိစ္စတစ်ခုဟာ သူ့အတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ကျွန်မဖြင့် မထင်မိပါဘူး”

“အရင်က... ယူတို့အတူ ရှိခဲ့တုန်းက မင်းမာန်ခက သာမန်အရပ်သား တစ်ယောက်ပဲလေ။ အခု... သူက နာမည်ကျော်ကြားဖို့ အရှိန်ယူနေတဲ့... မိုဒယ်လ် တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ။ အရင်က ယူတို့တွဲတာကို ဘယ်သူကမှ စောင့်ကြည့်ပြီး ပြောနေမှာမဟုတ်

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၁၂၉

ပေမယ့်၊ ခုချိန်မှာ ယူကြောင့် ကောလာဟလတွေ
အများကြီးထွက်လာနိုင်တယ်ဆိုတာ ယူ နည်းနည်း
လေးမှ မစဉ်းစားမိဖူးလား”

“ကျွန်မ... မစဉ်းစားမိလို့... ရှင်ပဲ ပြောပါ ဒေါ်မြ
သားနွယ်...”

“ကောင်းပြီ... ပြောဆိုတော့လည်း ပြောရတာပေါ့
ကွာ။ ပထမဆုံး... တို့မြင်တာကို ပြောမယ်။ ခုန
မင်းမာန်ခ ကြော်ငြာရိုက်နေတုန်းက ယူက ရိုက်ကွင်း
နားမှာ မင်းမာန်ခရဲ့ သက်ဆိုင်သူအဖြစ် ပေါ်ပေါ်
ထင်ထင် ရှိနေခဲ့တယ်။ ယူက... သူ့အဝတ်အစား
တွေကို သပ်ရပ်အောင် ရင်းရင်းနှီးနှီး နီးနီးကပ်ကပ်
အနေအထားနဲ့ ပြင်ဆေးတယ်။ မင်းမာန်ခ မျက်နှာ
သုတ်ဖို့ စနိုးတာဝါတွေ၊ တစ်ရှူးတွေ စောင့်ပေးနေ
သေးတယ်။ သူ ရေဆာရင် ရေသန့်ဘူး ဖောက်တိုက်
တယ်။ ယူ... ဒီလောက်ပြုစုနေတာကို မြင်တဲ့သူ
တွေက ယူဟာ... မင်းမာန်ခရဲ့ ဇနီး၊ မင်းမာန်ခဟာ
အိမ်ထောင်ရှိတဲ့သူလို့ ထင်သွားနိုင်ဘူးလား...”

“အဲဒီလို ထင်သွားရင် ကျွန်မချစ်သူမှာ ဘာထိခိုက်မှု
ရှိနိုင်သလဲ”

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

၁၃၀

ပုညခင်

“ရှိတာပေါ့၊ ရှိတာမှ အများကြီး... အများကြီးပဲ။ ရိုက်ကွင်းနားမှာ ဂျာနယ်လစ်တွေချို့ ရှိနေတာ... ယူသတိပြုမိရဲ့လား။ အဲဒီ... ဂျာနယ်လစ်တွေက တစ်ဆင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်... ရိုက်ကွင်းကို လာကြည့်တဲ့ လူတွေက တစ်ဆင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်... ဒီကောလာဟလ ပြန့်နှံ့သွားရင်... မင်းမာန်ခကို ပရိသတ် စိတ်ဝင်စားမှု လျော့သွားလိမ့်မယ်”

“အိမ်ထောင်ရှိတဲ့ မိုဒယ်လ်ဆို... အောင်မြင်မှု မရနိုင်ဘူးလို့ ဒေါ်မြသားနွယ် ဆိုလိုတာလား...”

“တို့နိုင်ငံမှာ အောင်မြင်တဲ့ မိုဒယ်လ်တော်တော်များများက... အိမ်ထောင်မရှိကြဘူးလေ၊ ယူ... သူ့ကို အောင်မြင်စေချင်ရင် ကောလာဟလတွေ မထွက်အောင် ဆင်ခြင်ရမယ်”

“အဲဒီတော့... ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ။ ရှင်က ဘယ်လို ဖြစ်စေချင်တာလဲ...”

“ယူ... မင်းမာန်ခ ရိုက်ကွင်းကို တတန်းတန်း လိုက်မလာစေချင်ဘူး”

“ဪ... လိုရင်းက ဒါပဲကိုး...”

ဇာတိသည် နောက်ဆုံးတော့ သူမ... ဇာတိကို မင်း နံဘေးမှ ပထုတ်ချင်သည့် ရည်ရွယ်ချက်ကို သဘော

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကြိုး ၁၃၁

ပေါက်သွားရပါသည်။ ဇာနည်... ခပ်သဲ့သဲ့ပြုံးကာ သူမ
မျက်လုံးတွေထဲ စိုက်ကြည့်မိတော့... သူမက မသိသော
လွဲဖယ်ကာ...

“တို့က... တို့တင်ပေးလိုက်တဲ့ မိသားစုတစ်ယောက်
အတွက် စေတနာနဲ့ ပြောတာပါ မြတ်ပန်းဇာနည်...”

“ရှင်းမပြပါနဲ့ ဒေါ်မြသားနွယ်... မိန်းမချင်းပဲ... ကျွန်မ
သဘောပေါက်ပါတယ်...”

ဇာနည် ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ရင်း... သူမကို
ငုံ့မိုးကြည့်မိကာ...

“ကျွန်မ... မနက်ဖြန်က စပြီး မင်းရဲ့ ရိုက်ကွင်းတွေ
ကို မလိုက်တော့ဘူးဆိုရင် ရှင်... ကျေနပ်နိုင်ပြီလား”

“တို့ ကျေနပ်ဖို့က အဓိကမကျပါဘူး မြတ်ပန်းဇာနည်၊
ယူချစ်သူရဲ့ ကောင်းကျိုးကိုသာ ယူ... ကြည့်ရမှာပါ”

“သူရဲ့... ကောင်းကျိုးချမ်းသာဟာ ကျွန်မရဲ့ စိတ်
ဆန္ဒထက် ပိုပြီးအရေးကြီးပါတယ် ဒေါ်မြသားနွယ်။

ကျွန်မ... သူ့နောက်ကို မလိုက်တော့ဘူးဆိုတာ သူ့ကို
စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်လို့ပါဘဲ။ သူ့ရှေ့

မှာ ရှင်နဲ့ကျွန်မ စကားစစ်ထိုးနေရင် သူ စိတ်ရှုပ်
ရမှာပဲ။ စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးညစ်နွမ်းနေတဲ့ မိသားစု

တစ်ယောက်ရဲ့ ရုပ်ဟာလည်း ကြည်လင်အသက်ဝင်

မုညောင်စာအုပ်တိုက်

၁၃၂

ပုညခင်

မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ဘေးနားမှာ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ နှစ်ယောက်စလုံး ရှိနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ရှင် မရှိဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်သေးတဲ့အတွက် ကျွန်မကပဲ ရှောင်ပေးလိုက် ပါမယ်၊ ယာယီပဲ ဆိုပါတော့...”

“ကျွန်မ... ရှင့်ဆွေးနွေး အကြံပေးမှုကို လက်ခံလိုက် ရတဲ့ အချက်သုံးချက်ရှိတယ် ဒေါ်မြသားနွယ်... ။ နံပါတ်တစ်က... သူ့ကို စိတ်မရှုပ် အနေမခက်စေ ချင်လို့၊ နံပါတ်နှစ်က... ကျွန်မ နားမလည် မသိ မမီတဲ့ လောကမှာ ရှင်ပြောသလို ကောလာဟလ ကြောင့် မင်း မအောင်မြင်မှာစိုးလို့၊ နောက်ဆုံး အချက်ကတော့...”

ဏီက... သူမ ရှေ့မှ ထွက်ခွာရန် ခြေလှမ်းပြင် ပြီးမှ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်မိကာ...

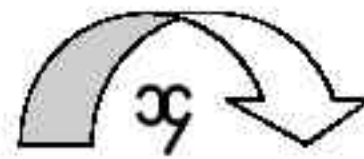
“နောက်ဆုံးအချက်ကတော့... ရှင့်မျက်နှာကို မကြည့် ချင်လို့”

နီရဲ ပေါက်ကွဲတော့မည့် မျက်နှာတစ်ခုကို တွေ့ရသည်မှာ အရသာရှိလှပေစွ။

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အလွန်ကံကောင်းစွာပင်... မင်း သရုပ်ဆောင်
ခဲ့သော ကြော်ငြာက ပေါက်သွားလေသည်။ ကြော်ငြာ
ကလည်း လွင့်အားကောင်းတာမို့ မင်းကို တဖြည်းဖြည်း
လူသိများလာခဲ့သည်။ မိုဒယ်လ်မင်းမာန်ခသည် ဆယ်ကျော်
သက်များရဲ့ပါးစပ်ဖျားမှာ ရေပန်းစားလာခဲ့သည်။ မင်းသည်
ကြော်ငြာများ ဆက်တိုက်ရိုက်ကူးနေရတာမို့ ဇာနည်တောင်
မကြာခဏ လာမတွေ့နိုင်တော့ပေ။

ဇာနည်သည် မင်းရဲ့ အောင်မြင်မှု ပီတိအဟုန်ကို
မျှတစားသုံးရင်း ဇာနည်ထဲမှ နာကျင်မှုတွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး

ပျဉ်းပယ်တုတ်တုတ်

၁၃၆ ပုညခင်

ဖုံးဖိ မျိုသိပ်ထားရလေသည်။ မင်းက သူ့ ရိုက်ကွင်းများသို့
ဇာနည်ကို လိုက်ခဲ့ရန် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ခေါ်ခဲ့ပါသည်။

“လိုက်ခဲ့ပါ ဇာနည်၊ ဇာနည်တော့... ကိုယ်အားရှိတယ်
ကွ၊ မန်နေဂျာရာထူးထက် ကြီးတဲ့ ရာထူးမျိုး ပေးပါ
မယ်ကွာ”

“အံ့မယ်... ဆိုပါဦး ဘာရာထူးများပါလိမ့်”

“အထိန်းတော်၊ အချီတော်၊ အချောတော်”

“ဟမ်း... ကြီးကျယ်လိုက်တာ... သူ့ကိုယ်သူ ဘုရင်
များ အောက်မေ့နေသလား မသိပါဘူး။ ဘာရာထူး
ရရ ဇာနည်၊ Cashier ရာထူးနဲ့ မလဲနိုင်ပေါင်ရှင်။
ကိုယ့်အလုပ်ပဲ ကိုယ် အေးအေးဆေးဆေး လုပ်ပါရ
စေ။ တော်ကြာ ရိုက်ကွင်းလိုက်ခဲ့ရင် မင်းရဲ့ ဆယ်
ကျော်သက် ပရိသတ်လေးတွေက... ဇာနည်ကို ဒီ
အဘွားကြီး ဘာလိုက်ရှုပ်နေတာလဲဆိုပြီး ဝိုင်းရိုက်
နေမှဖြင့်...”

“အဲ့ဒီတော့လည်း ကိုယ်က... ဇာနည် ပန်းကိုဖက်ပြီး...
ဒါ... ကျွန်တော့်ချစ်သူပါဗျာလို့... မဏ္ဍပ်တိုင် တက်ပြ
လိုက်မှာပေါ့ကွာ”

အဲ့ဒီလို မဏ္ဍပ်တိုင်တက်ပြရင် ပထမဆုံး
မျက်မာန်ရှုမယ့်သူက ဒေါ်မြသားနွယ်ပဲဆိုတာ မင်း မသိဘူး

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၁၃၇

လားဟင်...။ ကံက... ရင်ထဲ လေးပင်လျက်ကပင်
တိတ်တဆိတ်ညည်းတွားရင်း အပြင်ပန်းကတော့ ပေါ့ပေါ့
ပါးပါးဟန်ဖြင့် ငြင်းဆန်နေခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။ ကံနဲ့
ဒေါ်မြသားနွယ်ရဲ့ ပဋိပက္ခတွေနဲ့ မင်းကို စိတ်အနှောင့်
အယှက် မပေးချင်ပါဘူး မင်းရယ်...။

အို... ဘယ်လို အခြေအနေတွေပဲရှိရှိ... မင်း
ကတော့ ကိုအပေါ် သစ္စာရှိရှိ ချစ်နေဆဲပဲ မဟုတ်လား။
မပြောင်းလဲဘူး မဟုတ်လား။ မင်းမျက်နှာပေါ်မှာ ရိုးသား
သည့် အရိပ်အယောင်တွေ ရှိနေသေးသည်ဟု ကံ ယူဆ
သည်။ မင်းဟာ... ငွေနှင့် အောင်မြင်မှုကို ဂုဏ်သိက္ခာဖြင့်
လဲလှယ်ယူမည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်တော့... မဟုတ်
တန်ရာပါ။

ကံစိတ်သည် မင်းကို ယုံကြည်စိတ်ချလျက်
ရှိသော်လည်း ဒေါ်မြသားနွယ်ကိုတော့... မယုံပေ။
ဒေါ်မြသားနွယ်ကို မယုံကြည်ခြင်းကပင် မင်းအပေါ်ထားရှိ
သည့် ယုံကြည်ခြင်းကိုပါ အဖျားခတ် ယိုင်နဲ့စေသည်။
ကံသည် အလုပ်အားရက်များတွင် မင်းရှိရာ ရိုက်ကွင်းများ
သို့ တိတ်တဆိတ် လိုက်ကြည့်ခဲ့မိလေသည်။

ကံ... လိုက်ကြည့်မိသည့် ရိုက်ကွင်းတိုင်း
ဒေါ်မြသားနွယ် မပါသည်ရယ်လို့ မရှိပေ။ ကံကိုတော့

မှညောင်စာအုပ်တိုက်

၁၃၈ ပုညခင်

ပထုတ်လိုက်ပြီး သူကျတော့ တကောက်ကောက်လိုက်နေ
ခဲ့သည်။ ဘယ်လောက် ကောက်ကျစ်လိုက်ပါသနည်း။
ဇနီးထက် အသက်များစွာကြီးသော အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်
ကာ လည်လည်ဝယ်ဝယ်ရှိလှသော မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့
မာယာကို ဇနီး... လက်ဖျား ခါယူရလေသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် ဇနီးက သူတို့ကြော်ငြာရိုက်
နေသည့် FMI Center ရှေ့နားသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ဇနီးက
ခပ်ကွယ်ကွယ်နေရာမှ လူအုပ်ထဲ ရောက်လာကာ ကြည့်
နေဆဲတွင် ဒေါ်မြသားနွယ်ရဲ့ ကားကြီး လျှော့ခနဲရပ်လာကာ
ကားပေါ်မှ မင်းနှင့် ဒေါ်မြသားနွယ် အတူတကွ ဆင်းလာ
ခဲ့ကြသည်။ ဇနီးသည် ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်သောအခါ သွေး
ပွက်ပွက်ဆူသွားခဲ့သည်။ အမှန်တကယ်တော့ မင်းရိုက်နေတဲ့
ကြော်ငြာဟာ ဒေါ်မြသားနွယ်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ။ တခြား
ကုမ္ပဏီတစ်ခုအတွက် ကြော်ငြာရိုက်သည့် ရိုက်ကွင်းသို့
ဒေါ်မြသားနွယ်လိုက်ဖို့ မလိုအပ်ပါ။

ဇနီးသည် သူတို့အတူရှိနေသော ထိုနေရာ နား
မှာ ကြာကြာမနေနိုင်တော့တာမို့ ခပ်မြန်မြန်လှည့် ထွက်
လာခဲ့ရသည်။ ဇနီးရင်ထဲမှာ မျိုသိပ်ထားရသော အကျိတ်အခဲ
က တစ်စတစ်စ ကြီးထွားလာနေခဲ့သည်။

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၁၃၉

မင်း... ဣကို လာတွေ့သောအခါ ဣ...

မအောင်အည်းနိုင်တော့ဘဲ...

“မင်းကို တစ်ခုမေးမယ်... မင်း မှန်မှန်ဖြေပါ”

“မေးစေဗျား။ ကျွန်တော်မျိုး အမှန်အတိုင်း ဖြေပါ
မယ်...”

အောင်မြင်မှုဖြင့် ဝံ့စားမြူးပျနေသော မင်းက
ဣရဲ့ ဆံပင်တွေကို လှမ်းဖွ ကျီစယ်ရင် ပြန်ပြောလေသည်။

“မင်းရဲ့ ကြော်ငြာရိုက်ကွင်းတိုင်းမှာ ဒေါ်မြသားနွယ်
ရှိနေသလား”

မင်းက ခဏငြိမ်သွားပြီးမှ...

“အင်း... အားလုံးလိုလိုပါပဲ သူ... လိုက်လိုက်လာ
တတ်တယ်”

“ဘာအတွက်လဲ။ မင်း ခုနောက်ပိုင်း မင်းရိုက်တဲ့
ကြော်ငြာတွေက သူနဲ့ ပတ်သက်လို့လား...”

“ပတ်သက်သင့်သလောက်တော့... ပတ်သက်တယ်
ဣ...”

“သူ့အဆက်အသွယ်နဲ့ ရထားတဲ့ကြော်ငြာတွေလည်း
ရှိတယ်။ သူ့ရဲ့ advertising ကုမ္ပဏီကို ကြော်ငြာ
ကိစ္စတွေ ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ တချို့လုပ်ငန်းရှင်တွေက

ပုညဝင်စာအုပ်တိုက်

ပုညခင်

အပ်တယ်။ တချို့က ဘယ်မင်းသား၊ ဘယ်မင်းသမီး၊
ဘယ်မိုဒယ်လ်နဲ့ ရိုက်မယ်ဆိုတာ သူတို့ဘာသာ
ရွေးပြီးသား။ တချို့ကျတော့... သူတို့ကြော်ငြာမယ့်
ပစ္စည်း၊ ရိုက်မယ့် program နဲ့ လိုက်ဖက်ရင်
ပြီးရော... ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်ဆိုတာမျိုး ကုမ္ပဏီကို
လုပ်ပိုင်ခွင့် လွှဲထားတာဆိုတော့... မမက မိုဒယ်လ်
ရွေးချယ်ခွင့်ရှိတယ်။ ဒါရိုက်တာနဲ့ ညှိပြီး ကိုယ်နဲ့
လည်း အဆင်ပြေမယ့် ကြော်ငြာမျိုးရိုက်ဖို့ စီစဉ်
ပေးလို့ရတယ်။ အဲဒီလို ရိုက်ကွင်းမျိုးဆို သူ့မှာလည်း
တာဝန်ရှိတော့ သူ လိုက်လာတတ်တယ်”

“သူ့မှာ တာဝန်မရှိတဲ့ ရိုက်ကွင်းမျိုးဆိုလည်း လိုက်
တာပဲ မဟုတ်လား”

“ကိုယ်သွားဖို့ လာဖို့ အဆင်မပြေလို့ သူ့ကားနဲ့ ကူညီ
ပေးတာတွေလည်း ရှိတာပေါ့ ငါ့ရာ။ ပြီးတော့...
သူက သီချင်း VCD ခွေတွေ ထုတ်လုပ်ဖို့ စီစဉ်နေ
တယ်။ သူ ထုတ်မယ့် VCD ခွေမှာ ကိုယ့်ကို သရုပ်
ဆောင်ပေးဖို့ ကမ်းလှမ်းထားတာလည်း ရှိတော့ ကိုယ်
ဘယ်လောက်လုပ်နိုင်သလဲဆိုတာ လိုက်ကြည့်
အကဲခတ်တာတွေလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့”

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၁၄၁

“ဒါဆို... မင်းလုပ်သမျှ အလုပ်တိုင်းဟာ သူနဲ့ ကင်း
တယ်ရယ်လို့ မရှိဘူးပေါ့”

“ဏီကလည်းကွာ။ ဏီ အဲလိုတွေ လျှောက်ပြောရင်
ကိုယ်ဘာတွေ ပြန်ပြောရမှန်း မသိဘူး။ စိတ်ရှုပ်တာ
ပဲ သိတယ်”

မင်းမျက်နှာ ညိုလာသောအခါ ဏီသည် ရင်ဝ
ထိ ပျို့အန်လာသော စကားလုံးတွေကို ပြန်မျိုချထားလိုက်
ရလေသည်။ ဏီ ပြောချင်တာတွေကတော့... ရင်ဘတ်နှင့်
အပြည့်ဖြစ်သည်။ အင်မတန် ချမ်းသာတဲ့ လုပ်ငန်းရှင် မိန်းမ
တစ်ယောက်က အခြေအနေမဲ့ အဆောင်မှာ နေရတဲ့
တက်သစ်စ မိုဒယ်တစ်ယောက်နောက်ကို တကောက်
ကောက်လိုက်နေတာ သဘာဝကျရဲ့လား၊ ရိုးသားရဲ့လား
မင်း။ အဲဒီ မိုဒယ်ရဲ့ ချစ်သူကို ရိုက်ကွင်းလိုက်မလာဖို့
ပြောင်ပြောလွှတ်ရဲတဲ့ အဲဒီမိန်းမရဲ့ သတ္တိကိုရော မင်း
သိရဲ့လား... ။

ဏီသည် ပြောချင်တာတွေ ရှိသော်လည်း
တိတ်ဆိတ်နေရလေသည်။

မင်းသည် တဖြည်းဖြည်း ကြော်ငြာလောကကို
ထိုးဖောက်အောင်မြင်လာတာ VCDတွေမှာပါ သရုပ်ဆောင်

ပုညဝင်စာအုပ်တိုက်

၁၄၂ ပုညခင်

ခွင့် ရလာသည်။ ၏ ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ မိုဒယ်လ်
မင်းမာန်ခဟာ ၏ချစ်သူဆိုတာကို အားလုံးသိနေခဲ့သည်။
ဏီကတော့... သူ့ပတ်ဝန်းကျင်သစ်မှာ မဏ္ဍပ်တိုင် တက်ပြ
ဖို့ စိတ်မကူးခဲ့ပါ။ ၏ဘာသာ... နောက်ကွယ်ကပင်
အေးချမ်း တိတ်ဆိတ်စွာနေရင်း သူ့ရဲ့ အောင်မြင်သောဘဝ
ကို မုဒိတာပွားနေချင်သည်။

တကယ်တမ်း မဏ္ဍပ်တိုင် တက်ပြချင်သူက
ဒေါ်မြသားနွယ်ဖြစ်တာမို့... မင်းနဲ့ ဒေါ်မြသားနွယ်တို့ရဲ့
ကောလာဟလတွေ ထွက်စပြုလာသည်။ မဂ္ဂဇင်းတွေ
ဂျာနယ်တွေထဲမှာ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုတွဲလျက် မကြာ ခဏ
တွေ့လာရသည်။ ဧည့်ခံပွဲ အတူတက်ကြသော သတင်းများ
နှစ်မျိုးနှစ်ခွဲ တွေးနိုင်သော အရေးအသားများ။

တစ်နေ့... ၏ အလုပ်မှပြန်လာချိန်တွင် ၏
အခန်းဖော်များရဲ့ အသံကို ကြားရလေသည်။ ၏ အခန်းထဲ
ဝင်မည့်ဆဲဆဲ... ထိုအသံများကြောင့် ခြေလှမ်းတုံ့သွားခဲ့
ရသည်။

“ငါ... မနေ့က အပြင်က ပြန်လာတော့ မင်းမာန်ခတို့
အဆောင်ရှေ့မှာ ကားကြီးတစ်စီး ရပ်တာတွေ့တာနဲ့
ငါလည်း စပ်စပ်စုစုကြည့်မိတာပေါ့ဟာ။ ကားက

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၁၄၃

အရမ်းကောင်းတယ် သိလား... ပရာဒို ထင်တယ်။
ငါ... အသေအချာကြည့်မိတော့ ကားမောင်းလာတာ
က ဒေါ်မြသားနွယ် ကိုယ်တိုင်ပဲ။ အဲဒီ မမကြီးက
သူရောက်နေတာကို hand phoneနဲ့ လှမ်းပြောလိုက်
တယ် ထင်ပါတယ်... ချက်ချင်းပဲ မင်းမာန်ခ ထွက်
လာပြီး ကားပေါ် ပါသွားရော။ အဲဒီ မမကြီးက
မင်းသမီးမဟုတ်ပေမယ့် လူသိများတယ်ရှင်၊ ပိုက်ဆံ
လည်း ချမ်းသာတာကိုး။ အခု ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေး
လုပ်မယ်ဆိုလား... ဂျာနယ်ထဲမှာ ဖတ်လိုက်ရတယ်”
“ငါလည်း ဖတ်လိုက်မိတယ်။ မင်းမာန်ခက သူ တင်
တဲ့ မိုဒယ်လ်ဆိုလား၊ မင်းမာန်ခ အကြောင်းလည်း
ပါတယ်လေ”

“မင်းမာန်ခတို့... ကြီးပွားနေတာများ သူဌေးမ
ကတောင် အဆောင်အထိ လိုက်လာခေါ်ရတယ်”

“ဟဲ့... အဲဒီ မိန်းမက အပျိုကြီးတော့ မဟုတ်ဘူး
မှတ်လား”

“ဘယ်က ဟုတ်ရမှာလဲ... တစ်ခုလပ်တဲ့။ အခုတော့
အိမ်ထောင်မရှိတာလား... သူ့အိမ်ထောင်က အဝေး
မှာလား မသိဘူး”

ပုညဝင်စာအုပ်တိုက်

ပုညခင်

“ငါကြားတာတော့... သူ့ယောက်ျားက အိန္ဒိယ ဘက်က စိန်သူဌေးဆို။ ဟိုမှာ မိသားစုရှိတော့ သူ့ဆီ တစ်ခါတလေမှပဲ လာတတ်တယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့... သူ ဒီမှာ အလုပ်တွေ အများကြီး လုပ်လို့ရအောင် ငွေ ကတော့ သောက်သောက်လဲ ထောက်ပံ့ ထားတာတဲ့”

“အေး... ဟုတ်ချင် ဟုတ်မှာပေါ့။ ဒါ့ကြောင့်... သူ တစ်ယောက်တည်း ဒီလောက်အလုပ်တွေ လုပ်နိုင် နေတာ ...”

“ဏီတော့... သနားပါတယ်ဟယ်။ ဏီက မင်းမာန်ခ ကို အရမ်းချစ်ရှာတာ။ သူ လခထုတ်လာရင် သူ့ဖို့ ဘာမှ မဝယ်ဘူး၊ မင်းဖို့ဆိုပြီး စားစရာတွေနဲ့ အင်္ကျီ တစ်ထည်တော့... အမြဲ ဝယ်ဝယ်လာတတ်တာ...”

“အင်္ကျီတစ်ထည်လောက်တော့ မင်းမာန်ခက ဘယ် ဂရုစိုက်တော့မလဲ ဟယ်... သူ့ရှေ့မှာ မြသားနွယ် ဆိုတဲ့ ကုန်တိုက်ကြီးက ဒီလောက် ဟည်းထနေတာ။ ဆယ်လူလာတောင် ပေးကိုင်ထားတာ ကြည့်ပါလား”

“မင်းမာန်ခလည်း မကြာခင် အဆောင်က ပြောင်းမှာ ပါပဲ။ အဲဒါဆို ဏီနဲ့လည်း ဝေးသွားပြီ။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ဏီလည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရမှာပါဟယ်... ဏီက ချစ်ရုံသာ

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၁၄၅

ချစ်တတ်တာ ဘာမာယာမှ ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ သူများ
လက်ထဲ ပါသွားမှာပါပဲ”

ဏီသည် အခန်းထဲ လှမ်းဝင်ဖို့ အင်အားမရှိ
တော့တာမို့ ခပ်မှောင်မှောင် စင်္ကြံလမ်းကလေးမှာပင် နံရံ ကို
ကျောမှီရပ်နေရာမှ တဖြည်းဖြည်း လျှောချထိုင်လိုက်
သည်။ ဇာနည်ထဲ အူလာကာ ဘာသံမျှ မကြားရတော့။
ဏီသည် အသံထွက်ဘဲ ရှိုက်ငင်နေမိသည်။ သို့သော်...
ဏီသည် ခဏသာ ရှိုက်ပြီး သတိဝင်လာသည်။ သူတို့
ပြောသလိုဆို ဇာနည်သူရဲ ဂုဏ်သိက္ခာဟာ နှစ်ပြားမတန်
တော့ချေ။ ဒါဟာ... ကောလာဟလတွေပါ။ ကောလာဟလ
ဆိုတာ အမှန်တရားမှ မဟုတ်တာဘဲ။ ဇာနည်... မင်းကို
ကောလာဟလတွေထဲက ဆယ်တင်လိုက်ချင်သည်။ ဇာနည်
မျက်ရည်တွေကို ခပ်မြန်မြန်ပွတ်သုတ်ကာ ထရပ်လိုက်
သည်။ အခန်းထဲ မဝင်မီ ဇာနည်ကို ခပ်ပြုံးပြုံးအနေ
အထားသို့ ပြင်ဆင်လိုက်ပြီးမှ အခန်းထဲဝင်လာရင်း...

“ဟိတ်... ဘာတွေ ပြောနေကြတာလဲ ဇာနည်... ကြား
တယ်နော်”

အသံအားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားကာ ဇာနည်ကို
တအံ့တဩ လှမ်းကြည့်နေသော မျက်ဝန်းများကို ဇာနည်
ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာပင် ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

ပုညဝင်စာအုပ်တိုက်

၁၄၆

ပုညခင်

“ရှင်တို့... ဣအတွက် စိုးရိမ်ပေးကြတာကို ဣကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့... ဘာမှ မစိုးရိမ်ကြပါနဲ့။ ဣတို့ချင်းက အရမ်းပွင့်လင်းပြီး နားလည်မှုရှိကြတယ်လေ။ ဒေါ်မြသားနွယ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရှင်တို့ ကြားတာတွေအားလုံး ဣလည်း ကြားပါတယ်။ တကယ်တော့... ဒါတွေဟာ အခြေအမြစ်မရှိတဲ့ ကောလာဟလတွေပါ။ သိတယ် မဟုတ်လား၊ အနုပညာသည်တစ်ယောက် နာမည်ကြီးလာပြီဆိုတာနဲ့ ကောလာဟလက တစ်တွဲတည်းကပ်ပါလာတတ်ကြတာပဲ”

“ဒေါ်မြသားနွယ်နဲ့ မင်းက အလုပ်သဘောအရ ပတ်သက်နေကြတာလေ။ မင်းက သွားဖို့၊ လာဖို့ အဆင်မပြေတော့ မင်းကို ဝင်ခေါ်ရတာတွေလည်း ရှိတာပေါ့။ ဒါတွေ ဣ အားလုံးသိပါတယ်။ မင်းကလည်း ဒေါ်မြသားနွယ်နဲ့ ပတ်သက်သမျှ အားလုံး ပြန်ပြောပြပါတယ်။ မင်းက သစ္စာ ရှိပါတယ်”

“အဲဒါဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲ ဣရယ်... တို့က ဣအတွက် စိုးရိမ်လို့ ပြောတာပါ။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ် ဣရေ... ယောက်ျားတွေကို သိပ်တော့ မယုံကြည်နဲ့။

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၁၄၇

တချို့က လျှာနှစ်ခွဲနဲ့ ဟိုဘက်ဒီဘက် အဆင်ပြေ
အောင် ပေါင်းတတ်ကြတယ်။ ရန်ကုန်ဆိုတာ
ကတော့... ဏီတို့ နယ်မြို့လေးနဲ့ မတူဘူးနော်။
ခပ်ရိုးရိုးတွေကြည့်လို့ ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်
အောင်ရှုပ်နေတဲ့ဇာတ်တွေက အများကြီး၊ ယောက်ျား
နဲ့ မိန်းမ ရင်းနှီး ငြိတွယ်သမျှတိုင်းဟာ အချစ်နဲ့
မပတ်သက်ဘဲ ငွေကြေးနဲ့ ပတ်သက်နေတာတွေ
လည်း ရှိတယ်။ တချို့လူတွေကို အချစ်ဆိုတဲ့
နှောင်ကြိုးက မချည်နှောင်ပေမယ့်... ငွေဆိုတဲ့
နှောင်ကြိုးတွေ အောင်မြင်မှုဆိုတဲ့ နှောင်ကြိုးတွေ
အချည်ခံထားရလို့ ရုန်းမရတာတွေလည်း ရှိကြ
တယ်။ ဏီ... လူတွေကို လျှော့မတွက်ပါနဲ့ကွယ်”

ဏီအခန်းဖော်တွေထဲမှာ အသက်အကြီးဆုံး၊
လူရည်အလည်ဆုံး ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်နေသည့် အစ်မ
တစ်ယောက်ရဲ့ သတိပေးစကားက ဏီ နှလုံးသားထဲအထိ
စိုက်ဝင်သွားသည်။ ‘နှောင်ကြိုး’ တဲ့။

မင်းရော... ဘယ်လို နှောင်ကြိုးနဲ့ အချည်ခံ
နေရပြီလဲ၊ အိုး... သွားစမ်းပါ။ မင်းဟာ ချစ်ခြင်း မေတ္တာ
ဆိုတဲ့ နှောင်ကြိုးကလွဲပြီး ဘယ်နှောင်ကြိုးကိုမှ ရစ်နှောင်

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၁၄၈ ပုညခင်

ခံမယ့်သူ မဟုတ်နိုင်ပါ။ ဣသည့် အားတင်း၍သာ သံသယ
ကို ကြံကြံခံနေရလေသည်။ အလုပ်များလို့ ဟူသော
အကြောင်းပြချက်ဖြင့် မတွေ့ရသော ရက်များစွာကလည်း
ဣစိတ်နှလုံးကို ချုံးချုံးကျအောင် ဖိစီးနှိပ်စက်နေခဲ့သည်။

ဣ... ဘယ်လောက် လွမ်းဆွတ်တသရသည်
ဖြစ်စေ မင်းထံကိုတော့ ဘယ်တော့မှ ဖုန်း စဆက်လေ့
မရှိခဲ့ပါ။ ဣအဆောင်ကို ဣအလုပ်ကို မင်း ဆက်လာမည့်
အချိန်ကိုသာ စောင့်နေခဲ့သည်။ သူ... ဣကို မလိုအပ်လျှင်
ဣက တိတ်ဆိတ်စွာ နေပေးချင်သည်။ သူ လိုအပ်လျှင်တော့
ဣက... ပြုံးရွှင်ကြည်လင်စွာပင် အသင့်ရှိနေရပါသည်။

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

ဇာတာ သံသယတွေကို ကြံကြံခံနေရဆဲ မင်း
ကလည်း သူ့အလုပ်ကို သူ ဆက်လုပ်နေဆဲ။ တစ်ညနေ
တွင် မင်းသည် ကားတစ်စီးကို ကိုယ်တိုင်မောင်းကာ
ဇာတာထံသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

ထိုနေ့က... ဇာတာ အလုပ်ပြီးချိန်တွင် မင်းက
ဇာတာတို့ ကုန်တိုက်ရှေ့ ကား park တွင် ကားရပ်ကာ ဇာတာကို
အသင့်ကြိုစောင့်နေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ဇာတာ ရပ်ထားသည့်
ကားထဲမှာ သူရှိနေတာကို မသိဘဲ ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့စဉ်
ကားမှန် လျှောခနဲကျလာကာ သူက... ကားပြတင်းမှ

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၁၅၀ ပုညခင်

ကိုယ်တစ်ပိုင်းထွက်လျက်... ဝါးခနဲ ဣ မျက်နှာနားကပ်ကာ
အော်လိုက်သည်။ ဣက... အမလေးဟု အသံကုန်အော်ကာ
နောက်သို့ ယိမ်းယိုင်လဲပြိုသွားစဉ်... ဣ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်
တွေက အလန့်တကြား ပြေးလာကာ...

“ဟဲ့... ဣ... ဣ... ဘာဖြစ်တာလဲ...”

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူး... ဘာမှ မဖြစ်ဘူး... ကျွန်တော်
ကျီစယ်တာ လွန်သွားတာဗျို့...”

မင်းက အော်ရယ်ရင်း ကားပေါ်မှ ဆင်းလာ
လေသည်။ ဣတို့အားလုံးမှာ မင်းကို အငေးသား ကြည့်မိ
သွားရပါသည်။ မင်းနဲ့ ဣ မတွေ့ဖြစ်ကြသော တစ်လ
အတောအတွင်းမှာပင် မင်းက အသားတွေလည်း ဖြူလာ
ကာ အရင်ကထက် ပိုလို့ ကြည့်ကောင်းလာခဲ့သည်။ မင်းထံ
တွင် ရဲရင့်ဝံ့စားသော ဟန်ပန်က ကြီးစိုးနေတာမို့ မင်းထံ
မှ အရောင်အဝါတွေ လျှံထွက်နေသလိုပင် ထင်ရသည်။
အရင်ကဆို မင်းနဲ့ဣဟာ ယှဉ်တွဲလိုက်တိုင်း လိုက်ဖက်ညီ
သော အနေအထားမှာ ရှိခဲ့သည်။ ခုတော့... ဣက မင်းနှင့်
ယှဉ်လျှင် မှန်ကုပ် သေးသိမ်နေခဲ့ရသည်။

မင်းသည် ဣကို ပြုံးငဲ့ကြည့်နေသော မင်း
မျက်နှာကို လွမ်းဆွတ်စွာ ကြည့်လိုလည်း မဝနိုင်ပေ။ ဣတို့

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၁၅၁

နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ရက်ကလေးတောင် မတွေ့ရရင် မနေနိုင်သူများ ဖြစ်သည်။ မနက်မိုးလင်းလို့ မျက်စိနှစ်လုံး ပွင့်တာနှင့် မင်းက ငိုအဆောင်ရှေ့ ရောက်လာကာ မနက်စာကို အတူစားရမှ ကျေနပ်ကြသူများ ဖြစ်သည်။ ညနေ အဆောင်ပိတ်ခါနီးအထိ အဆောင်ရှေ့မှာ ငုတ်တုတ်ကလေးတွေ ထိုင်ကာ စကားတွတ်ထိုးလို့ မဝနိုင်အောင် အဆောင်ရှင်က တောင် မျက်စောင်းထိုး ယူရလောက်အောင် အဖြစ်သည်း ခဲ့ကြသူများဖြစ်သည်။ မင်းက... ဣ အလုပ် လုပ်ရာ ကုန်တိုက်မှာ အတူအလုပ်လုပ်ခွင့်ရခြင်းကို ကျေနပ်နေပျော်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။ ခုတော့ ဣတို့ သည် နှစ်ပတ်တစ်ခါတောင် အနိုင်နိုင်တွေ့ကြရလေသည်။

“ကောင်စုတ်... ဘယ်သူများလဲလို့၊ တစ်သွေးတစ်မွေးဖြစ်နေလိုက်တာ”

“သူ့မျက်နှာများ မမြင်ချင်မှ အဆုံးဘဲ၊ တိဗ္ဗိ ပေါ်မှာ... ပြကွဒိန်တွေမှာ သူချည်းပဲလေ...”

ဣ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များက မင်းနဲ့လည်း ရင်းနှီးသူများမို့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းရန်တွေ့ကြလေသည်။

“အလုပ်ထွက်ပြီး မိုဒယ်လ် ဖြစ်သွားပြီးကတည်းက တို့တွေဆီ တစ်ခါမှကို ခြေဦးလှည့်မလာတော့ဘူး၊

ပုညဝင်စာအုပ်တိုက်

၁၅၂

ပုညခင်

အောင်မြင်ခြင်းအထိမ်းအမှတ် ကျွေးမွေးပြုစုမယ်လို့
တော့ စိတ်မကူးဘူး... အံ့ရော”

“ကျွေးပါ့မယ်ဗျာ... နောက်နေ့ကျမှ ချိန်းပြီးကျွေးပါ
မယ့်၊ ခုတော့... အလုပ်များလွန်းလို့ ကျုပ် ချစ်သူ
လေးကိုတောင် ခုမှ လာတွေ့ရတာပါ။ နားလည်ပေး
ကြပါ”

“သတင်းတွေ သိုးသိုးသန့်သန့် ကြားတယ်နော်
ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်လုပ်ပြီး ငါ့ကို ထားခဲ့လို့ကတော့
အသေပဲမှတ်...”

ဇာတိရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များမှာ တစ်ချိန်က
ကုန်တိုက်ကြီးရဲ့ခန်းမ မှန်တံခါးဝမှာ ရပ်တန့်စောင့်ကြပ်
ခဲ့ရဖူးသော လူငယ်လေးကို ရင်းနှီးစွာ နောက်ပြောင်ရင်း
ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ညရိပ်အောက်မှာ လျှပ်စစ်မီး
ရောင်စုံတန်းများ သွယ်တန်းထားသည့် တိတ်ဆိတ်၍ လူသူ
ကင်းမဲ့သော ကုန်တိုက်ကြီးရှေ့တွင် ဇာတိနှစ်ယောက်သာ
ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ညရိပ်အောက်တွင် ထီးထီးတည်ရှိနေသော
ကုန်တိုက်ရှေ့ ကျောက်လှေကားထစ်များပေါ်တွင် ဇာတိ

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၁၅၃

နှစ်ယောက် လက်ချင်းတွဲကာ ထိုင်မိကြသည်။ ညဉ့်ဦး
လေပြည်ကလည်း ငါတို့ကို ကျီစယ်နေခဲ့သည်။

ငါသည် သူ့ကို လွမ်းဆွတ်နေခဲ့တာမို့
အပြစ်တင်စကားတွေ ပြောဖို့တောင် သတိမရနိုင်ပေ။ သူက
ဇနီးဖူးကို ဖွဖုနမ်းမွေးသောအခါ ငါ တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်း
သမျှတွေ လျှော့ကျသွားသည်ဟုပင် ထင်ရသည်။ ငါ သူ့
ပခုံးကို မှီရင်း အမောဖြေရလေသည်။

“ငါ လွမ်းနေခဲ့တာ မင်းရယ်၊ မင်းက ခုမှ လာတယ်”

“ကိုယ်လည်း ငါ့ကို လွမ်းတာပါပဲကွာ...။ ကိုယ့်

ပျက်ကွက်မှုတွေအတွက် ငါ့ကို တောင်းပန်ပါတယ်။

ကိုယ် ခုရက်ပိုင်းတွေ အဆောင်မပြန်ဖြစ်ဘူးလေ။

နယ်မှာ VCD သွားရိုက်ပြီး ပြန်လာတော့လည်း

ဒါရိုက်တာအိမ်မှာပဲ ခဏနေဖြစ်နေတာနဲ့ ငါ့ဆီ

မရောက်ဖြစ်ဘူး။ ကိုယ် ကားဆက်တာတွေပါ ဝင်

ကြည့်နေတာကွ ၊ အရမ်းစိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတယ်”

မင်းက ငါ့ပခုံးကို ဖွဖုထွေးပွေ့ထားရင်း

ထက်သန်စွာ ပြောပြနေခဲ့သည်။ ငါက သူ့ပြောသမျှကို

ကလေးတစ်ယောက်လိုပင် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် နားထောင်

နေခဲ့သည်။ ငါသည်နားထောင်ရင်းကပင် မင်းရဲ့ကားဆီ

အကြည့်ရောက်သွားကာ...

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၁၅၄

ပုညခင်

“မင်း မောင်းလာတာ ဘယ်သူ့ကားလဲ ဟင်...”

“အင်း... ကိုယ့်ကားပဲ ပြောပါတော့...”

“ဟင်... မင်း အဲဒီလောက်ပိုက်ဆံ ရလို့လား”

ဏီက တအံ့တဩ မေးမိပါသည်။ မင်း ဘယ်လောက် အောင်မြင်သည်ပဲဆိုဆို မင်းရတဲ့ ငွေကြေးဟာ ဒီလောက်အချိန်တိုအတွင်း ကားတစ်စီးစာတော့ မဖြစ်နိုင်သေးပါ။

“ခုတော့... မရသေးဘူးပေါ့ ဏီရာ၊ ဒါပေမဲ့... နောက်တော့ ရလာမှာပါ။ ကားက ငွေအကျေမပေးနိုင်သေးပါဘူး။ အရစ်ကျ ခွဲပေးရမှာပါ။ ကားက ဒီနေ့ပဲ ဝယ်လိုက်တာ ဏီရဲ့။ ဏီဆီ ပထမဆုံး မောင်းယူလာတာ။ ညဘက်တော့ ကိုယ့်ဆရာ ဒါရိုက်တာ ခြံထဲက ကားဂိုဒေါင်ထဲ ထားရမှာပေါ့၊ ကိုယ့်အတွက် သွားစရာက နေရာထက် ပိုအရေးကြီးတယ်။ လူသိနေတော့ ဘတ်(စ်)ကားတိုးစီးလို့လည်း မဖြစ်၊ တက္ကစီထွက်တားနေလို့လည်း မကောင်း၊ ရှုတင်ကားကြီးနဲ့ကလည်း မသွားချင်ဘူးလေ”

ဏီက ဘာမှ ဆက်မမေးတော့ဘဲ အသာအယာပင် ငြိမ်သက်နေမိပါသည်။ မင်းက ဏီ နားရွက်ဖျားကလေးကို ဖွဖွဆွဲ၍ ကျီစယ်ရင်း ...

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကြိုး ၁၅၅

“ကိုယ် ဒီနေ့ ကိုကို Surprise လုပ်ဖို့ လာခဲ့တာကွ၊
ဏီ မသိချင်ဘူးလား”

“သိချင်တာပေါ့...”

“ကဲ... သိချင်လိုက်ခဲ့”

မင်းက ကိုလက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲကာ ရပ်ထား
သော ကားဆီ ပြေးထွက်လိုက်တာမို့ နီ ရယ်မောလျက်
သူ့နောက်သို့ ဝရန်းသုန်းကား အပြေးလိုက်လာခဲ့ရသည်။
ကားနားရောက်တော့... သူက ကားတံခါး ဖွင့်မည့်ဟန်
ပြင်ထားပြီး...

“ဏီ... မျက်စိမှိတ်ထား”

ဏီက နှာခေါင်းလေးပါ ရှုံ့တွကာ မျက်စိကို
ခပ်တင်းတင်း ဖိပိတ်ထားလိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းတွေကတော့
ပြုံးနေသည်။ ထိုခဏမှာပင် happy birthday to you ...
တီးလုံးသံလေးကို သာယာစွာ ကြားလိုက်ရလေသည်။
ဏီသည် ကိုမွေးနေ့ကို ဗြုန်းခနဲ သတိရသွားကာ မျက်စိ
ဖွင့်ကြည့်လိုက်စဉ်... မင်း ကားတံခါး ဖွင့်ထားသော ကား
အတွင်းပိုင်းကို မြင်ရလေသည်။ မင်းရဲ့ ကားအတွင်းမှာ
မွေးနေ့ပွဲခန်းမလေးလို လှပစွာပြင်ဆင်ထားသည်။

Birthday card လှလှလေးတွေပေါ်မှာ happy
birthday ဟူသော စာတန်းများ I love you ဆိုသော

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၁၅၆ ပုညခင်

အရိုးရှင်းဆုံး အသက်ဝင်ဆုံးစာတန်းများကို ရေးလျက် ကားအတွင်းပိုင်း ပတ်ပတ်လည်မှာ ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ကား နောက်ခန်းထိုင်ခုံပေါ်မှာ လှပမွှေးပျံ့သော အဖြူရောင်နှင်းဆီ ပန်းစည်းကြီးကို တွေ့ရသည်။ ပြီးတော့... ငွေရောင် စက္ကူ ဖြင့် လှပစွာထုပ်ပိုးထားသော ဧရာမလက်ဆောင်ထုပ်ကြီး၊ ဆွဲကြိုးလက်ကောက်များ ဆင်ပေးထားသော မွေးပွဲအစာ သွတ်ရုပ်ရဲ့ ခြေတံရှည်နှစ်ဖက်ကိုလိမ်ကာ ထိုင်လျက် အနေ အထားချထားသည်။ အဖုံးပွင့်နေသော စန္ဒယားသေးသေး လေးထံမှ တီးလုံးသံလေး ထွက်နေခဲ့တာဖြစ်သည်။

“မင်း... မင်းရယ်... ဣ အံ့ဩလိုက်တာ... ပျော် လိုက်တာ၊ ဣမွေးနေ့ကို ဣ မေ့နေခဲ့တာ။ မင်းက သတိရတယ်နော်”

ဣသည် ဝမ်းသာလွန်းလို့ ဆွေ့ဆွေ့ခုန် တုန်ယင်နေသည်။

“ကိုယ် မမေ့ပါဘူး ဣရဲ့၊ ဣရဲ့ မွေးနေ့တိုင်း အတွက် ကိုယ်က ခမ်းခမ်းနားနား အမှတ်တရ လုပ် ပေးချင် ခဲ့တာ။ ဣ ကျေးဇူးတွေ ကိုယ့်မှာ အများကြီးပါ။ ခု ကိုယ့်မှာပိုက်ဆံ နည်းနည်း ပါးပါးရှိလာတော့မှ ကိုယ့် ချစ်သူလေးကို ဒီလိုလုပ်ပေးနိုင်တာပါ။ ဣ ပျော် တယ် မဟုတ်လား”

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၁၅၇

“ပျော်တာပေါ့ မင်းရယ်။ မင်း ငုတ်ကို အလေးထား
သေးတာဟာ ငုတ်အတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့
လက်ဆောင်တစ်ခုပဲ”

ငုတ်ရဲ့ သံသယတွေသည် ချက်ချင်းလက်ငင်း
ပျောက်ဆုံးသွားကာ ငုတ်ကို ချစ်သောမင်းရဲ့ အချစ်ကို
အခိုင်အမာ ယုံကြည်မိတော့သည်။ မင်းက အရပ် လည်ပင်း
နှင့် လက်မှာ ဆင်ပေးထားသော ဆွဲကြိုးနှင့် လက်ကောက်
ပျော့ကလေးကို ဖြုတ်ကာ ငုတ်လည်ပင်းမှာ ဆွဲပေးမည် ပြင်
သောအခါ ငုတ်က အသာအယာ ခေါင်းယမ်းရင်း...

“ဒါတွေတော့ ငုတ် လက်မခံပါရစေနဲ့ မင်း...။ မင်းပဲ
သိမ်းထားပါဦးနော် ”

“မွေးနေ့လက်ဆောင်ဆိုတာ မငြင်းကောင်းဘူးကွ
ငြိမ်ငြိမ်နော်... ကိုယ် ဝတ်ပေးမယ်”

မင်းက ဇွတ်အတင်းပင် ဆွဲကြိုးမျှင်လေး
လက်ကောက်ပျော့လေးနှင့် လက်စွပ်လေးကို ဆင်မြန်းပေး
လေသည်။

ငုတ်ဘဝတွင် ဒီတစ်ကြိမ်လောက် ပျော်ရွှင်
ချမ်းမြေ့ရတာမျိုး မရှိခဲ့ဘူးချေ။ ငုတ် ချစ်သူသည် အခြေအနေ
ကိုလိုက်၍ ပြောင်းလဲခြင်းမရှိသူ ဖြစ်သည်။ ငုတ်အပေါ်

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၁၅၈ ပုညခင်

မြတ်နိုးယုယတတ်သူ၊ အလေးထားတတ်သောသူ ဖြစ်သည်။

“မင်းရေ ဇာတိတို့ လမ်းအတူတူ လျှောက်ကြရအောင်”

“အိုကေ... လျှောက်မယ်”

ဇာတိတို့သည် ကားကို ခဏထားရစ်ခဲ့ပြီး လူရှင်းနေသော လမ်းမရဲ့ အလယ်မျဉ်းဝါကြောအတိုင်း လက်ချင်းတွဲလျက် လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ ဇာတိ ဆံပင်စတွေ ဟာ လေပြည်ထဲမှာ မျောလွင့်နေသည်။ ဇာတိတို့နှစ်ယောက်သည် ဟိုးငယ်ဘဝကို ပြန်ရသလို ခံစားရပြီး စိတ်နှလုံး ပျိုမျစ်နုသစ်လျက်ရှိသည်။ နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်း ဆိုင် ရပ်မိကြပြီးမှ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ပြုံးကြည့်မိရင်း နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ် လှမ်းသွားမိ ကြပြန်သည်။ ခပ်ဝေးဝေးရောက်တော့မှ တစ်ယောက်ရှိရာ တစ်ယောက် ပြေးလာကာ ပွေ့ဖက်မွေ့ယမ်းရင်း အော်ဟစ် ရယ်မောကြသံတွေဟာ တိတ်ဆိတ်သော ကောင်းကင်ယံ ထက်သို့ ပျံ့လွင့်သွားသည်။ ဇာတိ အတိုင်းမသိပျော် ခဲ့ရပါ သည်။ မင်းက ပြုံးစိစိဖြင့် ပြောခဲ့သေးသည်။

“ဟား... ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ပျော်နေတဲ့ပုံက ကိုယ် တစ်နေ့က ရိုက်ခဲ့တဲ့ VCD ထဲက အတိုင်းပဲကွ။ တကယ့်ကို ထပ်တူပဲ မင်းသမီးပဲ မတူတာ”

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၁၅၉

“မင်းနော် အပြင်မှာလည်း ဇာတ်ကွက်တစ်ခုတည်း
ကို မင်းသမီးပြောင်းပြီး ခဏခဏ သရုပ်ဆောင်မယ်
မစဉ်းစားနဲ့”

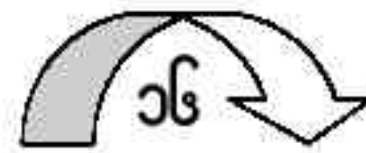
“စဉ်းစားရုံတော့ မစဉ်းစားပါဘူးကွာ လက်တွေ့ပဲ
အကောင်အထည်ဖော်မှာ...”

“မင်းနော်...”

မင်းက ဇာတ်ကို စိတ်တိုအောင် စနောက်ပြီး
အော်ဟစ် ရယ်မောနေခဲ့ပါသည်။ ထိုညက ဇာတ်တိုနှစ်ယောက်
လုံး ဒေါ်မြသားနွယ်အကြောင်းကို စကားစပ်လို့တောင်
မပြောခဲ့ကြပါ။ ဇာတ်တို ကြားမှာ သူမ ပျောက်ဆုံးနေခဲ့ခြင်းက
အလွန်ပင် စိတ်ချမ်းသာဖို့ကောင်းလေသည်။

နောက်ရက်များတွင် မင်း... ကိုယ်ထံရောက်
မလာခဲ့သော်လည်း ကံက လွန်ခဲ့သော ညဆီက ကံတို့
နှစ်ယောက်ပျော်ရွှင်ခဲ့ရသော အချိန်ကလေးကို ပြန်တွေးကာ
ဖြေသာလေသည်။

မင်းက... ကံ အလုပ်သွားနေသော နေ့လယ်
ပိုင်းများမှာသာ အဆောင်သို့ ခဏပြန်လာတတ်ပြီး၊
မနက်ခင်းများ ညနေခင်းများမှာ အလုပ်များနေတတ်တာမို့
ကိုအဆောင်သို့လည်း မလာနိုင်ပေ။

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၁၆၂ ပုညခင်

ညနေခင်း တစ်ခုမှာတော့ ဣ အလုပ်မှ ခပ်
စောစောပြန်လာခဲ့စဉ် အဆောင်ရှိရာ လမ်းထဲသို့ ချိုးကွေ့
ဝင်မည်ပြင်ဆဲ လမ်းထဲမှ ထွက်လာသော ဒေါ်မြသားနွယ်ရဲ့
ကားကြီးကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဣက လမ်းဘေးဘက်သို့ကပ်ကာ လျှောက်
နေဆဲ ကားကြီးက ဣနံဘေးမှ လျှော့ခနဲဖြတ်သွား လေ
သည်။ ရုပ်ရှင်တွေထဲက အနှေးပြကွက်များလိုပေါ့။ ဣသည်
ကားပေါ်မှာ ပါသွားသော ဒေါ်မြသားနွယ်ရဲ့ မင်းကို
အသေအချာ မြင်လိုက်ရလေသည်။

ဣရင်ထဲ ဆုပ်နစ်သွားသည်မှာ ဘာနဲ့မှ မနှိုင်း
သာပေ။ ဣသည် မင်းနဲ့ ဒေါ်မြသားနွယ်ရဲ့ ပတ်သက်မှုကို
သိသော်လည်း မျက်စိရှေ့မှောက်မှာတော့ မမြင်လိုချေ။
ဣသည် ဒေါ်မြသားနွယ်ရဲ့ ပြောင်ကျကျ ပထုတ်မှုကို
အသည်းဆတ်ဆတ်ခါ နာကြည်းလှသော်လည်း မင်းရှေ့
မှာတော့ ဣရဲ့ နာကြည်းမှုတွေကို သွန်ချမပြလို။ မင်းကို
ဝန်ပိမှာ စိုးရိမ်လှပါသည်။

ထိုညတစ်ညလုံး ဣ အိပ်ရာထဲ အလူးလူး
အလိမ့်လိမ့်နှင့် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ရင်ဝကို မီးဟပ်ခံထားရ
သလို ပူနေသည်။ မင်းက သူမ ကားကို မောင်းပြီး သူမက

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၁၆၃

နံဘေးမှ ပြုံးရွှင်ချိုမြစွာ လိုက်ပါသွားသော မြင်ကွင်းကသာ
ဣ မျက်စိထဲ ဖျောက်မရအောင် မင်းမူနေသည်။

ဒေါ်မြသားနွယ်က မင်းရဲ့ အချိန်၊ မင်းရဲ့ ဘဝ၊
မင်းရဲ့ အခြေအနေ၊ မင်းရဲ့ အောင်မြင်မှု အားလုံး အားလုံးကို
ကြီးစိုးခြယ်လှယ်ထားနိုင်ခဲ့ပြီလား။ ဣကို ချစ်ခင်ကြင်နာ
တတ်သော မင်းဟာ သူမကိုရော ဘယ်လိုဆက်ဆံမှာ
ပါလိမ့်။ ဣရှေ့မှာတောင် မင်းက သူမအပေါ် ဝပ်တွား
အလေးထားနေတတ်သူ ဖြစ်သည်။

ဣသည် ဣတွေ့လိုက်ရသော ထိုမြင်ကွင်းနှင့်
ပတ်သက်၍ မင်းထံသို့လည်း ဖုန်းဆက်၍ မကျေနပ်စကား
မဆိုဖြစ်ဘဲ ကျိတ်၍သာ ကျွမ်းလောင်နေခဲ့ရသည်။

နောက် ရက်အနည်းငယ် အကြာမှာတော့
မင်းက ဣထံ ရောက်ရှိလာခဲ့ကာ...

“ဣ ကိုယ် မနက်ဖြန်ဆို အဆောင်က ပြောင်းတော့
မယ်”

“ဘယ်ကို ပြောင်းမှာလဲ မင်း...”

“မြို့ထဲက တိုက်ခန်းတစ်ခန်းကိုပါ”

“မင်း ငှားလိုက်တာလား”

“အင်း... ငှား... ဟို အရစ်ကျသဘောမျိုး ဝယ်
လိုက်တာ”

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၁၆၄

ပုညခင်

“ကားရော၊ တိုက်ရော အရစ်ကျဆိုတော့ မင်းမှာ ဝန်ပိမနေဘူးလား။ အရစ်ကျ မှန်မှန်ဆပ်နိုင်ဖို့ အတွက် မင်း ငွေရှာရတော့မယ်။ ကိုယ့်အနုပညာ အတွက်၊ ကိုယ့်တန်ဖိုးအတွက် သေသေချာချာ စဉ်းစားရွေးချယ်ပြီးမှ လုပ်ရမယ့်အလုပ်တွေကို ကြွေးဆပ်ဖို့ဆိုတဲ့ အသိကြီးက လွှမ်းမိုးပြီး ငွေရ ပြီး ရော အရေအတွက်တွေပဲကျန်အောင် မင်း လျှောက် လုပ်နေရင် မင်းပဲ ဒုက္ခရောက်မယ်”

“အဲဒီလိုတော့ မဖြစ်စေရပါဘူး ဣီ ။ ဒီလိုမှ မလုပ် ရင်လည်း မဖြစ်တော့ဘူး။ မိုဒယ်လ် အလုပ်လုပ်ပြီး အဆောင်မှာ ရေရှည်နေလို့လည်း မဖြစ်ဘူး။ လူ တောထဲ တိုးသွားလို့ မဖြစ်တော့တဲ့ အချိန်မှာ ကား ရှိမှလည်း အဆင်ပြေမယ်။ ဒီအလုပ်လုပ်ပြီး ဘာမှ မရှိတော့ လူအထင်သေးတယ် ဣီရ...”

“လူ အထင်သေးတော့ကော... ဘာဖြစ်သလဲ မင်း ရယ်။ အရှိကို အရှိအတိုင်း အသိခံရတော့ကော ဘာဖြစ်လဲ။ ကိုယ့်မှာ အဲဒီလို နေနိုင် သွားနိုင်တဲ့ ငွေ မစုမိသေးလို့ ဒီလိုပဲ နေနေရသေးတယ်။ ရိုးရိုး သားသားအလုပ်လုပ်ပြီး ငွေစုမိတော့မှ လိုချင်တာ

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၁၆၅

တွေ၊ ရှိသင့်တာတွေကို ဝယ်မယ်၊ လောလော ဆယ်
ကားငှားစီး၊ အခန်းငှား နေတော့ရော ဘာဖြစ်
သေးလဲ”

“ကိုယ့်မှ အဲဒီလို မနေချင်တာဘဲ ငါ။ ကိုယ် တစ်
သက်လုံး ချို့ချို့တဲ့တဲ့ နေလာခဲ့ရတာ။ အဲဒီ ဘဝ
ထဲက ကိုယ်လွတ်ချင်ပြီ။ ဒီလိုနေဖို့၊ ဒီလိုသွားဖို့
အခွင့်ရေးရှိတုန်းတော့ ကိုယ်မယူဘဲ မနေနိုင်ဘူး”

ဇာနည် ဇွတ်ပြောနေသော မင်းကို ဘာမှ
မပြောတော့ဘဲ သက်ပြင်းသာ ချမိရလေသည်။ တကယ်
တော့ မင်းဟာ သရုပ်ဆောင် မင်းသားတစ်ယောက်လည်း
မဖြစ်သေးတာမို့ ငွေက များများစားစား ရသေးတာလည်း
မဟုတ်ပါ။ မင်းရဲ့ အဝတ်အစားဖိုး၊ အသုံးအဆောင် စရိတ်
တွေကတင် မနည်း။ မင်းကို ဝန်ပိမှာတော့ ငါစိုးရိမ်လှ
ပါသည်။

“အောင်မြင်မှုရဖို့ ကြိုးစားတာထက် ရေရှည် မြဲအောင်
ထိန်းသိမ်းရတာက ပိုခက်တယ်လို့ ငါတော့ ထင်
တာပဲ မင်းရယ်။ ခုချိန်မှာ ဟိုဟာ ဝယ်မယ်၊ ဒီဟာ
ဝယ်မယ် ဆိုတာထက် ကိုယ့်ရဲ့ အရည်အချင်းကို
ဘယ်လိုမြှင့်တင်ရမယ်၊ ကိုယ့် အလုပ်ကို ပံ့ပိုးနိုင်မယ့်

ပုညဝင်စာအုပ်တိုက်

ပုညခင်

ဘယ်လို ပညာတွေကို လေ့လာရမယ် ဆိုတာကို ပို စဉ်းစားသင့်တယ်”

“ကိုယ် စဉ်းစားပါတယ်ကွ။ ဣကလည်း အဘွားကြီး လေးကျနေတာပဲ ပူတတ်လိုက်တာ။ ဪ... ဣကို လည်း ကိုယ်တောင်းဆိုစရာရှိတယ်”

“ဘာ... တောင်းဆိုမှာလဲ မင်းရဲ့”

“ဣ အလုပ်ထွက်လိုက်တော့ကွာ”

“ဟင်... ဘာလို့ ထွက်ရမှာလဲ”

“ဣချစ်သူ မင်းမာန်ခက အောင်မြင်တဲ့ မိုဒယ်လ် ဖြစ်နေပြီပဲကွာ။ ဣက ဘာဖြစ်လို့ ဒီအလုပ်ကို ဆက် လုပ်နေဦးမှာလဲ။ ကိုယ်က လွတ်လပ်တဲ့ ဘဝနဲ့ပဲ ဒီ အလုပ်ကို အောင်မြင်အောင် လုပ်နေရသေးလို့သာ ဣနဲ့ လက်ထပ်နိုင်သေးပေမယ့် တစ်နေ့ကျ ကိုယ် တို့ လက်ထပ်ကြမှာပဲ။ ကိုယ်ရှာတဲ့ ပိုက်ဆံဟာ ဣ ပိုက်ဆံပဲ။ ဣနဲ့ ကိုယ်နဲ့ တစ်စီးပွားတည်းပဲ။ ဣ... ကြိုက်သလောက် သုံးပါ။ လိုတာတွေ ဝယ်ပါ။ ကိုယ် အခုလိုပေးတာဟာ ဣ ကိုယ့်အပေါ် ကောင်းခဲ့တာ တွေနဲ့စာရင် ပစ္စားပါ။ ရော... ဣ သုံးဖို့ ယူထား လိုက်နော်”

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၁၆၇

မင်းက ကိုလက်ထဲသို့ ပိုက်ဆံတစ်ထပ်
ထည့်ပေးသောအခါ ကို ယောင်ယမ်း လွှတ်ချမိပါသည်။
ဒီလောက်ငွေများများ ကို မကိုင်ဖူးခဲ့ပါ။

“ဟာ... ဘာဖြစ်လို့ လွှတ်ချတာလဲ ကို”

“ဟင့်အင်း... ကို မလိုချင်ဘူး၊ ငွေနဲ့ စိတ် ချမ်းသာ
မှုဆို ကိုက စိတ်ချမ်းသာမှုကိုပဲ လိုချင်တယ်။ မင်း
ကိုကို ငွေပေးဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့၊ စိတ်ချမ်းသာမှု ပေးဖို့ပဲ
ကြိုးစားပါ”

“ကိုယ်က အောင်မြင်ပြည့်စုံတဲ့ဘဝကို သိပ်မက်မော
တယ် ကို။ ပြီးတော့... ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကိုလည်း
ပြည့်စုံတဲ့ ဘဝကို ပေးချင်တယ်”

“စိတ်ချမ်းသာမှု ရှိတာလောက် ပြည့်စုံတာမျိုး ရှိပါဦး
မလား မင်းရယ်။ တခြား အရာဝတ္ထုတွေ ပြည့်စုံပြီး
စိတ်ဆင်းရဲနေရတဲ့၊ သနားစရာကောင်းတဲ့ လူတွေ
လောကမှာ အများကြီးပါ”

“ကဲပါကွာ... ကိုသဘောပါ။ ကို... စိတ်ဆင်းရဲရ
မယ့် အလုပ်ဆို ကိုယ် ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး...
ကို ယုံ”

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၁၆၈ ပုညခင်

ဏီကတော့... ယုံကြည်လိုက်ချင်တာပင်။
သို့သော်... ဏီ အခန်းဖော် အစ်မကြီးကတော့ ပြောခဲ့တာ
ပဲ။ ယောက်ျားဆိုတာ မယုံအပ်ဘူးတဲ့။

ဏီသည် မင်းရဲ့ တိုက်ခန်းဝယ်ခြင်း၊ ကား
ဝယ်ခြင်း ကိစ္စတွေကို တွက်ချက်ကြည့်မနေခဲ့သော်လည်း
မကြာခင် ထွက်လာသော ကောလာဟလတွေက ဏီအတွက်
သံသယတွေကို လက်ဆောင်ပေးပြန်သည်။ ထိုကောလာ
ဟလကို သယ်ဆောင်လာသူမှာ ဒေါ်မြသားနွယ်၏ ကုမ္ပဏီ
နှင့် လုပ်ငန်းချင်းဆက်စပ်နေသော ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် အလုပ်
လုပ်နေသည့် ဏီတို့ အဆောင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

“ဏီကို... ကျွန်မ သတိပေးရဦးမယ်”

“ဘာများလဲ ဆွေ...”

“ဏီ စိတ်တော့ မဆိုးပါနဲ့၊ ကျွန်မက ကျွန်မကြားတာ
ကို ပြန်ပြောမှာပါ”

“ပြောပါ ဆွေရဲ့။ ဏီ စိတ်မဆိုးတတ်ပါဘူး”

“ကျွန်မတို့ ကုမ္ပဏီက ဝန်ထမ်းတွေနဲ့ ဒေါ်မြသား
နွယ်တို့ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတွေက အလုပ်သဘောအရ
ပတ်သက်ကြရင်း ခင်မင်ရင်းနှီးမှု ရှိကြတယ်လေ။
ဟိုဘက်က ဝန်ထမ်းတွေ ပြောနေကြတာကို ဆွေတို့

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

၁၇၀ ပုညခင်

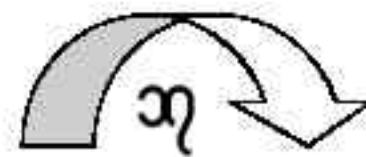
တစ်ယောက်ဟာ ကောလာဟလဒဏ်ကို မခံနိုင်
လောက်အောင် သဘောထားနဲ့လို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ
ဏီ သိ သိလာရတယ်။ အဲဒီကားနဲ့ တိုက်ခန်းဝယ်တာ
ဏီ သိပါတယ်။ သူ... အရစ်ကျစနစ်နဲ့ ဝယ်ထား
တာပါ”

“ဏီ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ ဒီလောက် တန်ဖိုးကြီးတာ
တွေကို ဘယ်လိုလူမျိုးက အရစ်ကျပေးမှာလဲ၊ တစ်လ
နည်းနည်းချင်း ဆပ်နေတာတွေကို နှစ် ဘယ်လောက်
ကြာကြာ စောင့်ယူနေမှာလဲ”

ဆွေစကားတွေကို ဣစိတ်ထဲမှ ဇွတ်အတင်း
ငြင်းဆန်နေခဲ့မိပါသည်။ ဣရဲ့ ခံနိုင်ရည်တွေ တအိအိ
ပြိုဆင်းနေတာကို ဣက မသိချင်ယောင်ဆောင်ထားသည်။

ဘယ်သူ ဘာပြောပြော ဣကတော့ မင်းကို
ယုံကြည်နေချင်ပါသည်။

ဏီသည် သိစိတ်ကသာ မင်းကို ယုံကြည်နေ
ရသော်လည်း မသိစိတ်ထဲက သံသယတွေကတော့ တစ်နေ့
တခြား ဏီ အတွင်းစိတ်ကို နှိပ်စက်လေသည်။

ဏီတို့ အဆောင်မှာသာမက ဏီအလုပ်ခွင်
မှာပါ မင်းအကြောင်းက ရေပန်းစားနေခဲ့သည်။ တစ်နေ့...
ဏီတို့အားလုံး စုဝေးထမင်းစားနေချိန်တွင် ဂျာနယ်ဖတ်
နေသော သီဂီက ဏီရှေ့သို့ ထိုဂျာနယ်ကို အလန့်တကြား
ယူလာပြကာ အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် အော်ဖတ်လိုက်သည်။

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၁၇၂

ပုညခင်

“ဒီမှာ... အားလုံး နားထောင်ကြစမ်း။ ဟိုကောင်
မင်းမာန်ခ မုသားတွေသုံးထားတာ ငါ... ဖတ်ပြ
မယ်။ ချစ်သူရှိသလားဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို ပြန်ဖြေ
ထားတာလေ။ ဘာတဲ့... ကျွန်တော့် အချစ်တွေကို
ကျွန်တော့် ပရိသတ်တွေကိုပဲ ပေးထားပါတယ်တဲ့။
တခြားအချစ်ကိစ္စတွေကို ခေါင်းထဲထည့်ဖို့အချိန်
မရလို့ ချစ်သူလည်း မရှိပါဘူးတဲ့။ ပြောင်ညာတာ...
ပြောင်ညာတာ။ ဒီဂျာနယ်ကို ငါတို့ တွေရော ဇာနည်ရော
မဖတ်မီနိုင်ဘူးလို့များ ထင်သလား မသိပါဘူး၊ ဘယ်
လောက်စိတ်တိုဖို့ ကောင်းသလဲလို့ ဟဲ့... ဇာနည် နင့်လူ
အချိုးမပြေဘူးနော်။ ပြန်ရန်တွေလိုက်ဦး”

ဇာနည် ထမင်း နင်ချင်သော်လည်း ကြိုးစား

ပြုံးရတာ...

“ရန်တွေ့စရာ မလိုပါဘူးဟယ်၊ သူပြောချင်သလို
ပြောပါစေ။ တချို့က ချစ်သူမရှိ၊ အိမ်ထောင်မရှိတဲ့
မိုဒယ်လ်မှ ပိုပြီးအားပေးကြလို့နေမှာပေါ့”

“ဘာဆိုလဲ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ ။ တချို့ မင်းသားတွေ
အိမ်ထောင်ရှိတာပဲ၊ ကလေးတွေတောင်ရှိသေး၊
ပရိသတ်က အားပေးကြတာပဲ”

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၁၇၃

“မင်းက မင်းသား မဖြစ်သေးဘူးလေ၊ မိုဒယ်လ်ပဲ ဖြစ်သေးတာ...”

“မိုဒယ်လ်ကော ဘာဖြစ်လဲ၊ ရည်းစားရှိ ရှိတယ်ပေါ့၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါ့။ လူအထင်ကြီးအောင် ကောင် မလေးတွေ ပိုစိတ်ဝင်စားအောင် ညာနေဖို့ မလိုပါဘူး”

“ဒီကောင် ငါတို့ကို တစ်နေ့နေ့ကျ ချိန်းပြီး မုန့်လိုက် ကျွေးမယ်ဆိုတာ ခုထိပေါ်မလာဘူး၊ လာမှ ဝိုင်း ရန်တွေ့လိုက်ဦးမယ်၊ ဣက ခံနိုင်ပေမယ့် ငါတို့ ကတော့ မခံနိုင်ပါဘူး”

ဣသည် မင်းအတွက် ဖုံးဖုံးဖိဖိ ပြောနေရ သော်လည်း ရင်ထဲမှာတော့ နာလှပြီ။ မင်းဟာ ဣကို ပွဲမထုတ်ရဲတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဒေါ်မြသားနွယ်ရဲ့ အလိုကျ ဒေါ်မြသားနွယ်ရဲ့ အကြံပြုချက်အတိုင်း ဖြေပေးရတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သူမက မင်းကို လွမ်းမိုး ခြယ်လှယ်နေခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ထိုအတွေးကြောင့်ပင် ဣသည် တစ်ရက်မှ မပျော်တော့ချေ။

တစ်နေ့မှာတော့ ဣရဲ့ ကျိတ်မြဲခံစား ရသမျှ တွေ ပေါက်ကွဲပွင့်ထွက်စေမည့်အခြေအနေတစ်ခုကို ရင်ဆိုင် ခဲ့ရလေသည်။

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၁၇၄ ပုညခင်

ထိုနေ့က ဣသည့် ဣ ကောင်တာပေါ် တင်
လာသမျှ ခြင်းတောင်းတွေထဲက ပစ္စည်းတွေကို တစ်ခုချင်း
ထုတ်ယူကာ ကျသင့်ငွေစာရွက် ထုတ်ပေးနေဆဲ ခြင်း
ခပ်ကြီးကြီးတစ်ခုက ဣစားပွဲပေါ် တင်လာခဲ့သည်။

တခြား customer တွေ ထွက်သွားခဲ့ပြီမို့
ဣက ထိုခြင်းကြီးကိုဆွဲယူကာ ပစ္စည်းတွေကို ထုတ်ယူ
လိုက်သည်။ ပစ္စည်းအားလုံးမှာ ယောက်ျားအဝတ်အစား
အသုံးအဆောင်ချည်း ဖြစ်လေသည်။ ပစ္စည်းတွေရဲ့ တန်ဖိုး
ကလည်း မသေးချေ။ အားလုံး လူငယ်ကြိုက်ပစ္စည်းများသာ
ဖြစ်သည်။ ဣ ကျသင့်ငွေအားလုံး ရိုက်ထည့်ပြီး ထွက်လာ
သောစာရွက်ကို ဆွဲဖြတ်ကာ ဣရှေ့မှ customer ထံ လှမ်း
ပေးလိုက်သည်။ အမှတ်တမဲ့ပင် ကြည့်မိသောအခါ ဣကို
ခပ်ပြုံးပြုံးစောင့်ကြည့်နေခဲ့သော ဒေါ်မြသားနွယ်ကို တွေ့ရ
လေသည်။

“မြတ်ပန်းဣ နေကောင်းတယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ်”

ဣက မဖြေချင့်ဖြေချင့် ဖြေရင်း သူမ ဝယ်ယူ
ထားသည့် ပစ္စည်းတွေဆီ စိတ်ရောက်သွားသည်။ ဘုရား
ရေ... ဒီပစ္စည်းတွေဟာ ဘယ်သူ့အတွက်...

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၁၇၅

“တို့ကတော့ သိပ်နေမကောင်းတဲ့ကြားကပဲ မင်း
မာန်ခအတွက် လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေ လာဝယ်ပေးရ
တာလေ။ ဒီကောင်လေးဟာ ဘာမှ မသိဘူးကွ။
မိုဒယ်လ်အလုပ် လုပ်နေပြီးတော့ ကိုယ်နဲ့ လိုက်ဖက်
တဲ့ အရောင်တွေ၊ အဝတ်အစားတွေ ဘာမှ မရွေး
တတ်ဘူး။ အစစအရာရာ တို့လုပ်ပေးမှပဲ အဆင်ပြေ
တယ်ဆိုလို့၊ တို့မှာ အမြဲသူ့အတွက်ပဲ ဈေးဝယ်ထွက်
နေရတာ။ သူ့ အလုပ်ကိစ္စတွေဆိုလည်း တို့ပဲ တာဝန်
ယူပြီး ပြောဆိုပေးမှ အဆင်ပြေတယ်လေ”

ဇာနည် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိဘဲ ဆွံ့အ
ကြောင်ငေးနေမိသည်မှာ သူမ ထွက်ခွာသွားသည်အထိ
ဖြစ်သည်။

ကယောင်ချောက်ချား အတွေးတွေက ဇာနည်ကို
ချက်ချင်းလွှမ်းမိုးကာ ဆောက်တည်ရာမဲ့ ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။
ဘုရား... ဘုရား သူများတွေ ပြောသလိုများ တကယ် ဖြစ်နေ
ခဲ့ပြီလား”

ဇာနည် ချက်ချင်းပင် မင်းထံ ဖုန်းဆက်ဖို့ ကြံမိ
သော်လည်း ဝယ်သူတွေကျလာတာမို့ ကောင်တာမှ ထွက်
သွားဖို့ မဖြစ်နိုင်။ ညနေစောင်းသည့်အချိန်ထိ စိတ်ကို

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၁၇၆ ပုညခင်

ထိန်းချုပ်ထားရသော်လည်း ဣရင်ထဲမှာတော့ ပြောင်းဆန်
နေသည်။ နှလုံးသားတွေ တဖြုတ်ဖြုတ်ကျိုးပဲ့ကျလာတော့
မတတ် တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေသည်။ ဣသည် သွေးစုပ်
ခံထားရသူလို ချက်ချင်းဖြူဖျော့ အားယုတ်ကာ ကိုယ့်ခန္ဓာ
ကိုယ်ကို မနည်းထူမတ်ရလေသည်။

မျက်ဝန်းထဲ မျက်ရည်စတွေ မကြာခဏ ရစ်ဖွဲ့
လာတာကို အားတင်းဖယ်ရှားရကာ၊ ငွေ ရေတွက်ရာမှာ
လည်း အမှားမှားအယွင်းယွင်းဖြစ်ရသောအခါ ဣသည်
တခြားကောင်တာမှ တစ်ယောက်ကို ခဏအကူအညီ
တောင်းကာ အိမ်သာထဲ ခပ်မြန်မြန်ဝင်ပြီး အားပါးတရ ငိုချ
ပစ်လိုက်မိသည်။ ဣက အိမ်သာအဖုံးပြားပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း
လက်ဖဝါးတွေထဲ မျက်နှာဖိအပ်ကာ အသက်ပြင်းပြင်း
ရှူသွင်းရင်း စိတ်ကိုငြိမ်အောင် ထိန်းရသည်။ ခဏကြာမှ
ဣကောင်တာသို့ ပြန်လာကာ အလုပ် ဆက်လုပ်ရသည်။

ညနေအလုပ်ပြီးသည်နှင့် ဣက ဖုန်းရှိရာသို့
အပြေးသွားမိကာ မင်းရဲ့ hand phone ကို ခေါ်လိုက်သည်။
ဖြစ်နိုင်လျှင် အဲဒီဖုန်းကို လုံးဝ မခေါ်ချင်ပါ။ အဲဒီဖုန်းက
ဒေါ်မြသားနွယ်ပေးကိုင်ထားသည့် ဖုန်းဆိုသည့် အသိက
ဣကို ခါးသီးစေသည်။

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၁၇၇

ဖုန်းဝင်သွားသော်လည်း ဖုန်းက busy ဖြစ်နေသည်။ ငါးမိနစ်တစ်ကြိမ် စိတ်ရှည်ရှည်ထားကာ စောင့်ခေါ်သော်လည်း နာရီဝက်ကျော် ကြာသည်အထိ ဖုန်းက မအား။ မင်း ဘယ်သူနဲ့များ ဒီလောက် စကားရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောနေရတာလဲဆိုသော အသံက ငါ့ကို ထပ်မံခြောက်လှန့်ပြန်သည်။

အလုပ်ဆင်းချိန်မို့ ငါ ဖုန်းဆက်ခေါ်လို့ မကောင်းတော့ပါ။ ငါ ကုန်တိုက်ထဲမှ ထွက်လာပြီး ဘတ်(စ်)ကားဂိတ်နားမှာ လမ်းဘေး PCO ဖြင့် ထပ်ခေါ်သည်။ တစ်နာရီလောက် ကြာနေပြီဖြစ်သော်လည်း ဖုန်းက ဆက်တိုက် busy ဖြစ်နေခဲ့သည်။ တစ်နာရီဆယ့်ငါးမိနစ်ကြာတော့မှ ငါ့ call ဝင်သွားသည်။

“မင်း... ငါ့ပါ။ ငါ့ခေါ်နေတာ တစ်နာရီကျော်ပြီ။ မင်း ဘယ်သူနဲ့ ပြောလို့ ဒီလောက် ကြာနေရတာလဲ”

ငါက ဒေါသကို ထိန်းထားရတာမို့ တုန်ယင်နေသော အသံဖြင့်ပင် မေးလိုက်မိပါသည်။ မင်းအသံကတော့ ကြည်လင်စွာပင်...

“ပရိဂျူဆာ တစ်ယောက်နဲ့ အလုပ်ကိစ္စ ပြောနေတာပါ ငါ့ရ”

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၁၇၈

ပုညခင်

“ဟုတ်ရဲ့လား... မင်းရဲ့။ မင်းအလုပ်ကိစ္စတွေကို တကယ်ပဲ မင်းကိုယ်တိုင် ပြောခွင့်ရလို့လား။ ငါ့ အထင်တော့... ဒေါ်မြသားနွယ်ကပဲ ပြောပေးနေ သလားလို့”

“ထူးဆန်းပါပေ့ကွာ၊ ငါ ခုမှ ဘာစိတ်ကူးတွေ ပေါက် ပြီး ဖုန်းတွေ ဘာတွေဆက်ပြီး စကားနာတွေ ထိုးနေ ရတာလဲ”

“စကားနာထိုးတာ မဟုတ်ဘူး မင်း၊ ငါ တကယ် အတည်ပြောနေတာ။ ငါ ဘာမှမပြောဘဲ ရင်ထဲမှာ ဖွက်ထားတဲ့ စကားလုံးတွေက မီးထတောက်ပြီး ငါ့ တစ်ကိုယ်လုံးကို လောင်မြိုက်ပြာကျတော့မယ်။ ငါ ဘာမှမပြောပေမယ့် ငါ့ကို လာပြောကြတဲ့ လူတွေရဲ့ စကားလုံးတွေကလည်း မီးတောက်ကို လောင်စာ တိုက်သလိုပဲ”

“ငါ ဘာပြောချင်တာလဲ၊ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

“မင်း... ငါ့ကို နားမလည်ဘူး မဟုတ်လား။ မင်း ဘဝမှာ ငါက အရေးပါ အရာရောက်တဲ့နေရာမှာ မရှိတော့ဘူး။ မင်းဘဝထဲမှာ ငါက အစက်အပြောက် သေးသေးလေးလောက်ပဲ ရှိတော့တယ်။ မကြာခင်

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၁၇၉

ပျောက်ပျက်သွားမှာပဲ ငါ့။ ငါ့ မင်းနဲ့ စကား
ပြောချင်တယ် မင်း။ မင်း အခု ကိုဆီ လာခဲ့ပါ။ ငါ့ကို
ကုန်တိုက်ရှေ့ စားသောက်ဆိုင်က ငါ့ စောင့်နေမယ်”
“အိုကေ... အိုကေ၊ ကိုယ်... ခုပဲ လာခဲ့မယ်။ ငါ့
အရမ်း စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရတယ်။ စိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်
ထားပြီး ငါ့ကြိုက်တဲ့ စတော်ဘယ်ရီ ဖျော်ရည် မှာ
သောက်ရင်း စောင့်နေကွာ၊ ကိုယ် အမြန်ဆုံး ရောက်
အောင်လာခဲ့မယ်”

မင်းဟာ ဘယ်တော့မဆို သံသယဝင်ချင်စရာ
မကောင်းအောင် ကိုအပေါ် လိုက်လျောချိုသာမြဲ ဖြစ်သည်။
ဟိုယခင်ကတော့ ငါ့ရဲ့ သံသယတွေဟာ မင်းနှင့် တွေ့ရ
တိုင်း သူ့အလိုလို ပျောက်ပျက်ကာ မင်းကို အကြွင်းမဲ့
ယုံမိမြဲ။ ခုတော့... ဒေါ်မြသားနွယ်ရဲ့ စကားတွေက ထို
ယုံကြည်မှုတွေကို တိုက်စား ဖဲ့ခြွေနေသည်။

ငါသည်... စိတ်လှုပ်ရှားခြင်း၊ ဝမ်းနည်း
ကြေကွဲခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်း မယုံ
နိုင်ခြင်းများစွာဖြင့် မင်းကို စောင့်မျှော်နေလိုက်လေသည်။

ပုညဝင်စာအုပ်တိုက်

တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ပို၍ကြည့်ကောင်း
စမတ်ကျလာခဲ့သော မင်းသည် ဖုန်းပြောလျက်နှင့်ပင် ငို
ထံသို့ လျှောက်လာခဲ့လေသည်။

ဏီကသာ ပြောချင်သော စကားတွေကို
ပိုက်ပွေ့လျက် သူ့ကို တွေ့တွေ့ချင်း ပြောလိုက်မည်ဟု
အားခဲထားသော်လည်း ပြောခွင့်မသာသေးပါ။ သူကလည်း
မျှော်စောင့်နေသော ငိုကို အသိအမှတ်မပြုနိုင်သေးဘဲ
ငိုရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ဖုန်းပြောမပျက်...

မုညောင်စာအုပ်တိုက်

၁၈၂

ပုညခင်

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ချပါမမ။ ကျွန်တော် ဂရုစိုက်ပါတယ်။ ဟုတ်ကဲ့... အဲဒီ ကာလာလေးတွေ လည်း ကျွန်တော်ကြိုက်ပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါ တယ် မမ။ မနက်ဖြန် စရိုက်မှာပါ။ မြရိပ်ညိုမှာ ရိုက်မှာပါ။ ဟုတ်ကဲ့... လာခဲ့ပါ။ ကျွန်တော် စောင့် နေပါ့မယ်”

ဒါ... ဟိုမိန်းမကလွဲလို့ ဘယ်သူရှိဦးမလဲ။
ဏီရဲ့ ဒေါသတွေက ခုမှပင် မီးလောင်ရာ လေပင့်ဖြစ်လာ သည်။

“မပြီးနိုင်တော့ဘူးလား မင်း။ ဏီ မင်းကို စကား ပြောမလို့ စောင့်နေတယ်။ သူ့ကို ပြောလိုက်ပါ ဏီနဲ့ စကားပြောနေလို့ နောက်မှပြန်ဆက်ပါလို့”

“ရှုး... ခဏလေး”

မင်းက သူ့နှုတ်ခမ်းပေါ် လက်ညှိုးနှင့်ထိကာ တိတ်တိတ်နေဖို့ အချက်ပြပြီး ဆက်ပြောနေသည်။ ဏီက မင်းကို ဒေါသဖြင့် စိုက်ကြည့်နေဆဲ ခဏကြာမှ မင်းက ဖုန်း ပိတ်လိုက်ကာ...

“အဲဒီလို လုပ်လို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ ဏီရဲ့။ သူက ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်ပဲ။ ကိုယ် အလေးထားရမှာပေါ့”

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၁၈၃

ဇာတ်က ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွားကာ မင်း
ကို စိုက်ကြည့်နေရင်း မျက်ရည်တွေ အိမ်နဲ့ ပိုင်းလာသည်။
ဇာတ်က မင်းရဲ့ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်
မိရင်း...

“မင်း ဒေါ်မြသားနွယ်ရဲ့ အကူအညီတွေနဲ့ လွတ်
အောင်နေလို့ မရတော့ဘူးလားဟင်၊ သူ့ရဲ့ လွှမ်းမိုးမှု
တွေကို မင်းခံနေရတုန်းလား။ အဲဒီဖုန်းဟာ သူပေး
ထားတဲ့ ဖုန်းမဟုတ်လား၊ မင်း ခုထိ ပြန်မပေးသေး
ဘူးလား။ ဘာဖြစ်လို့ သူ့ အကူအညီတွေကို ဒီ
လောက်ထိ မက်မောဖက်တွယ်ထားတာလဲ”

“သူက... ကိုယ့်ဘဝကို တိုးတက်စေတယ် ဇာတ်က။
ဒါ့ကြောင့် ကိုယ် သူနဲ့ ခပ်ကင်းကင်းနေဖို့ မဖြစ်နိုင်
ဘူး။ သူက ကိုယ့်ကို အကြံအများကြီး ပေးနိုင်တယ်။
သူ့ကြောင့် ကိုယ်အလုပ်တွေရတယ် အဆက်အသွယ်
တွေ ရတယ်။ ဒီလို မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်ကို
ကိုယ် ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်နဲ့ ဖယ်ထုတ်ရမှာလဲ”

“မိတ်ဆွေလို ပတ်သက်မှုမျိုးသက်သက်မှ ဟုတ်ရဲ့
လား၊ မင်း... မင်းဖို့ သူက အဝတ်အစားတွေက အစ
ဝယ်ပေးနေခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ မင်း ဒါကို ဘာလို့

မှညောင်စာအုပ်တိုက်

ပုညခင်

လက်ခံနေရတာလဲ။ ငါတို့ တကယ် အံ့သြရတယ်။ ငါတို့ ချစ်တဲ့ မင်းဟာ အဲဒီလို မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ထောက်ပံ့မှုယူတတ်တဲ့ ယောက်ျားမဟုတ်ဘူး”

“ဒါက သူ့ဘာသာဝယ်ချင်လို့ ဝယ်လာပြီး ပေးတာပါ။ ကိုယ် မဝယ်ခိုင်းပါဘူး။ သူ ဝယ်ပေးတာတွေဟာ ကိုယ့်အတွက်တော့ အရမ်းအဆင်ပြေတယ်။ မိုဒယ်လ်ဖြစ်လာပေမယ့် ကိုယ်က နယ်ကလာတာပဲ။ အဝတ်အစားအမျိုးအစားတွေ ကိုယ် နားမလည်ဘူး မသိဘူး။ ကြည့်ကောင်းအောင် တွဲစပ်ပြီး တီထွင် မဝတ်တတ်ဘူး။ သူက ဖက်ရှင်မျက်စိရှိတော့ ဝယ်တတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဝယ်လာတာတွေ ကိုယ်အလကား မယူပါဘူး။ သူ့ကုမ္ပဏီက တင်သွင်းတဲ့ ပစ္စည်းသစ်တွေအတွက် ဝေါ(လ်)ရှိတွေ ထုတ်ဖို့ ကိုယ်ပိုက်ဆံမယူဘဲ ပြန်ရိုက်ပေးနေတာပဲ”

“မင်း ပြောသလိုဆို မင်း ဘဝမှာ ဒေါ်မြသားနွယ် ဟာ မရှိမဖြစ်လို့တောင် ပြောလို့ရတယ်”

“ငါ... ကျေးဇူးပြုပြီး စကားနာမထိုးပါနဲ့ကွာ”

“အဲဒီ မိန်းမဟာ မင်းကို လိုလားသလောက် ငါ့ကို အလိုမရှိဘူး ဆိုတာကိုရော မင်း သိရဲ့လား။ မင်း

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၁၈၅

ချစ်သူကို အဖက်မတန်သလို ဆက်ဆံတာကိုကော
မင်း... နာရကောင်းမှန်း သိရဲ့လား”

“သဘောထားမှန်တဲ့ သူတစ်ယောက်ဟာ လူတစ်
ယောက်နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ကြပြီဆိုရင် အဲဒီလူရဲ့ မိဘ၊
ဇနီး၊ ချစ်သူဆိုတာမျိုးတွေကို အသိအမှတ်ပြုကြတာ
ပဲ။ ဒါ... ယဉ်ကျေးမှုပဲ။ ဒေါ်မြသားနွယ်ကတော့
ယဉ်ကျေးမှုရှိတဲ့အလွှာက မိန်းမဖြစ်လျက်နဲ့ ဣကို
လုံးဝအသိအမှတ်မပြုဘဲ မင်း ဘေးနားက ဖယ်ထုတ်
နေခဲ့တယ်။ အဲဒါ သူ မင်းအပေါ် မရိုးသားလို့ဘဲ
မဟုတ်လား။ သိပ်မြောင်ကျလွန်းပါတယ် မင်းရယ်”

ဣစကား မဆုံးရသေးခင် မင်း ဖုန်းက အသံ
မြည်လာပြန်တာမို့ မင်းက ဖုန်းဖွင့် နားထောင်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ပြောပါမေ”

“လာပြန်ပြီ... ဒီမေ ”

ဖုန်းက ဒေါ်မြသားနွယ်ထံမှပင် ဖြစ်သည်။
ဒီမိန်းမဟာ မင်းကို ဒီလိုပဲ တကျည်ကျည်ဆက်၊ ပျင်းတိုင်း
ဆက်နေတော့တာပါပဲလား။

“ဣစကား မဆုံးသေးဘူး မင်း။ ဣပြောတာကို ဆက်
နားထောင်ပါ ”

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၁၈၆

ပုညခင်

“ဏီ... ခဏကွာ”

“မရဘူး၊ မင်း အားနာရင် ဏီပြောမယ် ဖုန်းပေး”

ဏီက မင်းလက်ထဲမှ ဖုန်းကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူ
လိုက်ပြီး...

“ဒီမှာ... ဒေါ်မြသားနွယ် ကျွန်မတို့ ချစ်သူချင်း
အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောနေကြပါတယ်။
ကျေးဇူးပြုပြီး ခဏခဏ မနှောင့်ယှက်ဘဲ အလိုက်
သိပေးပါ”

ဏီက ဖုန်းကို ပိတ်ချလိုက်တော့... မင်းက
မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့်...

“ဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ ဏီရာ... အားနာဖို့
ကောင်းလိုက်တာ”

မင်းစကား ဆုံးဆုံးချင်းပင် ဖုန်းသံ မြည်လာ
ပြန်တာမို့ ဏီက အရင်ဦးအောင် ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။
သူမဆီကပဲ ဖြစ်မည်။

“ဟဲလို”

“မြတ်ပန်းဏီလား။ တို့ ခွင့်ပေးတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း
ယူကို ဖုန်းဆက်ပြောတာပါ။ အေးအေးဆေးဆေး
ပြောကြပါ။ ယူတို့က တစ်ခါတလေမှပဲ တွေ့ရတာ
မဟုတ်လား။ တို့က အမြဲတွေ့နေရ တာလေ”

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၁၈၇

ဇာနည်ကို အသည်း ဆတ်ဆတ်ခါစေမည့် စကား
လုံးများဖြင့် ထိုးနှက်ပြီး သူမ ဖုန်းပိတ်သွားခဲ့ပါသည်။

“ကြည့်စမ်း... ပြောရဲလိုက်တာ၊ သူက အမြဲတွေ့နေ
ရတာ။ ငါက တစ်ခါတလေမှ တွေ့ရတာတဲ့”

“ဇာနည် ဖုန်းလှပြောလိုက်လို့ ဒေါသဖြစ်ပြီး၊ မခံချင်
အောင် ပြောတာနေမှာပါကွာ”

“မင်း လျှော့ပေါ့ စဉ်းစားပြီး ပြောမနေပါနဲ့”

“စိတ်ညစ်လာပြီကွာ...”

“အဲ့ဒီလို စိတ်ညစ်လာမှာစိုးတာတွေကြောင့် ငါ...
နောက်ဆုတ် ရှောင်ဖယ်ပေးခဲ့တာ မင်း။ မင်းရဲ့
ရိုက်ကွင်းကို ငါ ပထမဦးဆုံး လိုက်တဲ့နေ့ကပဲ သူက
ဇာနည်ကို ခေါ်ပြောခဲ့တယ်။ ငါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
ကောလာဟလတွေ ထွက်မှာစိုးလို့တဲ့လေ။ သိပ်ရယ်
ရတာပဲ။ ခု... သူနဲ့ ကောလာဟလတွေ ထွက်နေတာ
ရော သူ မသိဘူးလား။ ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ ကိုယ်
ကောလာဟလ အထွက်ခံရတာကမှ မင်းအတွက်
အဖတ်ဆယ်လို့ ရနိုင်ပါသေးတယ်။ သူ့လို မမကြီး
တစ်ယောက်နဲ့ထွက်တဲ့ ကောလာဟလက မင်းရဲ့
သိက္ခာတွေကို အဖတ်ဆယ်မရအောင် ပျက်စီးစေတာ
မင်း နားလည်ရဲ့လား”

ပုညဝင်စာအုပ်တိုက်

၁၈၈

ပုညခင်

“ကောလာဟလကတော့ ထွက်မှာပဲ ၏...၊ ကိုယ် သိပ်ဂရုစိုက်ပါဘူး။ ကိုယ်တို့လို အလုပ်လုပ်တဲ့ လူတိုင်း အနည်းနဲ့အများဆိုသလို ကြုံရတာပဲ”

“လူတွေပြောစရာ အခြေအမြစ် တစ်ခုရှိလို့သာ ကောလာဟလ ထွက်လာတာပေါ့။ မင်းနောက်က သူတစ်ကောက်ကောက် လိုက်နေတာ ၏ သိတယ်၊ မြင်တယ်၊ တခြားလူတွေလည်း သိကြတယ်။ မင်း အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ရင် ဒီလို သတင်းထွက်လာဖို့ အကြောင်းမရှိဘူး”

“ဣဒိုကို ကိုယ်ပြောဖူးပြီပဲ၊ သူက သူ့အလုပ် ကိစ္စ တွေအတွက် ကိုယ့်ကို လေ့လာချင်လို့ ကိုယ့်ရိုက်ကွင်း ကို ရောက်လာတယ်။ သူ့ ကုန်ပစ္စည်း ဈေးကွက်မှာ ပေါက်သွားတာဟာ ကိုယ်သရုပ်ဆောင်တဲ့ ကြော်ငြာ ကြောင့်လည်း တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် သူက ကိုယ့်ကို ကျေးဇူးတင်တယ်။ လိုအပ်တာတွေ ကူညီတယ်။ ဒါပဲလေ သူ လိုက်လာတာကို ကိုယ်က မလာနဲ့လို့ ပြောလို့ဖြစ်မလား”

“ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် ၏ နောက်တစ်ခု မေးမယ်။ မင်း အမှန်အတိုင်း ဖြေပါ။ ဂျာနယ်ထဲမှာ ချစ်သူ

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၁၈၉

မရှိတဲ့အကြောင်း မင်း ဖြေထားတာ မင်း သဘောနဲ့
မင်းလား၊ သူ အကြံပေးလို့လား”

မင်းက ခဏ တိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ...

“ကိုယ်က အင်တာဗျူးတွေ သိပ်မဖြေတတ်ဘူး
ဏီ။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ဘယ်လိုမေးခွန်းမျိုး
လာရင် ဘယ်လိုဖြေရမယ်၊ ကိုယ့် Role ကို မကျ
စေမယ့် အဖြေမျိုး၊ အမှန်အတိုင်း မပြောသင့်တဲ့
အဖြေမျိုးတွေကို ဒေါ်မြသားနွယ်ပဲ ကိုယ့်ကို ပြောပြ
ခဲ့တာ”

“ဏီ ထင်တော့ ထင်ပါတယ်။ ဏီ မခံချင်တာက
မင်း အဖြေအတွက် မဟုတ်ဘူး။ ဏီက မဏ္ဍပ်တိုင်
တက်ပြချင်တဲ့ မိန်းမလည်း မဟုတ်ဘူး။ သူ့ရဲ့
လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်မှုကိုပဲ ဏီ မခံချင်တာ”

“ဏီ ခေါင်းထဲက သူ့ကို ထုတ်ထားပစ်လိုက်စမ်းပါ
ကွာ ၊ ကိုယ်တို့တွေ့ရတုန်း အေးအေးဆေးဆေး
စကားပြောရအောင်ပါ ”

“ထုတ်လို့မရဘူး မင်း၊ မင်းကို သူ လွှမ်းမိုးနေတာနဲ့
အမျှ သူ့အကြောင်းက ဏီကို လွှမ်းမိုးနေဦးမှာပဲ”

ပုညဝင်စာအုပ်တိုက်

၁၉၀ ပုညခင်

ဇာတိက ဒေါသဖြင့် ပြောနေဆဲ ဖုန်းက နောက်
တစ်ကြိမ် မြည်လာပါသည်။ ဒီတစ်ခါ ဖုန်းကိုင်သူက မင်း
ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့ပါ ကျွန်တော် မမေ့ပါဘူး ဂရု
စိုက်ပါမယ်”

မင်းက နာမ်စားမသုံးဘဲ ဖုံးဖုံးဖိဖိပြောနေသော်
လည်း မင်းလေသံနှင့် မင်းအမူအယာကို ကြည့်ခြင်းအား
ဖြင့် ဒါက ဒေါ်မြသားနွယ်ရဲ့ ဖုန်းပဲဆိုတာ ဇာတိ သဘော
ပေါက်ပါသည်။

ဇာတိ တစ်သက်လုံး သိမ်းဆည်းလာရသည့်
ဒေါသတွေ၊ မခံချင်စိတ်တွေ၊ ပွင့်ကွဲထွက်လာကာ မင်း
လက်ထဲက ဖုန်းကိုဆွဲယူပြီး ဇာတိတို့ ထိုင်နေသည့် သီးသန့်
ခန်းထောင့်သို့ ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

“ဟာ... ဇာတိ ဘယ်လို လုပ်တာလဲကွ”

“ဒီမှာ မင်း... မင်း ဘယ်သူနဲ့ ပြောနေသလဲဆိုတာ
ဇာတိ သိတယ်။ မင်းရဲ့ မမက ဇာတိနဲ့မင်း အတူရှိနေ
မှန်းသိလို့ သူ့ရဲ့ လုပ်ပိုင်ခွင့်တွေကို တမင်ပြနေ
တာ။ သူ အလိုရှိတဲ့အချိန်မှာ အချိန်မရွေးဆက်လို့
ရအောင် ဒီဖုန်းကို မင်းအတွက် သူ ပေးထားတာ။
မင်း ဒီဖုန်းကို ပြန်ပေးလိုက်ပါ”

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၁၉၁

“မဖြစ်ဘူး၊ ငါ့။ တခြား အလုပ်ကိစ္စတွေအတွက် ဆက်သွယ်ဖို့ ရှိသေးတယ်။ ဒီဖုန်းက ဒေါ်မြသား နွယ်အတွက်လည်း ပိုနေတယ်။ ကိုယ်အလကား မယူ ပါဘူး၊ ကိုယ်သုံးတဲ့ လတွေအတွက် ငှားခသဘောမျိုး ပြန်ပေးမှာပါ”

“မင်း ပေးတော့ကော သူက ယူမှာတဲ့လား”

“ဒါတော့ ကိုယ်လည်း မသိဘူး”

“ဒီမှာမင်း သူ့ဆီက အကြံဉာဏ်တွေ၊ အဆက် အသွယ်တွေ၊ ပုံပိုးမှုတွေ ရနေတာနဲ့အမျှ မင်းဘက်က ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံးကို လဲလှယ်ပေးနေရ တယ်ဆိုတာကို မင်း သဘောပေါက်ရဲ့လား။ နှမြော တသ ရကောင်းမှန်း သိရဲ့လား။ ငါ ယောက်ျားပဲ နစ်နာစရာမရှိဘူးလို့ မတွေးပါနဲ့ မင်း။ မိန်းမ တစ် ယောက်က ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံပိုးမှုကို ယူ တာထက် ယောက်ျားတစ်ယောက်က မိန်းမ တစ် ယောက်ရဲ့ပုံပိုးမှုကို ခံရတာက ပိုပြီးဂုဏ်သိက္ခာမဲ့ တယ်။ လူ အထင်သေးစရာဖြစ်တယ်”

“ကိုယ် သူ့ဆီက ဘာမှ မတောင်းခဲ့ဘူး။ သူ ဘာသာ အလိုအလျောက် ပေးလာခဲ့တာတွေကိုတော့ ကိုယ် မငြင်းဆန်ခဲ့ဘူး”

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၁၉၂

ပုညခင်

“အဲဒီလို မငြင်းနိုင်တာကိုက ယောက်ျားတွေရဲ့ ပျော့ကွက်ပဲလား မင်းရယ် ဟင်...။ ယောက်ျားဆိုတာ မိန်းမတွေရဲ့ ချိုသာလှိုက်လျော့မှုတွေကို မငြင်းရတော့ဘူးတဲ့လား။ ငြင်းသင့်ရင် ငြင်းရဲတဲ့ သတ္တိ၊ ပြတ်သားရဲတဲ့ သတ္တိရှိစမ်းပါ”

မင်းက ဘာမှ မပြန်မပြောတော့ဘဲ ခေါင်းငုံ့ ဝိုင်းတွေနေသည်။ ၏က မင်းလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ မင်းမျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်ရင်း...

“မင်း... ၏ကို ကတိပေးပါ။ ဒေါ်မြသားနွယ်ရဲ့ လောင်းရိပ်နဲ့ လွတ်ကင်းအောင်နေပြီး ကိုယ့် အစွမ်းအစတစ်ခုတည်းနဲ့ ရပ်တည်ပါမယ်လို့ ၏ကို ကတိပေးပါ”

“ကိုယ် ကြိုးစားပါ့မယ် ၏။ ကိုယ့်ကို အချိန်တော့ပေးပါ။ လောလောဆယ် သူထုတ်မယ့် VCD မှာ ကိုယ်သရုပ်ဆောင်ပေးဖို့တွေ ရှိသေးတယ်။ ချက်ချင်း ကြီးတော့ ဖြတ်တောက်လို့ မရသေးဘူး”

“ကောင်းပြီ မင်း...။ မင်း ကြိုးစားမယ်ဆိုရင် ၏ကျေနပ်ပါတယ်။ ၏ စောင့်ကြည့်ပါ့မယ်”

မင်းက ၏ကို မြတ်နိုးစွာ ငေးကြည့်နေခဲ့ရင်း...

“ဘယ်သူတွေ ဘာပဲပြောပြော ဘယ်လိုအခြေအနေ

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၁၉၃

တွေပဲရှိရှိ ငှက်က ကိုယ့်ဘဝရဲ့ ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံး
အကောင်းဆုံး ချစ်သူပါပဲ။ ကိုယ့်အချစ်တွေအားလုံး
ဣဒီမှာပဲရှိတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကိုယ် မမျှဝေခဲ့ဘူး”
“မင်း ချစ်တာကို ငှက် ယုံပါတယ်။ ငှက် စိုးရိမ်တာက
မင်းကို အချစ်နဲ့မပတ်သက်တဲ့ နောင်ကြီးတွေ အချည်
ခံရမှာကိုပဲ”

“ဒီကိစ္စတွေကို ကိုယ်တို့ ဘဝထဲက ခဏဖယ်ထား
လိုက်ကြရအောင်ကွာ။ အခု အတူရှိနေတာ ဟိုး
ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သိပ်ချစ်၊ သိပ်သံယောဇဉ်
ရှိကြတဲ့ မင်းမာန်ခဆိုတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ မြတ်ပန်းဇော်
ဆိုတဲ့ သူငယ်မလေးပဲ။ ကိုယ်တို့ အရင်က မစားဘူး
တဲ့၊ မစားနိုင်တဲ့ စားစရာတွေ အများကြီးမှာပြီး
ဗိုက်ကားအောင် စားပစ်လိုက်မယ်ကွာ။ ဟုတ်ပြီလား”

မင်းက ပြုံးရွှင်စွာ ပြောရင်း စားစရာတွေ
အများကြီး မှာလိုက်လေသည်။ မကြာခင် တစ်ခုပြီးတစ်ခု
ရောက်လာသော ဟင်းပန်းကန်တွေမှာ စားပွဲနှင့်တောင်
မဆန့်ချင်။ ငှက်က ပျော်ရွှင်လာကာ မျက်လုံးပြူး၊ လျှာ
ထုတ်ပြရင်း...

“အမယ်လေး စားပိုးနှင့်ပြီး သေတော့မှာပဲ”

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

ပုညခင်

“အရင်တုန်းက ငတ်သမျှ အတိုးချ စားတယ်လို့ပဲ သဘောထားကွာ။ ကိုယ်လေ ပိုက်ဆံတွေရတိုင်း ငါ ပေါက်စိတစ်ပိုင်းကို အငမ်းမရစားခဲ့တဲ့ ပုံစံလေးကို သွား သွားသတိရတယ်။ အဲဒီတုန်းကတည်းက ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးရှာနိုင်ရင် ငါ စားချင်တာတွေ ဗိုက်ကားအောင် ဝယ်ကျွေးပစ်လိုက်မယ်လို့ စိတ်ကူး ထားတာ”

“ဣကလည်းလေ ဝက်သားတုတ်ထိုးသည် မြင်တိုင်း မင်းကို သတိရတယ် သိလား။ အဲဒီတုန်းကများ မင်းက သိပ် အစားငမ်းတာပဲ။ ဂျီကျသလားလည်း မမေးနဲ့။ ပိုက်ဆံမရှိပါဘူးဆိုမှ ဝက်သားတုတ်ထိုး စားချင်ရတာနဲ့၊ ရေသန့်မှ သောက်ချင်ရတာနဲ့၊ တက္ကစီငှားစီးချင်ရတာနဲ့ ဗိုက်ကလည်း ခဏခဏ ဆာရသေး။ သူ့အပြင် ညည်းညူတတ်တာလည်း နှစ်ယောက်မရှိဘူး”

“အဲဒီတုန်းက ငါ ဝယ်ကျွေးတဲ့ ဝက်သားတုတ်ထိုး အရသာကို တစ်သက် မမေ့ပါဘူးကွာ”

“သိပ်ငတ်တာပဲ၊ တစ်ထိုင်တည်း စားပစ်လိုက်တာ တစ်ထောင်ဖိုးတောင် ငါ့ဖြင့် သူစားနေတာကြည့်ပြီး ဘယ်တော့မှ ရပ်ပါ့မလဲလို့ ရင်မနေရတာ”

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၁၉၅

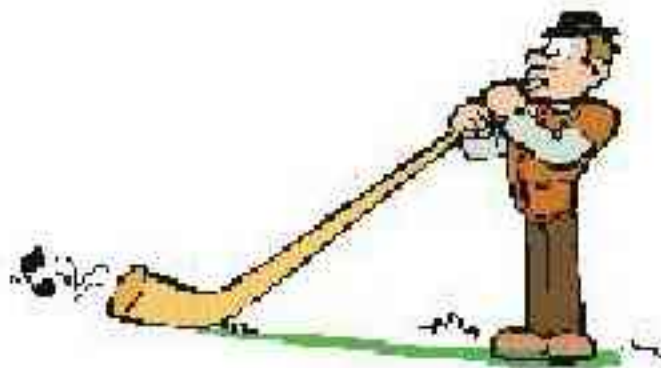
“အံ့မယ်... တစ်ထောင်ဖိုးများ ဘာရှိလို့လဲ၊ အဲဒီ
တုန်းက ကျုပ်က ခင်ဗျားလေး နှလုံးရောဂါ ရသွား
မှာစိုးလို့ သနားလို့ မဝသေးဘဲ ရပ်ပစ်လိုက်ရတာ
ထပ်စားရင် နောက်ထပ် နှစ်ထောင်ဖိုးလောက်တော့
အသာလေးပဲ ”

ဏီတို့သည် ချက်ချင်းပင် နုပျိုလာကာ
ပျော်ရွှင်လွတ်လပ်ခြင်း အရသာကို ပြန်ခံစားမိကြသည်။
ဏီတို့သည် ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းများကို ပြန်ပြောရင်း
ဘာအကာမှမရှိသော ရိုးစင်းစွာချစ်ခဲ့ကြသော ပကတိ ချစ်သူ
များအဖြစ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားကြသည်။ အစားတွေ
ကို အလှအယက်စားရင်း စကားတွေကိုလည်း အလှအယက်
ပြောနေမိကြသည်။

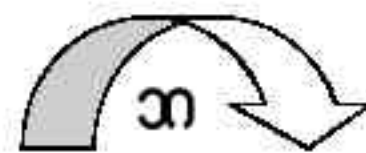
ထိုနေ့က ဏီတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ချိန်က
ပျော်ရွှင်ခဲ့ရသည်များ၊ မောပန်းခဲ့ရသည်များ၊ ဆင်းရဲဒုက္ခ
ရောက်ခဲ့ရပုံများ၊ ရယ်စရာကောင်းပြီး မောစရာလည်း
ကောင်းသည့် အဖြစ်သနစ်များကို ပြန်ပြောင်းပြောကြ
ရင်း တစ်ချိန်က ချစ်သူဘဝထဲသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွား
ခဲ့ကြကာ အရာရာကို မေ့လျော့နိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

ဏီသည် ဏီချစ်သူ မင်းမာန်ခ၊ ဏီချစ်သူကို
ပိုင်စိုးဟန်ဖြင့်ရှိနေသော ဒေါ်မြသားနွယ်နှင့်တကွ ကောလာ
ဟလလား... တကယ်လား... မသိသောစကားတွေကို
တစ်ယောက်တစ်မျိုး ပြောနေကြသော လူစုလူဝေးနှင့်
ဝေးရာသို့ လှည့်ထွက်လာရင်း ခြေလှမ်းတွေပင် ယိုင်နဲ့ချင်
လာသည်။

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၂၀၀ ပုညခင်

ဏီသည် မင်းနဲ့တွေ့တုန်း ခဏသာ စိတ်
ချမ်းသာမှုကို ရရှိခဲ့တာဖြစ်သည်။ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ
ပြန်ပြောရင်း ပျော်ရွှင်ခဲ့ရသော ညနေခင်း၏ နောက်ပိုင်းတွင်
မင်းက နယ်ထွက်ရိုက်ရတာ၊ နေ့စဉ်ရက်ဆက် အလုပ်လုပ်
နေရတာကို အကြောင်းပြကာ ဏီကို မကြာခဏ လာမတွေ့
နိုင်ခဲ့ချေ။ ဏီကလည်း နားလည်စွာပင် သူ ဒေါ်မြသား
နွယ်နှင့် ကင်းကွာပြတ်တောက်သွားမည့် အခြေအနေကို
မျှော်လင့်နေခဲ့ရသည်။

ကောလာဟလတွေကတော့ ခုထိ သေဆုံး
မသွားနိုင်ဘဲ အင်အားကောင်းကောင်းဖြင့် ရှင်သန်နေဆဲ
ဖြစ်သည်။

ဒါတွေဟာ ကောလာဟလတွေပါ။ တကယ်
မဟုတ်ပါဘူး ဟု အားတင်း ကျားကန်ထားရသည့်ကြားမှပင်
မြင်ရသောမြင်ကွင်းနှင့် ကြားရသောစကားတွေအတွက် ဏီ
ခံနိုင်ရည် မရှိချင်ပါ။

ဏီသည် မင်းအတွက်ဝယ်လာသော မွေးနေ့
လက်ဆောင်ထုပ်လေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ရင်း
မြင်ခဲ့ရသောမြင်ကွင်းကို မျက်စိထဲက ဖျောက်ရအောင်
အတော်ကြိုးစားယူရသည်။

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကြိုး ၂၀၁

လူတွေ ဒီလောက် ပြောနေကြတာကိုလည်း
မူပုံမရတဲ့ သူမဟာ လူပုံအလည်မှာ မင်းကို အကျီလှမ်းပေး
နေပုံက တရင်းတနှီး။ ကော်လာစတောင် ဆွဲညှိပေးလိုက်
သေးသည်။

ဒါကို မင်းက လက်ခံနေသလား၊ သာယာနေ
သလား။ ဣသည့် စိတ်ထဲကသာ အပြစ်တင်နေမိသော်
လည်း သူနဲ့တွေ့သည့်အခါ အပြစ်တင်စကားမပြောမိဖို့
သတိထားရမြဲ ဖြစ်သည်။ ဣနဲ့တွေ့တိုင်း စိတ်အနှောင့်
အယှက်ဖြစ်ရတာမျိုးကို ဣ မလိုချင်။ ဣတို့နှစ်ယောက်ရဲ့
ပျော်ရွှင်ရသောအချိန်တွေကို သူမအတွက် ဖွဲ့မပေးနိုင်ပါ။
မင်းလည်း သူ့လောင်းရိပ်ကလွတ်အောင် ကြိုးစားနေခဲ့
တာပဲ။ တစ်နေ့ကျ ဣတို့ ဘဝထဲက သူ့အလိုလို ထွက်ခွာ
သွားလိမ့်မည်။ ခုန ဣမြင်ခဲ့တဲ့ မြင်ကွင်းထဲမှာ သူမကသာ
ပိုကဲပြနေပေမယ့် မင်းက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပါပဲ။ ဣသည့်
ဖြေသာအောင်တွေးရင်း မင်းကို သံသယမဝင်မိဖို့ ကြိုးစား
ရသည်။

ထိုနေ့က ဣသည့် မင်းနှင့်အတူ ထိုင်ခဲ့ဖူး
သော အင်းလျားကန်ပေါင်တွင် ထိုင်နေခဲ့မိသည်မှာ ညနေ
မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်သည်အထိ ဖြစ်သည်။

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၂၀၂ ပုညခင်

ထိုနေ့ညက မင်း ငိုအဆောင်သို့ ဖုန်းဆက်
ခဲ့ပါသည်။

“ဏီ မနက်ဖြန် ကိုယ့်မွေးနေ့ဆိုတာ သတိရရဲ့လား”

“မွေးနေ့လက်ဆောင်တောင် ဝယ်ပြီးသွားပြီ”

“ကိုယ်လည်း ငိုကို အထူးဧည့်ခံကျွေးမွေးဖို့ စီစဉ်
ပြီးသွားပြီ၊ ကိုယ့်ရဲ့ အထူးဧည့်သည်တော်ကလည်း
တစ်ယောက်တည်းပဲ။ ကိုယ့်မွေးနေ့ကို ငိုနဲ့ ကိုယ်
နှစ်ယောက်တည်းပဲ ကျင်းပကြမယ်”

စောစောက လောင်မြိုက်ခဲ့ရသော အပူမီးကို
ငြိမ်သတ်ပေးနိုင်သော အစီအစဉ်ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်... အရာရာဟာ မျှော်လင့်သလိုတော့
ဖြစ်မလာနိုင်ချေ။

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

ထိုနေ့က မင်းရဲ့ မွေးနေ့ပွဲကို မင်းအသိ
မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပိုင်ဆိုင်သော စားသောက်ဆိုင်ရဲ့
သီးသန့်ခန်းထဲတွင် ဂီတိုနှစ်ယောက်တည်း တိတ်ဆိတ်စွာ
Romantic ဆန်စွာ ကျင်းပခဲ့ကြတာဖြစ်သည်။ ဂီတို
နှစ်ယောက်ရဲ့ ကမ္ဘာငယ်လေးဟာ တကယ့်ကို လှပခဲ့ပါ
သည်။

မီးရောင်ပျံ့လေးသာ လင်းနေသော သီးသန့်
ခန်းထဲမှာ မင်းက ဂီတိုအလာကို အသင့်ကြိုစောင့်နေခဲ့သည်။
ဂီတိုသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မပြင်စဖူး အလှတွေပြင်လာတာ
ပျဉ်းစာအုပ်တိုက်

၂၀၄ ပုညခင်

မို့ အနည်းငယ်ပင် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်နေရသည်။ ဣရဲ့ အလယ်ခွဲဆံပင် ပျော့ပျော့စင်းစင်းလေးတွေကို အရင်လို သားရေကွင်းဖြင့် ဖြစ်သလိုစည်းနှောင်ထားဘဲ ဖြန့်ချထား ခဲ့သည်။ အရင်ကဆို ဣက ပခုံးသာသာရှည်သည့် ဣ ဆံပင်တွေကို သားရေကွင်းဖြင့် အမြဲစည်းနှောင်ထားတာမို့ ဆံပင်စတချို့ ကပိုကရိုကျကာ ဣပုံစံက စမတ်တကျမရှိ ခဲ့ပါ။ အရပ်မြင့်ကာ အဆီပိုမရှိဘဲ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ် ခန္ဓာ ကိုယ်ပေါ်မှာ အင်္ကျီပွပွတွေကိုသာ ဣက သက်သာချောင်ချိ သည်ဟုဆိုကာ အလွယ်တကူ ဝတ်ဆင်ခဲ့တာမို့ ဣအလှက ပေါ်လွင်ထင်ရှားခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ မင်းက ဣကို ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ဣဟာ ကိုယ့်အလှကို ဝှက်ကွယ်ထားသူတဲ့။ နှုတ်ခမ်းပေါ် ဘယ်တော့မှ ဆေးမတင်၊ မျက်ခုံး ကွေးကွေးလေးနှင့် မျက်ဝန်းအိမ် ကျယ်ကျယ်တစ်ဝိုက်မှာ ဘာမိတ်ကပ်ပစ္စည်းမှ မလိမ်းခြယ်တတ်သော ဣရဲ့ မျက်နှာလေးက အင်မတန် ချစ်စရာကောင်းသတဲ့။ ဆေးဆိုးပန်းရိုက် မျက်နှာတွေထက် သာသေးသတဲ့။ ဣသည် မင်းပြောခဲ့ဖူးတာတွေကို သတိရ လာကာ တစ်ယောက်တည်း ပြုံးမိခဲ့သေး၏။

ဣက... မင်း ဣအတွက် လက်ဆောင်ပေးခဲ့ သော ဂါဝန်အဖြူလေးကိုဝတ်လာကာ မဝတ်စဖူးမို့ ရှိုးဘိုး

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၂၀၅

ရှုန့်တန့်ဖြစ်လျက် မင်းရှေ့သို့ လျှောက်လာခဲ့ရသည်။
မီးရောင်မှိန်သော်လည်း ဝတ်စုံဖြူလေးကြောင့် ဇာတာ ထင်းပ
စွာ ပေါ်လွင်နေခဲ့ပါသည်။

“ဇာတာ တကယ်လှတယ်ကွာ၊ ဒီလောက်လှလိမ့်မယ်လို့
ထင်တောင်မထင်ဘူး၊ ဒီဝတ်စုံကြောင့် ပိုလှသွားတာ
ဖြစ်မယ်”

“နဂိုရှိလို့ နဂိုင်းထွက်တာပါ”

“အကြွေးမ လာခဲ့၊ ဘယ်မှာလဲ မွေးနေ့လက်ဆောင်”

“ဇာတာ လက်ဆောင်က တန်ဖိုးတော့ သိပ်မကြီးဘူးနော်။
နယ်မှာ နေတုန်းကတည်းက ဇာတာပဲ ပေးနေကျ
ပုဆိုးကွက်စိပ်ကလေးနဲ့ ရှပ်အင်္ကျီဖြူလေးပဲ။ အဲဒီလို
ဝတ်စုံမျိုးလေး မင်းဝတ်ရင် ဇာတာ သိပ်သဘောကျ
တယ်။ အဖြူက ဟောင်းပြီး နည်းနည်း ဝါကြင့်ကြင့်
ဖြစ်နေတာကို မင်းဝတ်ထားလည်း ကြည့်လို့ကောင်း
တာပဲ။ ဂျင်းဘောင်းဘီနဲ့ တီရှပ်ကို မင်းကြိုက်လို့သာ
ဝယ်ပေးခဲ့ပေမယ့် ဇာတာ မကြိုက်ဘူး။ မုန်းတောင်
မုန်းသေးတယ်”

ဇာတာ ဇာတာလားသော ဝတ်စုံကို စားပွဲပေါ်
လှမ်းတင်လိုက်စဉ် စားပွဲထက်မှ ထူးခြားသောအသွင်ကို

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၂၀၆ ပုညခင်

မြင်ရလေသည်။ စားပွဲပေါ်မှာ မွေးနေ့ကိတ်လည်း မရှိ၊ တခြား စားစရာတွေလည်း ဘာတစ်ခုမှ မတွေ့ရ။ ဘာမှန်း မသိသော ပစ္စည်းတချို့ကို အဝတ်ဖြူဖြင့် အုပ်ဆိုင်းထား တာကိုသာ တွေ့ရပါသည်။

“မွေးနေ့ရှင်က ဘာကျွေးမှာလဲ၊ ဘာတွေ မှာထားလဲ။
အများကြီး စားရမှနော်”

“ဒီဆိုင်က အအေးလောက်ပဲ မှာထားတာ၊ တခြား
ဘာမှ မမှာပါဘူး”

မင်းက ပြုံးစိစိပြောရင်း စားပွဲပတ်ပတ်လည်
မှာ ဖယောင်းတိုင်တွေ လိုက်ထွန်းနေသည်။

“ဟင်... ဒါဆို ကိုက ဘာစားရမှာလဲ၊ မင်း တစ်ဝ
ကျွေးမယ်မှတ်လို့၊ ကို ဘာမှ စားမလာတာနော်၊
ဗိုက်ထဲက ဆာတောင်လာပြီ”

“စားရမှာပေါ့။ ကိုကြိုက်တာတွေ တစ်ဝစားရမယ်။
ဟောဒီမှာ ကြည့်...”

မင်းသည် ရုတ်တရက် စားပွဲအလယ်မှာ အုပ်
ထားသည့် အဝတ်စအဖြူကို မျက်လှည့်ပြသူလို ဖျတ်ခနဲ
ဆွဲဖယ်လိုက်ရာ လင်ပန်းကြီးဖြင့်အပြည့် အစီရရှိထည့်ထား
သော ပေါက်စီများနှင့် အသင့်ပြင်ထားသော မုန့်ဟင်းခါး
ပန်းကန်များကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၂၀၇

“ဟယ်... ပေါက်စိတွေ... မုန့်ဟင်းခါးတွေ”

ဇာက တအံ့တသြ ထအော်လိုက်မိရင်း မင်းရဲ့ စိတ်ကူးကို ရိပ်မိသွားရသည်။ ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးမှုဖြင့် တဖျတ်ဖျတ် တုန်ယင်လာခဲ့ပါသည်။

“ဇာ သိပ်စားချင်လို့ တစ်ယောက်တစ်ခြမ်းစားမယ် ဆိုမှ ဝယ်စားခဲ့ရတဲ့ ပေါက်စိတွေ၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် တစ်ပန်းကန်မဝတဝ စားခဲ့ရတဲ့ မုန့်ဟင်းခါးတွေနဲ့ ဇာကို ဧည့်ခံပါတယ်။ ကြိုက် သလောက်သာ စားစေဗျား”

ရယ်မြူးနေသော မင်းရဲ့ မျက်လုံးတွေကို ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်ဖြင့် အသေအချာမြင်ရသည်။ တောက်ပနေသော မျက်ဝန်းတွေကို ဇာ စိုက်ကြည့်နေမိခဲ့သည်။ ဇာမျက်ဝန်းထဲ မျက်ရည်စို့လာသည်အထိ ကျေနပ်ခဲ့ရပါသည်။

“အခုလည်း တစ်ယောက်တစ်ဝက်ပဲ စားမယ်”

ဇာက ပေါက်စိတစ်လုံးယူကာ တစ်ခြမ်းဖဲ့ပြီး မင်းကို ပေးလိုက်သည်။

“ဒါဆို မုန့်ဟင်းခါးလည်း တစ်ယောက်တစ်ဝက်ပဲ”

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၂၀၈ ပုညခင်

မင်းက မုန့်ဟင်းခါး တစ်ပန်းကန်လှမ်းယူကာ ကိုကို တစ်ခွန်းလှမ်းခွံပြီး၊ သူ တစ်ခွန်း ခပ်စားလိုက်သည်။

ဏီတို့သည် တစ်ယောက် တစ်ဝက်နှုန်းဖြင့် ပေါက်စီတစ်လုံးပြီး တစ်လုံး၊ မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲပြီး တစ်ပွဲ ဗရတ်သုတ်ခ အလှအယက် လောဘတကြီးစားသောက်နေကြဆဲ မင်း ဖုန်းက အသံမြည်လာသည်။ ဏီရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲတုန်သွားကာ ဒေါ်မြသားနွယ်လားဟု ရင်မနေရပါသည်။

“မောင်စိုးလား။ အေး... ပြော၊ ငါ အခု တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းက... ဆိုင်မှာကွ၊ ဘာမှ မစီစဉ်နဲ့တော့လေ၊ ငါ ဒီမှာပဲ စားလိုက်တော့မယ်”

မင်းက ဖုန်းပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး...

“ကိုယ်နဲ့အတူနေတဲ့ ကောင်လေးလေ၊ ကိုယ် ဘယ်အချိန်ပြန်လာမှာလဲ၊ ဘယ်ရောက်နေလဲ၊ သူ စားစရာ ဘာစီစဉ်ထားရမလဲ လှမ်းမေးတာ”

ဏီတို့ အေးအေးဆေးဆေး အနှောင့်အယှက်ကင်းကင်း ဆက်စားနေခဲ့ကြသည်။ သို့သော်... နောက်ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်အကြာတွင် ဏီတို့အခန်းရှေ့သို့ ဆိုင်ဝန်ထမ်းကောင်လေးတစ်ယောက် ဝင်လာခဲ့ကာ...

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၂၀၉

“အစ်ကို... အစ်ကိုကို တွေ့ချင်လို့တဲ့။ လူနှစ်ယောက်
ရောက်နေပါတယ်”

“ဘယ်သူတွေလဲ၊ ကိုယ် ဒီမှာရှိနေတာ ဘယ်လို
သိတာလဲ”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူးအစ်ကို၊ ဒေါ်မြ
သားနွယ် လွတ်လိုက်တဲ့ သူတွေလို့တော့ ပြောတာပဲ”

“ဪ... ဒါဆိုလည်း ဝင်လာခိုင်းလိုက်လေ”

ကြံဖန်ဝင်လာပြန်သော ထိုအနှောင့်အယှက်
အတွက် ဣအပျော်တွေပင် အရှိန်တန်သွားရသည်။ ဆိုင်
ဝန်ထမ်းလေး ထွက်သွားပြီ လူနှစ်ယောက်ဝင်လာကာ မင်း
ရှေ့မှာ တရိတသေ ဦးညွတ်လိုက်ရင်း...

“ကိုမင်းမာန်ခကို ခေါ်ခဲ့ဖို့ ကျွန်တော်တို့ကို ဒေါ်မြ
သားနွယ် လွတ်လိုက်လို့ပါ ခင်ဗျာ”

‘ကျွန်တော် ဒီမှာရှိမှန်း ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လို သိလာ
သလဲ’

“ကိုမင်းမာန်ခ အိမ်ကလူကို ဒေါ်မြသားနွယ်က
မေးခိုင်းထားတာပါ။ ကိုမင်းမာန်ခကို အံ့ဩစေချင်
လို့ သူကိုယ်တိုင်လည်း ဖုန်းမဆက်ဘဲ ဟိုကပဲ ဖောင့်

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၂၁၀

ပုညခင်

နေတာပါ။ အမြန်ဆုံး ခေါ်ခဲ့ဖို့၊ ဘာမှ ကြိုပြောပြ
မထားဖို့ မှာလိုက်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ကိုမင်းမာန်ခရဲ့
ဧည့်သည်တွေလည်း စောင့်နေကြပါတယ်”

မင်းက သက်ပြင်းချကာ ဣကို တောင်းပန်
သလိုကြည့်ရင်း...

“သွားမှ ကောင်းမယ် ဣ၊ လာ... ဣလည်း လိုက်ခဲ့”

မင်းက ဣလက်ကို ဆွဲယူကာ ထိုလူနှစ်
ယောက်နောက်မှ လိုက်လာခဲ့သည်။ အတူရင်ဆိုင်ဖို့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့
ခေါ်ရဲသည့်အတွက် မင်းကို ဣ ကျေးဇူးတင်ခဲ့ရပါသည်။

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

မီးရောင်စုံများ ထွန်းညှိထားသည့် ခြံဝန်းကျယ်
ထဲမှ... ဂုဏ်သရေရှိ ဧည့်ပရိသတ်များနှင့်အတူ... အထူး
လှပစွာ ပြင်ဆင်ထားသော ဒေါ်မြသားနွယ်က မင်းကို
အပြုံးဖြင့် စောင့်ကြိုနေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

“ဟား... လှလိုက်တာကွာ...”

လှပသေသပ်စွာ တိဖြတ်ထားသော ထင်းရှူး
ပင်ပုလေးများ... မီးရောင်စုံကြားမှ ငွေရောင်ဖွာထွက်
နေသော ရေပန်းနှင့် ပြာလဲ့နေသော ရေကူးကန်၊ တစ်ခြံ
လုံးဟာ ခမ်းနားဝင့်ထည်စွာ မင်းကို စောင့်ကြိုနေခဲ့တာမို့
မင်းက ပြုံးရွှင်ကျေနပ်စွာ ခပ်ဖွဖွ ရေရွတ်လိုက်သည်။

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၂၁၂ ပုညခင်

ထားပစ်ခဲ့ရသော ဇာတိနှစ်ယောက်ရဲ့ ပျက်စီးသွားသည့်
မွေးနေ့ပွဲကို တသသ ဖြစ်နေပုံလည်း မရတော့ပါ။

ဇာတိလိုက်လာသော မာစီဒီးကားကြီးသည်
မီးပွင့်လေးတွေ သွယ်တန်းထွန်းထားသော ကွေ့ကွေ့
ဝိုက်ဝိုက် လမ်းကလေးအတိုင်း ဝင်လာကာ မြက်ခင်းပြင်
တစ်ခုရဲ့ ရှေ့မှာ ရပ်သွားခဲ့ပါသည်။

မင်းဘက်က ကားတံခါးကို ကြိုစောင့်ဖွင့်ပေး
ခဲ့သူက ဒေါ်မြသားနွယ် ဖြစ်သည်။ မင်း... ကားပေါ်မှ
ဆင်းပြီး မြက်ခင်းပေါ် ခြေချမိသည်နှင့် happy birthday
သီချင်းကို ရောက်နှင့်နေသော ဧည့်သည်များက သံပြိုင်
ဝိုင်းဆိုလိုက်သည်။ မြက်ခင်းပြင်ရဲ့ အလယ်ဗဟိုတွင်...
အဆင့် ငါးဆင့်ရှိသည့် မွေးနေ့ကိတ်ကြီးက အဆင်သင့် ရှိနေ
ခဲ့သည်။

မင်းက ကားပေါ်မှ ဆင်းဆင်းချင်းပင် ဧည့်
ပရိတ်သတ်တွေဆီ လက်လှမ်းပြ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီး ဒေါ်မြသား
နွယ်ကို ငုံ့ကြည့်ကာ...

“အံ့ဩစရာပဲ... ။ မမ ဘယ်လို စီစဉ်လိုက်တာလဲ”

“အင်တာဗျူးတွေထဲမှာ မင်းပြောခဲ့ဖူးတဲ့ မင်းမွေးနေ့
ကို တို့မှတ်ထားခဲ့တာ၊ မင်းမွေးနေ့ကျရင် မင်းကို

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၂၁၃

Surprise ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမယ်လို့ အစောကြီး
ကတည်းက ကြံစည်ထားခဲ့တာ...။ မင်းမသိအောင်
ဖိတ်စာရိုက်ပြီး မင်းရဲ့ အသိမိတ်ဆွေတွေ အားလုံးကို
တို့ လိုက်ဖိတ်ထားခဲ့တယ်လေ။ အားလုံးအဆင်သင့်
ဖြစ်မှ မင်းကို အခေါ်လွှတ် လိုက်တာပါ။”

“ကျေးဇူးပါပဲ မမ”

“မလိုပါဘူးကွာ၊ ကိုယ့်မိခင်လုပ် လုပ်ပေးရမှာပေါ့။
ကဲ... ဧည့်သည်တွေ မွေးနေ့ရှင်ကို စောင့်နေတယ်
သွားနှုတ်ဆက်လိုက်ပါဦး။”

တချို့ ဧည့်သည်များက မင်းထံ ဝိုင်းအုံလာ
ကြပြီး ကင်မရာမီးရောင်များ တဖျတ်ဖျတ်လက်သွားခဲ့
သည်။ မင်းသည် ကားထဲမှ ထွက်ကာ လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်
နှင့်ပင် ဧည့်ပရိသတ်များနှင့်အတူ စီးပျော်လိုက်ပါသွားခဲ့
လေသည်။ အဲဒီနောက်တော့ မင်းသည် ဂုဏ်သရေရှိ လူ
များစွာရဲ့ အလယ်တွင် ဝဲကြွားစွာ၊ ကျေနပ်စွာ ပျော်ဝင်စွာ
နစ်မြောနေခဲ့တော့သည်။

“အစ်မ... ဆင်းမယ် မဟုတ်လား ခင်ဗျာ”

ဒရိုင်ဘာကောင်လေးက ထိုဘက်က ကား
တံခါးကို လာဖွင့်ပေးမည်ဟန်ပြင်စဉ် ဆင်ခြားနွယ်က

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၂၁၄ ပုညခင်

ကောင်လေးကို လက်ကာပြ၍ တားမြစ်လိုက်ပြီး ဣ မျက်နှာ
နားသို့ ငုံ့ကိုင်းကာ...

“မြတ်ပန်းဏီ... မင်းဆင်းလို့ မကောင်းဘူးထင်
တယ်။ ကိုယ် ဂျာနယ်လစ်တွေ အများကြီးဖိတ်ထား
တယ်။ ယူ မင်းမာန်ခနဲ့ အတူပါလာတာကို သူတို့
သိသွားရင် စာမျက်နှာပေါ် ရောက်သွားနိုင်တယ်။
ကျေးဇူးပြုပြီး ကားပေါ်ကပဲ စောင့်နေလိုက်ပါ အိုကေ
နော်”

သူမက သကာအုပ်ထားသော စကားလုံးတွေ
ကို သုံးနှုန်းပြီးနောက်တွင် မင်းရှိနေသော မြက်ခင်းပြင်ရဲ့
အလယ်ဗဟိုသို့ လှပစွာ လျှောက်လှမ်းသွားတော့သည်။

ဖယောင်းတိုင်တွေကို မင်း လိုက်မှုတ်နေတာ
ကို မှန်ဝါးနေသော ဣမျက်ဝန်းတွေမှတစ်ဆင့် ဝိုးတဝါး
မြင်ရသည်။ ဣ မျက်တောင်ခတ်လိုက်ရင်း လူအုပ်ကြားထဲ
မှ မင်းကို မလွတ်တမ်း လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ လက်ခုပ်
သံတွေ လျှံကျလာသည်။ ဟော... မင်း ကိတ်မုန့်လှီးနေပြီ။
ဒေါ်မြသားနွယ်ကို အရင်လှမ်းခွံ့လိုက်သည်။

သီချင်းသံတွေ၊ ဂီတသံတွေ မင်းကိုတောက်ပ
စွာ ကြည့်နေတဲ့ သူမရဲ့ မျက်ဝန်းတွေ၊ ဂုဏ်သရေရှိဟု သင်

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၂၁၅

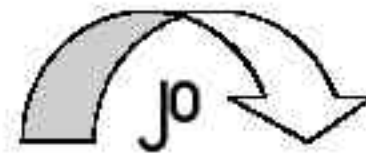
ရသော ယောက်ျား၊ မိန်းမတွေ၊ လင်းနေသည့် မီးရောင်စုံ
တွေ၊ တဖျတ်ဖျတ်လက်နေသည့် ကင်မရာမီးတွေ၊ အစီအရီ
ရပ်ထားသော ကားတွေ၊ စိမ်းနေသော မြက်ခင်းပြင်နှင့်
ထည်ဝါလွန်းသော တိုက်။ မြင်သမျှ ကြားသမျှ အရာရာ
အားလုံးဟာ ဣအာရုံတွေထဲမှာ မှန်ဝါးလိုက်၊ ကျယ်လောင်
ထင်ရှားလိုက် ဖြစ်နေသည်။ ဣ ဘယ်လိုမှ ဆောက်တည်
မရနိုင်တော့။ ပြန်ပေးပါ၊ ဣတို့နှစ်ယောက်တည်း ကျင်းပခဲ့
တဲ့ မွေးနေ့ပွဲလေးဆီကို ပြန်ခေါ်သွားပေးပါ။ ဣတို့ နှစ်
ယောက်တည်းပဲ ရှိနေခွင့်ပေးပါ။

ဣသည် ထိုမြင်ကွင်းမှ ဖျတ်ခနဲ အကြည့်
လွဲဖယ်လိုက်ပြီး ကားတံခါးကို တွန်းဖွင့်ကာ လှမ်းဆင်း
လိုက်သည်။ ဣ ထိုနေရာနှင့် ဝေးနိုင်သမျှဝေးအောင် ပြေး
ထွက်လာခဲ့မိပါသည်။

ဣရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုတွေ အရည်ပျော် ပျောက်ဆုံး
သွားခဲ့ရပြီ။

ညက ချေးတွေ မျက်ရည်တွေဖြင့် စိုနစ်ကာ
နိုးတစ်ဝက် အိပ်မက်များဖြင့် ချောက်ချားခဲ့ရသော ဣသည်
နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကယောင်ချောက်ချား နိုးထလာ
ခဲ့ရလေသည်။

ခံနိုင်ရည်ရှိသမျှ အရာရာ အားလုံးလည်း
ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ကာ ဣသည် အားလုံးကို ပေါက်ကွဲစွာ
ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ဣ ယခုအချိန်တွင် ပြင်းပြင်းပြပြ တောင့်တ
မိသည်မှာ ငွေ၊ ဂုဏ်၊ ပကာသန ဘာတစ်ခုမျှ မရှိခဲ့သော၊

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၂၁၈ ပုညခင်

လူတကာက အထင်သေးကာ ဣကသာ ကြင်နာရသော
မင်းမာန်ခဆိုသည့် သာမန်လူငယ်လေး တစ်ယောက်ကို
တွေ့ခွင့်ရလိုခြင်း ဖြစ်သည်။

ဣ သတိဝင်လာချိန်တွင် ဣ ခြေလှမ်းတွေ
သည် မင်းရှိနေသော တိုက်ခန်းဆီသို့ လျှောက်လှမ်းလျက်
ရှိသည်။ ဣပုံစံမှာ ဆုတ်နစ်ယိမ်းယိုင်လျက် ရှိပါသည်။
ဣနှလုံးသားတွေဟာ ဘယ်နှစ်ကြိမ်မြောက်မှန်းမသိ နာကျင်၍
နေသည်။ တိုက်ခန်း လှေကားထစ်တွေကို နင်းတက်နေရင်း
ကပင် ဣသည် ယခုပင် လဲပြိုပုံကျသွားလု မတတ် အားအင်
ချည့်နဲ့နေရလေသည်။

မင်းရဲ့ အခန်းတံခါးရှေ့တွင် ဣ အားတင်း
ရပ်ကာ လူခေါ်ဘဲလ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။ လာဖွင့်ပေးသူက
မင်းကိုယ်တိုင် ဖြစ်ပါသည်။

“ဟင်... ဣ”

မင်းက ဂျင်းဘောင်းဘီ အဖြူရောင်နှင့် တီရှပ်
အနက်ကို ဝတ်ဆင်ထားခဲ့ပါသည်။ သိပ်ကို စမတ်ကျ ကြည့်
ကောင်းတဲ့ မိုဒယ်လ်မင်းမာန်ခပေါ့။

“မင်း... မင်းဟာ ဣရဲ့ မင်းမဟုတ်လား၊ ဣ ချစ်သူ
ဟာ မိုဒယ်လ်မင်းမာန်ခ မဟုတ်ဘူးနော်။ ဣ ချစ်သူ

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၂၁၉

က ဒီပုံမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ သွား... သွား... မင်း...
 အဝတ်သွားလဲစမ်းပါ။ ဒါတွေဝတ်ပြီး ဣို ကို မတွေ့
 ပါနဲ့။ ဟိုးအရင် ဣဝယ်ပေးဖူးတဲ့ ပုဆိုးလေးတွေ၊
 ရုပ်အင်္ကျီလေးတွေ မင်းမှာ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား၊
 သွားဝတ်ပါ။ အဲ့ဒါတွေပဲ သွားဝတ်ပါ မင်းရယ်။
 ဣတို့ အတူတူ လျှောက်သွားကြမယ်၊ ဝက်သား
 တုတ်ထိုးဝင်စားကြမယ်၊ ပိုက်ဆံမရှိရင် စိတ်ညစ်
 ကြမယ်၊ ပိုက်ဆံရှိရင် ပျော်မယ်၊ စားချင်တာ ဝယ်စား
 မယ်။ အဲ့ဒီဘဝမျိုးပဲ ဣိုကိုပေးပါ။ ဣတို့နှစ်ယောက်
 ရဲ့ ပျော်စရာတွေကို တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှ ခွဲမပေးပါနဲ့။
 သွားပါ... မင်း အရင်ပုံစံအတိုင်း ပြန်ဝတ်ခဲ့ပါ မင်း
 ရယ်၊ အရင်တုန်းက ဣချစ်သူ မင်းမာန်ခကို ဣ...
 ပြန်လိုချင်လို့ပါ”

ဣသည် ရှိုက်ငင်တုန်ယင်စွာ ပြောရင်း မင်းကို
 ဖက်ကာ ကလေးတစ်ယောက်လို ငိုကြွေးလိုက်မိတော့သည်။
 မင်းက ဣိုကို ဖေးမ ထွေးပွေ့ထားကာ...

“ဣ... ဣ ကိုယ်နားလည်တယ်။ ဣိုကို ကိုယ်
 နားလည်တယ်၊ ဣ ဘယ်လိုခံစားနေရတယ်ဆိုတာ
 ကိုယ် သိပါတယ်ဣရယ်။ တိတ်ပါကွာ တိတ်ပါမငို

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၂၂၀

ပုညခင်

ပါနဲ့၊ ညက ကိုယ်လည်း အရမ်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ
ပါတယ်။ လူတွေ အများကြီးကြား ဂျာနယ်လစ်တွေ
ကြားမှာ ကိုယ် ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့လို့ပါ။ ငါ...
ထွက်သွားလိမ့်မယ်လို့လည်း ကိုယ်မထင်ခဲ့ဘူး။
ကိုယ့်ကို စောင့်နေမယ်လို့ပဲ ထင်ခဲ့တာ။ ကိုယ် မွေးနေ့
ပွဲပြီးတာနဲ့ ငါ့အဆောင်ကို ကိုယ် ဖုန်းဆက်ကြည့်
ပါသေးတယ်။ ညဉ့်နက်နေလို့ ခေါ်မပေးပေမယ့် ငါ
ပြန်ရောက်နေပြီဆိုတာပြောလို့ ကိုယ် စိတ်အေးသွား
တာပါ။ ကိုယ် အိပ်မပျော်တာနဲ့ ငါ့ အဆောင်ရှေ့ကို
ကားမောင်းလာပြီး ကားပေါ်မှာ အကြာကြီး ထိုင်နေ
ခဲ့သေးတယ်။ ငါတို့အဆောင်က ပိတ်နေပြီလေ၊
ကိုယ် ငါ့အခန်းကို မျှော်ကြည့်နေခဲ့ပါသေးတယ်”
“ငါ့ကို အလေးထားသေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်
ပါတယ် မင်းရယ်”
“ငါ့ကို... ကိုယ်အမြဲ အလေးထားမှာပါ”
“မင်းရယ် ဒေါ်မြသားနွယ်ရဲ့ လောင်းရိပ်အောက်
ထွက်ဖို့ကြိုးစားမယ်ဆို၊ ခုထိ မအောင်မြင်သေးဘူး
လား... ဟင်၊ ငါ သူ့ကို အရမ်းခါးသီးတာပဲ။ မင်းကို
သူနဲ့အတူ တွေ့ရတိုင်း ငါ့ချစ်သူကို သူများလူယူ

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၂၂၁

နေတာကို လက်ပိုက်ကြည့်နေရသလို ခံစားရတယ်။

“ခဏတော့ သည်းခံပါဦး ငါ့။ ခိုင်မာဖို့ အားယူနေရသေးတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ အောင်မြင်မှုတွေကို ဘယ်လို အကြောင်းကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ပြုလဲမခံနိုင်ဘူး... ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မမဟာ ကိုယ့်ဘဝကို တိုးတက်စေခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲ။ သူ့ကြောင့် ကိုယ် အောင်မြင်ရတယ်၊ မြင့်မားရတယ်။ ဒီအချိန်မှာ သူ့ကို သစ်စိမ်းချိုး ချိုးလိုက်လို့ မဖြစ်သေးဘူး”

“ဧကတော့ အောင်မြင်မှုတွေ၊ ငွေကြေးတွေကို မမက်ဘူး၊ မင်း... အဲ့ဒါတွေက ပူလောင်တယ်၊ အေးချမ်းမှုကိုပဲ ငါမက်မောတယ်”

“ကိုယ်ကတော့ မက်တယ် ငါ့၊ ကိုယ် ဆင်းရဲနိမ့်ကျခဲ့ရတာ၊ မျက်နှာငယ်ခဲ့ရတာ အဲဒီလို ဘဝကြီးကို ကိုယ်မမေ့နိုင်ဘူး။ အဲ့ဒီလို ဘဝထဲကို ပြန်မသွားချင်ဘူး။ ကိုယ် ဒီဘဝကို သာယာတယ်၊ ယစ်မူးတယ်။ ကိုယ်လိုချင်တာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်။ ကိုယ် ရှေ့ဆက် ချီတက်နေရဦးမှာပဲ။ ကိုယ် လိုချင်တာတွေ ရဖို့အတွက်ဆိုရင် ကောလာဟလတွေကိုလည်း ကိုယ် မကြောက်ဘူး ငါ့”

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၂၂၂

ပုညခင်

“မင်းက ဣထင်တာထက် ပိုပြီး လောဘကြီးတယ်”

“ကိုယ်ဝန်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့... ကိုယ်ဟာ ဘယ်လို ယောက်ျားမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ့်မှာ ဘယ်လိုစိတ်ဓာတ် မျိုးတွေပဲရှိရှိ ဣကို ချစ်တဲ့ ကိုယ့်နှလုံးသားက အမှန် အတိုင်းပဲ လေးနက်တယ်၊ သန့်စင်တယ်၊ ခိုင်မြဲတယ်”

“ဒါပေမဲ့... မင်းဘဝမှာ ဣဟာ နံပါတ်တစ်တော့ မဟုတ်ခဲ့ဘူး ထင်တယ်။ မင်း သိပ်မက်တဲ့ ငွေကြေး တွေ၊ အောင်မြင်မှုတွေကသာ နံပါတ်တစ်ပဲ မဟုတ် လား”

“မဟုတ်ဘူး ဣ အတူတူပဲ... ။ ခုချိန်မှာတော့ ဣနဲ့ ကိုယ့်အောင်မြင်မှုက အတူတူပဲ၊ နံပါတ်တစ်ချည်းပဲ”

“အဲဒီနှစ်ခုထဲက တစ်ခုကိုပဲ ရွေးရမယ်ဆိုရင် မင်း ဘာကိုရွေးမလဲ”

“အဲဒီလို ပြိုင်ရွေးရမယ့်အခြေအနေကို ကိုယ် ရင်မဆိုင် ရသေးဘူးလေ။ အဲဒီလို အချိန်ရောက်ခဲ့ရင်တော့ ကိုယ့် ဦးနှောက်က စဉ်းစားရွေးချယ်နေစရာမလိုဘဲ ကိုယ့်နှလုံးသားက သူ့အလိုလို ဆုံးဖြတ်ရွေးချယ် သွားမယ် ထင်တာပဲ။ ကဲ... တော်ပြီကွာ၊ ဒါတွေ မပြောတော့ပါဘူး။ ကြည့်စမ်း... မျက်နှာပေါ်မှာ လည်း မျက်ရည်တွေ နှပ်တွေနဲ့ ငိုထားလိုက်တာ

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၂၂၃

ကလေးလေး ကျနေတာပဲ။ တိတ်တော့...တိတ်တော့၊
မျက်ရည်တွေ သုတ်ပေးမယ်နော်”

မင်းက သူ့ပါးပြင်ဖြင့်အပ်ကာ ငှက်ကို မျက်ရည်
သုတ်ပေးခဲ့ပါသည်။ ထိုနေ့က မင်းသည် ငှက် အလိုကျ လိုက်
လျောခဲ့ပါသည်။ ဟောင်းနွမ်းနေပြီဖြစ်သော ပုဆိုးကွက်
စိပ်လေးနှင့် ဝါကြင့်ကြင့်ဖြစ်နေသည့် ရုပ်အင်္ကျီလေးကို
ဝတ်ကာ လျှာထိုးဦးထုပ်ကလေး ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းလျက်
အရင် မင်းမာန်ခပုံစံမျိုးဖြင့် ငှက်နှင့်အတူ လျှောက်သွားရင်း
လမ်းဘေးဆိုင်လေးတွေမှာ မုန့်၊ တစ်ပန်းကန်မှာ၍ နှစ်
ယောက်အတူ စားကြလေသည်။ သူ့ကို လူတချို့က အော်တို
လာရေးခိုင်းကြ၊ မိတ်ဆက်ကြသောအခါ သူက ခပ်တည်
တည် အကြောင်ရိုက်ကာ...

“ခင်ဗျားတို့ လူမှားနေပြီ ထင်တယ်၊ ကျွန်တော် မင်း
မာန်ခ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကျွန်တော်က တောက လာတဲ့
လူပါ... တောသားပါ”

ဟု ပြောလွှတ်လေသည်။ ငှက်ဖြင့် အဲဒီနေ့က
ပျော်လို့ မဆုံးနိုင်ပေ။ ထိုပျော်ရွှင်မှုတွေကို ထာဝရ တည်မြဲ
သွားစေချင်ပါသည်။

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

ထာဝရ တည်မြဲဖို့ မျှော်လင့်ခဲ့ရသော အပျော်
တွေသည် နောက်ရက် အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် ရုပ်ပျက်
ဆင်းပျက် ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ရသည်။ အဖြစ်အပျက်က
မျက်လှည့်ဆန်ကာ မယုံနိုင်စရာပင် ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က မင်းရိုက်နေသော VCD ခွေအတွက်
အဆုံးသတ်မည့်နေ့ ဖြစ်သည်။ မင်းက ထိုကားကိုပြီးပြတ်
အောင် ရိုက်ပြီးလျှင် ဒေါ်မြသားနွယ်နှင့် ခပ်ကင်းကင်းနေ့
တော့မည်ဟုလည်း ကတိပေးထားခဲ့သည်။

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၂၂၆ ပုညခင်

ထိုညနေတွင် ဣသည် မင်းကြိုက်သည့် ဝတ်သားတုတ်ထိုးတွေ ဝယ်လာကာ မင်းရဲ့ တိုက်ခန်း ကလေးဆီသို့ ရောက်လာခဲ့လေသည်။ ရိုက်ကွင်းမှ ပင်ပန်းစွာ ပြန်လာမည့် မင်းကို စားသောက်စရာများ ပြင်ဆင်လျက် ကြိုစောင့်နေရန် ဖြစ်သည်။ ဣလက်ထဲတွင် ဘယာကြော်၊ ဘူးသီးကြော်များ ရှောက်သီးသုပ်၊ တိုဟူးသုပ်များ၊ ပြောင်းဖူးပြုတ်များ၊ မုန့်ဗိုင်းတောင့်နှင့် မုန့်ဖက်ထုပ်များ ရှုပ်ယှက်ခတ်လျက် ပါလာသည်။ ဟိုတယ်တွေ၊ စားသောက်ဆိုင်တွေမှာ မရနိုင်သော အစားအစာတွေကို မင်းက ကြိုက်နှစ်သက်တတ်ပါသည်။ လမ်းဘေးဆိုင်ကလေးတွေမှာ သူ မကြာခဏ ဝင်စားဖို့ မဖြစ်နိုင်တာမို့ သူ စားချင်တာတွေကို ဣကိုသာ ပူဆာတတ်လေသည်။

ဣ တံခါးခေါက်သောအခါ မောင်စိုးက တံခါးလာဖွင့်ပေးပါသည်။

“ဟာ... အစ်မ၊ လာ... ဘာတွေ ဝယ်လာသလဲ၊ အနံ့တွေကတော့ ရောပြွမ်းပြီး မွှေးနေတော့တာပဲ။ အထုပ်တွေက များလိုက်တာ ဟဲ... ဟဲ... အစ်မတို့ ပိုတော့ ကျွန်တော်စားရတာပေါ့”

“ပိုမှ စားရမှာ မဟုတ်ပါဘူး ဟယ်။ အတူတူ စားကြရအောင် ဝယ်လာတာပါ”

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၂၂၇

မောင်စိုးက မျက်နှာစပ်ဖြဖြ စကားများများ ကလေးဆန်သော သူလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဘယ်တုန်း ကတည်းက စကားပြောချင်နေသည်မသိသော မောင်စိုး သည် ဣိုကိုတွေ့သည်နှင့် စကားမရှိ စကားရှာကာ အားပါး တရ ပြောတတ်သူ ဖြစ်သည်။

“အစ်မ မုန့်တွေ ပေး၊ ကျွန်တော် နောက်ဘက်ယူ သွားပြီး ပန်းကန်တွေထဲ ထည့်ထားပေးမယ်။ ဆရာ ပြန်လာရင် အဆင်သင့် စားရတာပေါ့။ ဆရာမများ လည်း မအားရရှာပါဘူး အစ်မရေ... တစ်နေ့တစ်နေ့ အလုပ်ကိစ္စတွေက တစ်မျိုး၊ လူမှုရေးကိစ္စတွေက တစ်မျိုး၊ လူမှုရေးတကာ လူမှုရေးထဲမှာ ဒေါ်မြသား နွယ်ရဲ့ လူမှုရေးကတော့ အဆိုးဆုံးပဲ”

ဆိုဖာပေါ် သက်သောင့်သက်သာ မှီထိုင်နေ မိသော ဣို ခန္ဓာကိုယ်က မတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရပါသည်။

“ဘယ်လို... လူမှုရေးမို့လို့လဲ မောင်စိုး”

“အစုံပဲ အစုံပဲ။ တော်ကြာ... ခရီးသွားချင်လို့ ကား လိုက်ဆောင်းပေးပါဦး၊ တော်ကြာ... ဘယ်ဧည့်ခံပွဲကို လိုက်ပို့ပေးပါဦး၊ သူ့ကားကို ဝပ်ရှော့ ပို့ပေးပါဦး၊ သူ့ရုံးကို ခုချက်ချင်း လာကြိုလှည့်ပါဦး၊ ဘယ်စား

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၂၂၈

ပုညခင်

သောက်ဆိုင်အသစ်က ကောင်းလွန်းလို့ အတူ
လိုက်စားပါဦးနဲ့ စုံနေတာပဲ။ အသေးအဖွဲ့လေးတွေက
အစ ဆရာပဲ လုပ်ပေးနေရတာ”

ဇော်ရင်ဘတ်ထဲမှာ တမျဉ်းမျဉ်း အောင့်မျက်စိ
ပြုလာကာ မောင်စိုးကိုသာ အကြောင်သား ကြည့်နေမိ
ပါသည်။

“ဒါပေမဲ့... ဒေါ်မြသားနွယ်က သဘောတော့ တော်
တော်ကောင်းတယ် အစ်မရဲ့။ ဆရာကို ခိုင်းပေမယ့်
ဆရာအတွက် လိုက်လျောတာတွေလည်း တော်တော်
များပါတယ်”

မောင်စိုးက ပျက်ယွင်းနေသော ဇော်မျက်နှာ
ကို မမြင်ပါ။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရှုပ်ပွနေသော ပစ္စည်းတချို့ကို
ရှင်းလင်းရင်း ပါးစပ်က ခပ်ပေါ့ပေါ့သာ ပြောနေပါသည်။

“တိုက်ခန်းဆိုလည်း ဝယ်ပေးလိုက်တာပဲ။ ကားဆို
လည်း ဝယ်ပေးလိုက်တာပဲ။ ဆရာက တဖြည်းဖြည်း
ချင်းမှ ပြန်ဆပ်ရမယ်လို့တော့ ပြောသံ ကြားတာပဲ။
ဒါပေမဲ့... အစ်မရယ် တိုက်ခန်းဈေး၊ ကားဈေးက
အရမ်းသက်သာတာ သိလား၊ တန်ရာတန်ကြေးထက်
ကို အများကြီး လျော့ပေါ့ထားတာ။ ပြီးတော့...”

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၂၂၉

သူ့အရစ်ကျကလည်း ဘယ်တော့ ပေးပေးရတဲ့
အရစ်ကျ။ ဒါမျိုး တော်ရုံစေတနာနဲ့ ဘယ်ပေးမှာလဲ”

ဏီသည် ရုတ်တရက် သွေးဆောင့်တိုးလာ
သလို ခံစားရကာ ခေါင်းထဲက တဒိတ်ဒိတ် ဆောင့်တိုးနေ
သည်။ ဏီ ယုံကြည်မှုတွေဟာ ဏီထံမှ ဖယ်ခွာနေခဲ့ပြီ။ အိုး...
ဒါဟာ ယုံကြည်နိုင်စရာရှိလို့လား။ ဏီကို အင်မတန် ချစ်ခင်
စုံမက်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ လျှို့ဝှက်သိမ်းဆည်းမှု၊
လိမ်ညာအယုံသွင်းမှု အတော့်ကို ဆိုးရွားလေသည်။

“ဒီအိမ်ပေါ်က ရှိရှိသမျှ ပစ္စည်းတွေလည်း သူ ပို့ခိုင်း
ထားတာပဲအစ်မရဲ့။ အခု... အစ်မ ထိုင်နေတဲ့ ဆိုဖာ
ကလည်း သူ ပို့ပေးတာပဲ။ နိုင်ငံခြားဖြစ် လည်သာနဲ့
ချုပ်ထားတာလေ။ ဘယ်လောက်ထိုင်လို့ ကောင်း
တယ်ဆိုတာ အစ်မလည်း သိမှာပါ။ ဒေါ်မြသားနွယ်
တော်တာတော့ အမှန်ပဲ။ ဆရာအတွက် သူဝယ်
ပေးတဲ့ အဝတ်စားတွေကလည်း အရမ်း ဖက်ရှင်ကျ
တာ။ ဒေါ်မြသားနွယ်လို အစ်မကြီးမျိုးနဲ့ တွေ့ရတာ
ဆရာ ကံကောင်းဖို့ပဲလို့သာ မှတ်လိုက်တော့ အစ်မ
ရေ”

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၂၃၀

ပုညခင်

“မောင်စိုး... နင့်ဆရာက အခုဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်သွားမယ်လို့ နင့်ကို ပြောသွားသလဲ။ သူ ရှုတင်က ပြန်မရောက်သေးဘူး မဟုတ်လား”

“ဟာ... အစ်မ မသိဘူးလား၊ ရှုတင်က မနေ့က တည်းက ပြီးသွားတာလေ။ ဒီနေ့က ဒေါ်မြသားနွယ် ခေါ်ထားလို့ သွားရတာ”

“ဘယ် ဘယ်ကို ခေါ်တာလဲ၊ အိမ်လား၊ ရုံးလား၊ ဘာကိစ္စ ခေါ်တာတဲ့လဲ”

“အလုပ်ကိစ္စလို့ ပြောတာပဲ အစ်မရဲ့။ ရုံးမှာပဲ ထင်တယ်။ ကျွန်တော်က ဆရာ ဖုန်းပြောတာကိုပဲ ကြားလိုက်တာ”

ဏီက စားပွဲပေါ်တင်ထားသည့် ကျောပိုး အိတ်ကလေးကို ဖျတ်ခနဲကောက်ယူကာ ထရပ်မိလေသည်။

“ဟာ... အစ်မ ပြန်တော့မလို့လား”

“အေး... ပြန်တော့မယ်”

“ဆရာကို မစောင့်တော့ဘူးလား။ ဟင်... အစ်မ မျက်နှာက ဒေါသဖြစ်နေသလိုပဲ၊ ချက်ချင်းကြီး ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။ ဝင်လာတုန်းက အကောင်းပါ။ ကျွန်တော်ပြောမိတဲ့ စကားထဲမှာ ဘာအမှား ပါသွား

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၂၃၁

လို့လဲ၊ ဪ... အစ်မရေ ဆရာနဲ့တွေ့ရင် ကျွန်တော်
ပြောတာတွေ ပြန်မပြောနဲ့နော်။ ဆရာက အာချောင်
ရင် မကြိုက်ဘူး။ ကျွန်တော်ကလည်း စကားပြောဖော်
မရှိတော့ အိမ်လာတဲ့ သူတွေပဲ ဆီးပြောနေရတာ”

မောင်စိုးရဲ့အသံက တဖြည်းဖြည်း ဝေးကျန်
ခဲ့သည်။ လှေကားထစ်တွေကို ဘယ်လို ကျော်ဖြတ်ခဲ့
မိမှန်းတောင် မသိတော့။ ဏီသည် အသက်ကိုတောင် ၀၀
မရှုနိုင်ဘဲ အလိုလိုကျလာသည့် မျက်ရည်တွေကို ပွတ်သုတ်
ကာ တက္ကစီတစ်စီးကို လှမ်းတားလိုက်မိလေသည်။

၂၃၄ ပုညခင်

ရုံးခန်းထဲက နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာ တစ်လုံး ပေါ်တွင် ဒေါ်မြသားနွယ်က မင်းရဲ့ ပခုံးပေါ် ခေါင်းတင်ကာ မှီတွယ်နေပြီး မင်းက သူမကို ဖေးမကာ စကားတီးတိုး ဆိုလျက်ရှိသည်။

“ဏီ...”

ဏီကို တွေ့သောအခါ မင်းက အံ့သြတကြီးဖြင့် ထရပ်မည့်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ သူမကတော့... ခေါင်းကို ထူမတ်ကာ ဏီမျက်နှာကို အနိုင်ရသော အပြုံးဖြင့် တည်ငြိမ်စွာ ကြည့်နေခဲ့သည်။

ဏီမျက်ဝန်းတွေနှင့် သူမ မျက်ဝန်းများမှာ အတန်ကြာသည်အထိ ထိပ်တိုက် ဆုံစည်းလျက်ရှိသည်။ သူမက မျက်ဝန်းမှတစ်ဆင့် အနိုင်ယူသောစကား များစွာ ပြောနေခဲ့သည်။

“ဏီ အထင်မလွဲနဲ့နော်၊ ကိုယ် ရှင်းပြဦးမယ်”

မင်းက ပျာပျာသလဲ စကားဆိုသောအခါ ဏီက မင်းထံ အကြည့်ရွှေ့လိုက်ရင်း...

“ဟုတ်ပြီ... ရှင်းပြပါ မင်း။ ဏီ နားထောင်မယ်”

ဏီသည် ချက်ချင်းလှည့်ပြေးသွားလိုသော ဆန္ဒတွေကို ချုပ်တည်းကာ မင်းကို ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၂၃၅

သို့သော်... ငါ နားထောင်ခွင့် မရခဲ့ချေ။ သူမက မင်းကို မခိုတရို ပြုံးကြည့်ရင်း...

“မင်းက တို့ကို နည်းနည်းလေးမှ အားမနာတော့ ဘူးလား ။ တို့ကို ရှေ့ထားပြီး အလိမ်အညာ စကားတွေနဲ့ မြတ်ပန်းဏီကို အယုံသွင်းဦး မလို့လား”

“ဟာ... မမ ဘယ်လိုပြော...”

ဏီသည်... ဘာတွေကို ယုံကြည်ရမှန်း မသိ တော့ဘဲ ရုတ်တရက် ရင်ပွင့်ထွက်သွားသည်။ ငါ ဘယ်တုန်း ကတည်းက အညာခံခဲ့ရတာလဲ။ ငါ မသိတော့ပါ။ ဘာကိုမှ မသိတော့ပါ။

ငါ ထိုရုံးခန်းရှေ့မှ ချာခနဲလှည့်ထွက်လာခဲ့ စဉ် ဒေါ်မြသားနွယ်ရဲ့ ရယ်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားရလေသည်။

ဏီသည် အသိစိတ် ကင်းလွတ်လျက်နှင့်ပင်
မနားတမ်းပြေးလျက် ရှိသည်။ ကတ္တရာလမ်းမနှင့် တဖျပ်ဖျပ်
ထိခတ်နေသည့် ဣဒြေသံတွေပင် ဏီ ပြန်ချောက်ချားလျက်
ရှိသည်။ ခြေသံပေါင်းများစွာ ဣ နောက်သို့ ပြေးလိုက်သလို
ခံစားရသည်။ ကားသံတွေ၊ လူသံတွေ ဆူညံသံတွေကို ဘာမှ
မမြင်ရ မကြားရတော့ဘဲ မင်းရဲ့ပခုံးပေါ် မှီနဲ့နေသော
ဒေါ်မြသားနွယ်ရဲ့ မျက်နှာတစ်ခုတည်းကိုသာ ပြက်ပြက်ထင်
ထင် မြင်ယောင်ကာ ဏီ အံတင်းတင်းကြိတ်ထားမိသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဣဒြေကိုယ်ကို ပွေ့ဖက်
ထိန်းချုပ်ခြင်း ခံလိုက်ရလေသည်။

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၂၃၈

ပုညခင်

“ဏီ... ဏီ စိတ်ကို ထိန်းပါဦးကွာ၊ ကိုယ် ပြောတာကို ခဏလေး နားထောင်ပေးပါ”

အို... ဘုရားရေ၊ မင်းက ဒီအထိ လိုက်လာ ခဲ့သေးသတဲ့လား၊ ဒေါ်မြသားနွယ်က အသာတကြည် ခွင့်ပြုလိုက်သတဲ့လား။ ဏီက ပြာဝေနေသော မျက်ဝန်းများ ဖြင့် မင်းကို တအံ့တသြကြည့်မိသည်။ မင်းက ဏီကို ဖမ်း ချုပ်ကာ သူ့ကားဆီ ခေါ်လာရင်း တတွတ်တွတ် တောင်းပန် လျက်ရှိသည်။

“ဏီ အထင်မမှားပါနဲ့ကွာ။ သူက ဏီကို တမင် သက်သက် အနိုင်ယူချင်လို့ ဝင်ပြောလိုက်တာပါ”

“မပြောနဲ့ ဘာမှ လာမပြောနဲ့တော့၊ ငါ မယုံဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ငါ မယုံကြည်နိုင်တော့ဘူး။ ငါရဲ့ ယုံကြည်မှုတွေ အားလုံးကို နင်က နင်လိုချင်တဲ့ ပိုက်ဆံတွေနဲ့ လဲပစ်လိုက်ပြီ မဟုတ်လား။ နောက်ဆုံး တော့ ငါပဲ ရှုံးရတယ်။ နင့်ဘဝမှာ မြတ်ပန်းဏီ ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အခန်းကဏ္ဍဟာ ဘာမှ အရေး မပါတော့ဘူး။ နင့်ဘဝကို နင်မက်မောတဲ့ ငွေတွေ၊ ဂုဏ်တွေ၊ အောင်မြင်မှုတွေနဲ့ အဲဒါတွေကို ဖန်တီးပေး နိုင်တဲ့ ဒေါ်မြသားနွယ်လို မိန်းမတစ်ယောက်က

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၂၃၉

လွမ်းမိုးသွားပြီ။ ငါ့ရဲ့ အခန်းကဏ္ဍတင် မဟုတ်ဘူး၊ နင့်ဘဝမှာ နင်ကိုယ်တိုင်ရဲ့ အခန်းကဏ္ဍပါ ပျောက်ဆုံးနေတာ အဲဒါကို နင်သိရဲ့လား။ နင့်ရဲ့ ဖြစ်တည်မှုက ဘယ်မှာလဲ၊ နင့်ရဲ့ ရပ်တည်မှုက ဘာလဲ၊ ဒေါ်မြသားနွယ် ဝယ်ပေးတဲ့ တိုက်တွေ၊ ကားတွေအောက်မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဖြစ်တည်မှုတွေ ပျောက်ဆုံးနေတာကို နင်သိရဲ့လား။ နင်... ဘာအသုံးကျလို့လဲ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အောင်မြင်မှုတွေ၊ တိုးတက်ကြီးပွားမှုတွေဟာ သန့်စင်မှု ရှိရတယ်။ သန့်စင်မှုမရှိတဲ့ လိပ်ပြာမလုံနိုင်တဲ့ အောင်မြင်ခြင်းကို နင်ကိုယ်တိုင်ကော အပြည့်အဝ ပီတိဖြစ်နိုင်သလား။ သိမ်ငယ်စိတ် နည်းနည်းမှ မဖြစ်ဖူးလို့ ဝန်ခံနိုင်သလား။”

“ငါကတော့... ငါလိုချင်တဲ့ဘဝကို ယုတ်မာရိုင်းစိုင်းမှု တစ်ခုမှမပါဘဲ ရထားတယ်လို့ ယူဆတယ် ငါ။ မယုံကြည်နိုင်စရာ ကောင်းလောက်တဲ့ အရေးပေးမှုတွေကို မမျှော်လင့်ဘဲ မိန်းမတစ်ယောက်ဆီက ရခဲ့တယ်။ ဒါ... သူ့အလိုလို ကံကြမ္မာက ဖန်တီးပေးခဲ့တာပဲ။ အဲဒီလို အရေးပေးမှု၊ ကူညီမှုတွေကို ရဖို့ ငါ

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

ပုညခင်

ဘက်က မသမာတဲ့နည်းဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှလည်း မသုံးခဲ့ရဘူး။ ဒါပေမဲ့... ငါဟာ ဆင်းရဲတဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်၊ မျှော်လင့်ချက်မဲ့နေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကိုတောင် လက်ထပ်နိုင်သေးတဲ့... အို လက်ထပ်ဖို့ဝေးလို့ကွာ အစားတောင် ဝအောင် မကျွေးနိုင်သေးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ ဒီအခွင့်အရေးကို ငြင်းပယ်ဖို့သတ္တိ ရှိနိုင်ပါ့မလား”

“သူ့ အကူအညီတွေကို မလွဲမရှောင်သာဘဲ ငါယူခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့... ယုတ်ညံ့တဲ့ ပေးဆပ်ခြင်းမျိုးကို ငါ မလုပ်ခဲ့ဘူး ဟေ့။ သူ့ကို ထိုက်သင့်သလို လိုက်လျော ကူညီပေးမယ့် သူနဲ့ ငါ ကြားမှာ စည်းတစ်ခုထားတယ်။ အဲ့ဒီစည်းကိုငါ ဘယ်တော့မှ မဖောက်ဘူး။ သူ့ရှေ့မှာလည်း ငါ... ဇနီးကို ဘယ်လောက် ချစ်တယ်၊ ဇနီးကိုပဲ လက်ထပ်မယ်၊ ဇနီးကို ဘယ်တော့မှ သစ္စာမဖောက်ဘူးဆိုတဲ့ စကားတွေကို ငါ လိပ်ပြာလုံလုံ ပြောခဲ့ရတယ်။

“ငါဟာ... ပုထုဇဉ် ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ ဟေ့။ ဒါပေမဲ့... ငါ ရှောင်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ သူ ဝယ်ပေး

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၂၄၁

တာတွေကိုပါ လက်ခံခဲ့ပေမယ့် ငါ တစ်နေ့ အသေ
အချာ အပြေအကျော ပြန်ဆပ်မှာပဲ။ သူ ဇွတ်အတင်း
ပေးတာတွေကို ငါဖီဖီခါ ငြင်းဆန်လို့လည်း မကောင်း
ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့... ဒါတွေကို ငါ အလကားရတိုင်း
ယူဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူး။ ဇာနည်ကို အမှန်အတိုင်း မပြောမိ
တာကလည်း ဇာနည် စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာ စိုးလို့ပဲ”

“ငါ့ကို သိပ်လည်း အထင်မသေးပါနဲ့ ဇာနည် ငါ
သိုက်တူးသမား မဟုတ်ပါဘူး”

မင်းက မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲကာ စိတ်လိုက်
မာန်ပါပြောနေရာမှ သူ့မျက်နှာကို လက်ဖဝါးတွေထဲ ဖွတ်ပစ်
လိုက်သည်။ ဇာနည် ဒေါသအနည်းငယ်ပြေလျော့ကာ သူ
ရင်ဖွင့်သမျှကို တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေမိသည်။ သူက
အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းရှူလိုက်ရင်း တုန်ခိုက်သော အသံ
ဖြင့် ဆက်ပြောလေသည်။

“ရှုတင်က ဇာနည်ကို ပြောထားတဲ့ရက်ထက် တစ်ရက်
စောပြီးသွားခဲ့ပေမယ့် ဒေါ်မြသားနွယ်က ဒီနေ့
တစ်ရက် သူ့အလုပ်ကိစ္စတချို့ လာကူပေးပါဦး
ဆိုတာနဲ့ ဇာနည်ကို ဘာမှမပြောဘဲ ကိုယ် သူ့ဆီ သွား
ခဲ့တယ်။ ရုံးခန်းထဲရောက်တော့ အလုပ်ကိစ္စတွေ

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၂၄၂

ပုညခင်

ပြောကြရင်း သူ ခေါင်းမူးတယ်ဆိုပြီး ကိုယ့်ပခုံးပေါ်
မှီပြီး နားနေခဲ့တာ။ ကိုယ်ကလည်း လူ အချင်းချင်း
စာနာမှုတစ်ခုနဲ့ ဖေးမနေခဲ့မိတာ။ အဲဒီအချိန်မှာ
ဏီရောက်လာခဲ့ပြီး ရုံးခန်းတံခါးကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း
ဆွဲဖွင့်ဝင်တော့ သူက မခံချင်ဖြစ်ပြီး ထေ့ငေါ့ပြော
လိုက်တာပါပဲ ဏီရယ်”

“မခံချင်ဖြစ်ရုံ မဟုတ်ဘူး မင်း။ သူ... ဏီတို့ နှစ်
ယောက်ကြားမှာ စိတ်ဝမ်းကွဲအောင် လုပ်လိုက် တာ။
ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လုပ်တယ်ဆိုတာကော မင်း
နားလည်ရဲ့လား”

“နားလည်ပါတယ် ဏီ။ ကိုယ် သဘောပေါက်ခဲ့ပါ
တယ်။ ဒါပေမဲ့... ဒါတွေဟာ မကြာခင် ပြီးဆုံးသွား
တော့မှာပါ။ ဏီကို ကိုယ် လက်ထပ်မယ်။ ကိုယ်တို့
အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ကြမယ် ဏီ။ ဏီ... မငြင်းပါနဲ့။
ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ပန်းတိုင်ဟာ ဘဝတစ်ခုကို
ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် တည်ဆောက်နိုင်ဖို့ပဲ မဟုတ်လား။
ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်လိုက်ကြရင် အရာရာ
အားလုံး ပြီးဆုံးသွားမှာပါ ဏီ”

မင်းက ဏီပခုံးကို နဖူးဖြင့်တိုက်လျက် ညည်း

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၂၄၃

တွားသောအခါ ငါ့ထံမှ အမျက်ဒေါသတွေအားလုံး လွင့်စင်
သွားခဲ့ရပါသည်။

ဣ တို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ကြမယ်ပေါ့၊
ဒါဆို အရာရာအားလုံး ပြီးဆုံးငြိမ်းချမ်းသွားတော့မည်ပေါ့။
ဣက ကြည်နူးစိတ်ဖြင့် ရွှင်လန်းလာကာ မင်းရဲ့ ဆံပင်စ
လေးတွေကို ခပ်ဖွဖွ သပ်ပေးခဲ့မိပါသည်။

ဟော့ဒီ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ဝေးရာမှာ ငြိမ်းချမ်း
စွာ နေထိုင်ဖို့ကိုတော့ နောက်မှ မင်းကို နားချရပါမည်။

ယောက်ျားတွေရဲ့ အချစ်ကို ဣ သိပ် မသိပါ။
သို့သော်... မိန်းမတွေရဲ့ အချစ်ကတော့ ခွင့်လွှတ်ခြင်းနှင့်
ကရုဏာ၊ နားလည်မှုနှင့် မျှော်လင့်ခြင်း၊ မိုက်မဲခြင်းနှင့်
ပြတ်သားခြင်း၊ စွန့်လွှတ်ပေးဆပ်နိုင်ခြင်းနှင့် စွန့်စားလိုခြင်း၊
တစ်ဇွတ်ထိုးဆန်ခြင်းများဖြင့် ပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်းထားသော
အရာတစ်ခုသာ ဖြစ်ပါသည်။

မိန်းမတွေသည်သူတို့၏ ချစ်ခြင်းထဲမှာ ဘဝ
ကို တည်ရှိထားသူများဖြစ်ပြီး၊ ယောက်ျားတွေကတော့
သူတို့ရဲ့ ဘဝထဲမှာ အချစ်ကို တည်ရှိစေသူများ ဖြစ်သည်ဟု
ဣ ထင်ပါသည်။

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

ယောက်ျား ၊ အချစ် ၊ ဘဝ

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှာ ဘာအရေးကြီးဆုံးလဲဟု မစဉ်းစားတတ်မီအချိန်ကပင် မင်းမာန်ခဆိုသော ဘာအစွမ်းအစမှ မရှိသည့် ကောင်လေး တစ်ယောက်က မြတ်ပန်းဏီဆိုသည့် ကြင်နာတဲ့ညွှတ်တော်သော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်ခဲ့မိတာ ဖြစ်သည်။

သူ့ဘဝတွင် အရင်းနှီးဆုံး၊ အလိုအပ်ဆုံး မိန်းမဆိုလို့ ဏီ တစ်ဦးတည်းသာ ရှိခဲ့သည်။ ဏီ သူ့ကို ကြင်နာတတ်တာ၊ စေတနာထားတာတွေဟာ သူ့ကို ချစ်လို့ပဲဟု သူ့အလိုအလျောက် နားလည်လက်ခံထားပြီး ဖြစ်သည်။ မိန်းမ

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၂၄၈ ပုညခင်

တစ်ယောက်သည် ချစ်ခြင်းအားဖြင့်သာ ယောက်ျားတစ်
ယောက်ကို ကြင်နာနိုင်သည်။ စေတနာတွေ ပိုနိုင်သည်။
အနစ်နာခံနိုင်သည်။ ဒါ... သူသိသော မိန်းမနှင့် အချစ်
ဖြစ်သည်။

အချစ်နှင့် မိန်းမဆိုတာကို ရိုးစင်းစွာပင် သိ
နားလည်ခဲ့ရသော သူ့ကို ဒေါ်မြသားနွယ်ဆိုသော မိန်းမ
တစ်ယောက်က အံ့သြထူးဆန်းဖွယ်အရာများကို စတင်
ပေးအပ်လာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

အလွန်ချမ်းသာသော မိန်းမတစ်ယောက်က
ဆင်းရဲနံ့ချာသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကို မြှင့်တင်
ပေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည့်အတွက် သူ အံ့သြတကြီး ကျေးဇူးတင်
ခဲ့သည်။ သို့သော်... သူမ၏ တောက်ပသော အကြည့်များ
ကလည်း သူ့ကို သတိအနေအထားနှင့် ရှိစေခဲ့သည်။

အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရလျှင် သူ သူမရဲ့ ရင်းနှီး
ဖော်ရွေမှုများကို ကျေနပ်ခဲ့သည်။ သာယာခဲ့သည်။ သို့သော်...
ဒါဟာ တစ်ခါတစ်ရံမျှသာ ဖြစ်သည်။ သူ့စိတ် ကို
အလုံးစုံပိုင်စိုးထားနိုင်သော မိန်းမဆိုလို့ ဒီကမ္ဘာတွင် ငါ
တစ်ယောက်သာ ရှိခဲ့ပါသည်။

သူ ဇာနည်ကို ချစ်သည်။ ပြီးတော့... သူ့ဘဝကို
လည်း သူ ချစ်သည်။ သူ့ဘဝကို လှပစေမည့် ပံ့ပိုးမှုများကို

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၂၄၉

ငြင်းပယ်နိုင်စွမ်း သူ့တွင် မရှိခဲ့ပါ။ ဒေါ်မြသားနွယ်က သူ့ဘဝကို မျှော်လင့်ချက်များဖြင့် တောက်ပစေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ သူမရဲ့ စကားလုံးတိုင်းက သူ့ကို ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်း ရှိသည်။

“မင်းမှာ အရည်အချင်းတွေ အများကြီးရှိတယ် မင်း မာန်ခ။ ဒါကို ဘယ်သူမှ မမြင်ပေမယ့် တို့ကတော့ မြင်တယ်။ မင်းဟာ နိမ့်နိမ့်ပါးပါး ရှင်သန်သွားမယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလို့သာ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်ထားလိုက်စမ်းပါ။ တို့မှာ အဆက်အသွယ်တွေ အများကြီးရှိတယ်။ မင်း ကြိုးစားမယ်ဆို မင်းရဲ့ အနာဂတ်ဟာ အရမ်း ကြီးကျယ်သွားလိမ့်မယ်။ ဒီနိုင်ငံက မိုဒယ်လ်ဘဝနဲ့ တင် မင်းကို မရောင့်ရဲစေချင်ဘူး။ တကယ့် International super model တစ်ယောက်ဖြစ်စေ ချင်တယ်။ ဥပမာကွာ... သြစတြေးလျကို မင်း စိတ် မဝင်စားဘူးလား။”

“သြစတြေးလျဟာ မိုဒယ်လ်တွေအတွက် တကယ့်နိဗ္ဗာန်ဘုံ တစ်ခုပဲကွာ၊ ဘာသာစကား အခက် အခဲလည်း လုံးဝမရှိဘူးကွာ။ တို့ယူခဲ့တဲ့ ဖက်ရှင်

မှညောင်စာအုပ်တိုက်

၂၅၀

ပုညခင်

ဒီခိုင်း ဒီပလိုမာက သြစတြေးလျမှာဆိုတော့ သြစတြေးလျကို တို့ကျွမ်းကျင်တယ်၊ အဲဒီမှာ ဖက်ရှင် လောကကလည်း အထွတ်အထိပ်ပဲ။ ဖက်ရှင် မဂ္ဂဇင်း တွေကလည်း အရမ်းအဆင့်မြင့်တော့ မိုဒယ်လ် တစ်ယောက်အတွက် မဂ္ဂဇင်းနဲ့ ကက်တလောက် အလုပ်တွေ အများကြီး ရနိုင်သေးတယ်။ သြစတြေးလျမှာသာ မင်း ခြေချနိုင်ခဲ့ရင် မင်းရဲ့ တစ်ရက် ဝင်ငွေဟာ ဒေါ်လာ ၄၀၀ လောက်ရနိုင်တယ်”

မမက သူ့အတွက် အိပ်မက်တွေ၊ မျှော်လင့်ချက်တွေ အများကြီးပေးခဲ့သည်။ သူ သြစတြေးလျကို အိပ်မက် မက်ခဲ့ရပါသည်။ သူမရဲ့ ဂရုစိုက်မှုတွေထဲမှာ သူ ယစ်မူးလာခဲ့ရသည်။

သူ အောင်မြင်လာခဲ့သော်လည်း သူ့ အတွက် လိုအပ်သော အဆင်တန်ဆာတွေက ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မရှိခဲ့ပါ။ သူ တစ်ခါတစ်ရံ ဘတ်(စ်)ကား တိုးစီးသော အခါ လူတွေက သူ့ကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ သူ တက္ကစီတားသည့်နေရာမှာ ကြာကြာရှိနေခဲ့လျှင် လမ်းသွားလမ်းလာ တွေက ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်ကြသည်။ ထို မပြည့်စုံမှုတွေကို မမက မြင်ခဲ့ပါသည်။

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၂၅၁

“မင်း အနေအထားနဲ့ ကားတိုးစီးနေလို့ မဖြစ်ဘူး
မင်းမာန်။ အဆောင်မှာ နေဖို့လည်း မသင့်တော်
တော့ဘူး၊ မမမှာ သော့ပိတ်ထားရတဲ့ အခန်းတွေ
အများကြီး ရှိတယ်၊ ငွေလိုတာနဲ့ တစ်ချိန်ချိန်ကျ
ပြန်ရောင်းဖို့ ဝယ်ထားတာ။ အဲဒီ အခန်းတစ်ခန်းမှာ
မင်းသွားနေ။ အခန်းက တန်ဖိုးလည်း သိပ်မများ
ပါဘူး။ မင်း ဝင်ငွေထဲက တဖြည်းဖြည်းချင်း ဆပ်
သွားရင် မကြာခင် ကျေသွားမှာပါ”

“တို့ကား တစ်စီးကိုလည်း မင်း ယူစီးလိုက်ပါ။
တိုက်ခန်းလိုပဲ အရစ်ကျပေးလို့ ရပါတယ်။ ဒါတွေကို
မင်း မငြင်းပါနဲ့။ တကယ်လို့ မင်းငြင်းခဲ့ရင် ဒါဟာ
တို့စေတနာကို စော်ကားတာလို့ပဲ သတ်မှတ်လိုက်
မယ်”

သူ မငြင်းရဲခဲ့ပါ။ အလကားယူတာ မဟုတ်
၍လည်း သူ လိပ်ပြာသန့်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ကောလာ
ဟလတွေရဲ့ ဒဏ်ကိုတော့ သူ ခံခဲ့ရပါသည်။ ကောလာဟလ
ကြောင့် မမက နောက်ဆုတ်မသွားသလို သူကလည်း နောက်
မဆုတ်ခဲ့ပါ။ နှစ်ယောက်စလုံးဟာ အခင်အမင်မပျက်၊
အသွားအလာမပျက် ရှိနေခဲ့ကြသည်။

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၂၅၂ ပုညခင်

သူ အနည်းငယ် စိတ်ကျဉ်းကျပ်ရသည်မှာ သူမက သူ့နောက်ကို မကြာခဏ လိုက်ပါတတ်ခြင်း၊ ရိုက်ကွင်းများသို့ ရောက်လာတတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ လိုက်ပါတတ်ခြင်းကပင် ကောလာဟလတွေကို ပြန့်ပွားစေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ သူမက သူ့ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် ဂရုစိုက်ခဲ့တာတော့ သေချာသည်။ သူ့ရဲ့ မဝတ်တတ် မစားတတ်မှုများ၊ ဖက်ရှင်အကြောင်း နားမလည်မှုများ၊ မသိမှုများကို သူမက အသေးစိတ် လမ်းညွှန်ပေးခဲ့သည်။ အရောင်ရွေးချယ်မှုတွေကိုလည်း အကြံပြုနိုင်သေးသည်။ သူ နေပူထဲမှာ ကြော်ငြာရိုက်သည့်အခါတွေမှာ သူမက...

“မင်း ဒီလိုသာ နေပူထဲမှာ ကြာကြာနေရရင် အရေပြားတွေကို အနည်းနဲ့အများတော့ ထိခိုက် လာမှာပဲကွ။ မိုဒယ်လ်ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရမ်းဂရုစိုက်ရတာ Whitening ပါတဲ့ Skin care တစ်ခုခုတော့ မင်း သုံးသင့်တယ်။ Whitening ပါတဲ့ Skin care ပစ္စည်းတွေမှာ Kojic acid ပါတော့ မယ်လနင်ဆိုတဲ့ အသားရောင်ရင့်တဲ့ပစ္စည်း ထုတ်လုပ်မှုကို ရပ်တန့်စေတယ်လေ”

သူမက ထိုနည်းများဖြင့် သူ့ကို လွှမ်းမိုးဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ သူမ ဝယ်လာပေးသည့် ပစ္စည်း

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၂၅၃

တွေကိုလည်း သူ ငြင်းဆန်လို့ မရခဲ့ပါ။ သူ ငြင်းဆန်တိုင်း သူမက 'စေတနာကို စော်ကားတာပဲ' ဟူသော စကားလုံးများဖြင့် တုတ်နှောင်ခဲ့ပါသည်။

အမှန်တကယ်တော့ သူ့ကိုယ်တိုင် မသိလိုက်မီမှာပင် သူမက အချစ်မဟုတ်သော ကြိုးများဖြင့် သူ့ကို ချည်နှောင်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

သူမ အကြောင်းကို သူ သိပ်တော့ မသိခဲ့ပါ။ သူ သိသည်မှာ သူမရဲ့ အထီးကျန်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမမှာ ငွေရှိသည်၊ အောင်မြင်သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ ရှိသည်။ သို့သော် သူမမှာ မိသားစု မရှိပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် သူက စာနာစိတ်ဖြင့် သူမ၏ ငြိတွယ်မှုတွေကို အလိုက်သင့် ဆက်ဆံပေးခဲ့သည်။ သူမကို သူ မချစ်ခဲ့။ သူမက သူ့ကို ချစ်သည်ဟုလည်း မယုံကြည်ခဲ့ပါ။

သို့သော်... မင်းမာန်ခ ဆိုသော ယောက်ျားက ဘဝကို တပ်မက်သူဖြစ်ခဲ့သည်။ သူမ ပေးခဲ့သည့် အိပ်မက်တွေကို သူ ပွေ့ပိုက်ထားခဲ့ရင်း သူ့ဘဝကို တိုးတက်စေသည့် သူမ နံဘေးမှ ဖယ်ခွာမသွားနိုင်ခဲ့ပါ။

သူမ သူ့ကို ဘယ်လိုပဲ သဘောထားထား သူကတော့ သူမကို ကျေးဇူးရှင်နေရာမှာသာ ထားခဲ့သည်။

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၂၅၄ ပုညခင်

စည်းစာငဲ့ခဲ့သည်။ သူသည် အောင်မြင်ချမ်းသာသော ဘဝကို မက်မောသော ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း မိန်းမတစ်ယောက်ထံမှာ သိုက်တူးသော ယောက်ျားတစ်ယောက်တော့ မဖြစ်ချင်ခဲ့ပါ။ ဘဝမှာ ပထမဦးဆုံး ချစ်ခဲ့ရသော သူငယ်ချစ်ကိုသာ သန့်စင်မြတ်နိုးစွာ လက်ထပ်ယူချင်ခဲ့ပါသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်က သူ့ကိုယ်သူ မစွန်းထင်ဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ သူ့ကို ကောလာဟလများဖြင့် စွန်းထင်းစေခဲ့သည်။

လောကကြီးမှာ မင်းမာန်ခ အကြောက်ဆုံး အရာနှစ်ခု ရှိပါသည်။ ထိုနှစ်ခုမှာ ဣကို ခွဲခွာရမည့် အဖြစ်နှင့် ဆင်းရဲနိမ့်ကျသောဘဝကို ပြန်ရမည့်အဖြစ် နှစ်ခုဖြစ်သည်။

သူ ဣကို နှစ်သိမ့်ထားခဲ့သော်လည်း သူ့ရဲ့ သြစတြေးလျအိပ်မက်ကို ဆက်မက်ချင်သည်။ International super model တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်သည်။ သူ ငြိတွယ်သောဘဝကို လင်းလက်စေသည့် ဒေါ်မြသားနွယ် ကို သူ... ရှောင်ခွာပစ်လိုက်ဖို့ မလွယ်ကူလှချေ။

သို့သော်... ဣအပေါ်ထားသော သူ့ရဲ့ ချစ်ခြင်းတွေကတော့ အရာရာကို လွှမ်းမိုးနိုင်ခဲ့ပါသည်။

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၂၅၅

ဇာတ်မျက်ရည်တွေကို သူ မမြင်လို။ ဇာတ် အမုန်းကို သူ မခံစား
လို။ ဇာတ် အထင်လွဲမှုကို သူ မရရှိလိုခဲ့ပါ။ သူက ဇာတ်ကို
အချစ်အတွက် ငြိတွယ်ခဲ့ပြီး သူမကိုတော့ ဘဝအတွက်
ငြိတွယ်နေခဲ့ရသည်။

အမှန်တကယ်တော့ သူ ကျေးဇူးတင် လေးစား
ခဲ့ရသော ဒေါ်မြသားနွယ်ဟာ သူ့ချစ်သူကို အကြိမ်ကြိမ်
နာကျင်စေခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်တွေကို သူ
ကြိုးစားမေ့ခဲ့ရသော်လည်း ဒီနေ့မှာတော့ မမေ့နိုင်သော
အဖြစ်သနစ်တစ်ခုကို သူမက ဖန်တီးခဲ့သည်။

သူမက ခေါင်းမူးသည်ဟု ဆိုလာသည့်
အတွက် သူက စာနာစွာ ပခုံးထိုးခံခဲ့ရသည်။ သူမကို
အစ်မတစ်ယောက်လို ဖေးမခဲ့သည်။ သို့သော်... သူမက
ဇာတ်နှင့် သူတို့နှစ်ဦးကို အထင်လွဲစေမည့် စကားလုံးများဖြင့်
ထိုးနှက်ခဲ့သည်။ သူ... အောင့်အည်း သည်းခံရသော်လည်း
ရင်ထဲမှာ တနံ့နံ့ နာကျင်ခဲ့သည်။ သူက သူမ အလိုကျ
နေရမည့် စက်ရုပ်တစ်ခုမှ မဟုတ်ခဲ့တာ။

သူမ ငြိတွယ်မှုတွေကို သူ ခါးသီးရကောင်း
မှန်း သိလာသည်။ သူ့ကို ရစ်ချည်နေသည့် ကြိုးတွေထဲမှ
ရုန်းထွက်ချင်လာသည်။ ရုန်းထွက်ဖို့ အင်အားကို ဇာတ်ကို
ချစ်သော ချစ်ခြင်းများထဲမှ ရရှိလာခဲ့သည်။

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၂၅၆ ပုညခင်

သူ့ ကိုကို လက်ထပ်တော့မည်။ လက်ထပ်
ခြင်းကြောင့် ရလာမည့် ကောင်းကျိုးဆိုးကျိုးတွေကို သူ
ကျေကျေနပ်နပ် ခံယူလိုက်မည်။

ထိုအကြောင်း ဒေါ်မြသားနွယ်ကိုတော့ သူ
အသိပေးချင်သည်။

နောက်တစ်နေ့မှာပင် သူက သူ့ရဲ့မင်္ဂလာကိစ္စ
ပြောဖို့ ဒေါ်မြသားနွယ်ထံသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။

ထိုနေ့က အံ့သြဖို့ကောင်းသော ရူးနမ်း၍
ထူးဆန်းသော သူမရဲ့ တုံ့ပြန်မှုတွေကို သူ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရ
လေသည်။

 မိန်းမ ၊ အချစ် ၊ ဘဝ ၊ အထီးကျန်မှု

အထီးကျန်မှုဟာ လူကို သေစေသည်ဟု မြ
ထင်သည်။ အို... ထင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သေချာပေါက်
ပြောရဲသည်။ အဲဒီ... မြအကြောက်ဆုံး အထီးကျန်ခြင်းက
မြရဲ့စိတ်ကို သတ်နိုင်ခဲ့တာတော့ သေချာသည်။

မြ ရယူခဲ့မိသောဘဝက ငွေတွေ လိုသလောက်
ရပြီး မိသားစုဘဝကို မရနိုင်သောဘဝမျိုး ဖြစ်သည်။ မြတွင်
ချစ်သူ မရှိ။ ဒါ... ကျွန်မယောက်ျားဟု ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်
လက်ညှိုးထိုးပြနိုင်သော အခွင့်အရေး မရှိ။ မြဆိုသော မိန်းမ
တစ်ယောက်သည် စည်းစိမ်များဖြင့် ပစ်ထားခံရသော မိန်းမ

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၂၆၀ ပုညခင်

တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ သော မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှာ အလိုအပ်ဆုံးက ကိုယ့်ကို သန့်စင်စွာ ချစ်မြတ်နိုး နိုင်မည့် ချစ်သူတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။

သူ့ကို စတွေ့သောနေ့က မိုးတွေ တစ်နေ့လုံး နီးပါး အုံ့ပျစွာ ရွာနေခဲ့သောနေ့ဖြစ်တာကို မြဲ ကောင်း ကောင်း မှတ်မိနေသေးသည်။

ချစ်သူကို ယုယကြင်နာသော၊ အလေးထား သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မြဲက အံ့ဩတကြီး ငေးကြည့်ခဲ့ရသောနေ့လည်း ဖြစ်သည်။

သူမ ဘဝမှာ ကိုယ့်ထက် ငယ်ရွယ်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ရင့်ရင့်သီးသီး ပြောဆိုရန်တွေ ခံရတာဟာ ဒါ... ပထမဆုံး ဖြစ်သည်။ သို့သော်... အဲဒီ ရင့်သီးမှုတွေထဲက ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို သူမက မြင်ခဲ့သည်။

“ဒီမှာ ကြည့်စမ်း... ကျုပ်ချစ်သူ တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲ့ရေ တွေနဲ့ ရွဲ့နစ်နေတာ ခင်ဗျား မြင်တယ် မဟုတ်လား”

“အခုကြည့်စမ်း... မုန့်ဟင်းခါးလည်း ပစ်ရပြီ... ကျုပ် ချစ်သူ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ပေရေနေပြီ”

“ကျုပ်ချစ်သူ” ချင်းထပ်အောင် ဒေါသတကြီး ပြောဆိုနေသော ထိုလူငယ်လေးသည် မြဲကိုလည်း ရန်တွေ့

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၂၆၁

ရင်း သူ့ချစ်သူ ကောင်မလေးကိုလည်း ပျာပျာသလဲ ဂရုစိုက်ဟန်ဖြင့် ရှိနေခဲ့သည်။ ကြည့်စမ်း... ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ခံရတဲ့၊ အကာအကွယ်ပေးခံရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝဟာ ဘယ်လောက် လုံခြုံလိုက်သလဲလို့၊ မြသည် ထိုအချိန်မှာပင် ကောင်လေးကို နှစ်လိုစိတ်နှင့် ကောင်မလေးကို ပြင်းပြင်းပြပြ မနာလိုစိတ်တို့ကို တစ်ပြိုင်တည်း ခံစားရလေသည်။

မြသည် ထိုကောင်လေးရဲ့ ဒေါသတွေကို ကျေနပ်စွာ ရင်ဆိုင်ရင်း ငေးမောကြည့်နေခဲ့မိသည်။ အရိုင်းဆန်ဆန် ခပ်ကြမ်းကြမ်းအမူအယာနဲ့ ကောင်လေးဟာ မြမျက်စိထဲမှတော့ အလွန်ပင် ကြည့်ကောင်းနေခဲ့ရပါသည်။ ဆံပင်တွေ ရေစိုကာ မျက်နှာပေါ်စင်းကျလျက်၊ အဝတ်အစားတွေ ရေစိုကပ်နေသော ကောင်လေးရဲ့အသွင်ဟာ လက်ရာမြောက် ပန်းပုရုပ်တစ်ခုလို ဆွဲဆောင်ညှို့ငင်နိုင်လွန်းသည်။ မြသည် ထိုအချိန်အတန်းကာလလေးမှာပင် ချစ်သူကို ချစ်ခင်အလေးထားသော၊ ကာကွယ်လိုသော ထိုကောင်လေးရဲ့ နှလုံးသားအစုံကို လိုချင် တပ်မက်သွားမိလေသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် မြမရနိုင်သော မရဖူးသော နှလုံးသားကို ကံထူးစွာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရထားသည့် ကောင်မလေးကို မုန်းတီးသွားမိလေသည်။

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၂၆၂ ပုညခင်

သူမသည် ထိုလူငယ်လေးအတွက် အနာဂတ်တွေကို ဖန်တီးတည်ဆောက်ပေးရင်း သူမနှင့် နီးကပ်အောင် ခေါ်ယူခဲ့သည်။ သူမရဲ့ အထီးကျန်ခြင်းတွေကို မင်းမာန်ခက ကျေပျက်စေလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ သူမ အနားမှာ သူ့ကို အချိန်တိုင်း ရှိနေစေချင်သည်။ သို့သော်... မင်းမာန်ခရဲ့ နှလုံးသားအစုံဟာ ဘာမဟုတ်တဲ့ နံနံချာချာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထံမှာသာ ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ အမြစ်တွယ် နေခဲ့တာကတော့ မခံချင်စရာ ကောင်းလှသည်။

သူမသည် မင်းမာန်ခအတွက် အနာဂတ်တွေကို တည်ဆောက်ပေးခဲ့ရသော်လည်း သူမ လိုချင်သောဘဝကို မရခဲ့ပါ။ သူမရဲ့ ငြိတွယ်ခြင်းတွေကို သူက ရှောင်တိမ်းခဲ့သည်။ သူမ အနားမှာ အမြဲနေမပေးနိုင်သော အဖြစ်ကို ထင်ရှားစေသည်။ သူ့ချစ်သူကို ဘယ်လောက်ချစ်ကြောင်း သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ငယ်ချစ်တွေဖြစ်ကြောင်း ပြောပြတတ်သော မင်းမာန်ခကို မြက မုန်းကြည့်သော်လည်း မရဘဲ သူ့အချစ်တွေကို သိမ်းပိုက်ထားသည့် မြတ်ပန်းဏီကိုသာ ခါးခါးသီးသီး မုန်းခဲ့သည်။ မြတ်ပန်းဏီရဲ့ စိတ်ကို နာကျင်စေမည့် အဖြစ်သနစ်တွေကို ဖန်တီးခဲ့သည်။

မြ သူ့ကို သိပ်လိုအပ်တာပဲ။ အချစ်မဟုတ်သော ကြိုးတွေဖြင့် ချည်နှောင်ခံခဲ့ရဖူးသော မြသည်

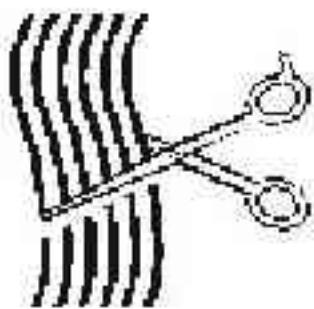
ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၂၆၃

မင်းမာန်ခကို ဘယ်လိုကြိုးမျိုးဖြင့်ဖြစ်စေ ချည်နှောင်ဖို့
အသင့်ရှိခဲ့သည်။ မြတ်ပန်းဏီကို သူ့နံဘေးက အမြန်ဆုံး
ထွက်ခွာသွားစေချင်သည်။ ခုချိန်မှာ မြ အကြောက်ဆုံးက
အထီးကျန်ခြင်းနှင့် မြနံဘေးမှ မင်းမာန်ခ ထွက်ခွာသွားခြင်း
တို့သာ ဖြစ်သည်။

ဟော့ဒီတစ်သက် မင်းမာန်ခကို မြတ်ပန်းဏီ
ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရစေရပါ။

မိန်းမတွေမှာ

လက်ထပ်ခြင်းအတွက်

အကြောင်းပြချက် အမျိုးမျိုးရှိတယ်။

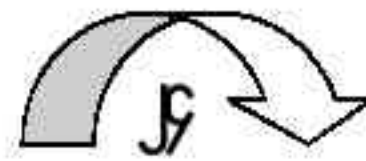
တချို့က ငွေကြေးအတွက် လက်ထပ်တယ်၊

တချို့က ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် လက်ထပ်တယ်၊

ကျွန်မကတော့ . . .

ကျွန်မ ချစ်သူကို အချစ်အတွက်ပဲ

လက်ထပ်မှာပါ။

တနင်္ဂနွေ နေ့လယ်ခင်းတစ်ခုတွင် မင်းမာန်ခ
သည် သူ၏ မင်္ဂလာကိစ္စကို အသိပေးရန် ဒေါ်မြသားနွယ်
ထံသို့ ရောက်လာခဲ့လေသည်။ သူ့ကို အောင်မြင်ဖို့ အရှိန်
ယူနေသောအချိန်မှာ အိမ်ထောင်မပြုဖို့ တဖွဖွပြောတတ်သော
သူမကိုတော့ သူ အားနာပါသည်။ သို့သော်... ထိုအားနာ
စိတ်ထက် ကိုကို စိတ်ချမ်းသာစေလိုသောစိတ်က သူ့ကို ပို၍
လွမ်းမိုးနိုင်ပါသည်။

သူက သူမကို အားနာစွာပင် အသိပေးရ
ပါသည်။

“ကျွန်တော်... ကိနဲ့ လက်ထပ်တော့မယ် မမ”

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၂၆၈

ပုညခင်

သူမက သူ့ကို မယုံနိုင်သလို ကြည့်ရင်း...

“ဘယ်လို အတွေးအခေါ်မျိုးနဲ့ ဒီလိုဆုံးဖြတ်တာလဲ
မင်းမာန်”

“ကျွန်တော်တို့ မခွဲနိုင်တော့လို့ တခြားဘာမှ မတွေး
ဘဲ လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ”

“မင်းဆုံးဖြတ်ချက်က မင်းရဲ့ အနာဂတ်ကို လွှင့်ပစ်
နိုင်တယ်ဆိုတာ မင်း နားမလည်ဘူးလား”

“အိမ်ထောင်သည် ဘဝနဲ့လည်း အလုပ်ဆက်လုပ်လို့
ရတာပဲ မမ”

“အိုး... မတူဘူးလေ၊ ပရိသတ်ရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုချင်း
က မတူနိုင်တော့ဘူး၊ အထူးသဖြင့် မိန်းကလေး
ပရိသတ် စိတ်ဝင်စားမှု လျော့သွားနိုင်တယ်”

“ကျွန်တော်တော့ သိပ်မဆိုင်ဘူး ထင်တာပဲ မမ၊
အိမ်ထောင်သည်တွေ၊ ကလေး အဖေတွေ အောင်မြင်
နေတာလည်း မမ အသိပဲ”

“ဒါပေမဲ့... နည်းပါတယ်ကွာ၊ တချို့က အောင်မြင်
ပြီးမှ အိမ်ထောင်ပြုကြတာပါ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း
အိမ်ထောင် မပြုသင့်သေးဘူး မင်းမာန်... မင်းကို
တို့ ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး”

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၂၆၉

သူမရဲ့ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း အပြောက သူ့ရဲ့
ယောက်ျားမာနကို ထိပါးစေပါသည်။

“ဒါ... ကျွန်တော့်ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပါ မမ”

ကြည့်စမ်း... ဘယ်လောက် သူစိမ်းဆန်လိုက်
တဲ့ အပြောလည်းလို့။ မြသည် မင်းမာန်ခရဲ့ စကားလုံး
တွေကို ဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာကျင်သွားမိလေသည်။

“အေး... အဲဒီ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာဟာ တို့နဲ့ တစ်ဝက်
သက်ဆိုင်နေတယ်ဆိုတာ မင်း နားမလည်ဘူးလား
မင်းမာန်။ မင်းနဲ့တို့ အလုပ်တွေ အများကြီးလုပ်စရာ
ရှိသေးတယ်။ လူလွတ် မိုဒယ်လ်တစ်ယောက်နဲ့ပဲ တို့
အလုပ်လုပ်ချင်တယ်။ မင်းကို လက်ထပ်ခွင့် မပေး
နိုင်သေးဘူး”

“ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနဲ့ အလုပ်ကို
ခွဲထားတယ် မမ”

“အေး... မင်းဘာသာ ခွဲချင်ခွဲ၊ မခွဲချင်နေ၊ ငါကတော့
ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် ၏ကို လက်ထပ် မှာ
ပါ။ အဲဒီလို လက်ထပ်လိုက်လို့ ကျွန်တော့် အလုပ်တွေ
ပျက်သွားလည်း အပျက်ခံနိုင်တယ်”

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၂၇၀ ပုညခင်

“မင်းက အပျက်ခံနိုင်ပေမယ့် ငါက အပျက်မခံနိုင်ဘူး။ မင်း ဒီအလုပ်တွေ လုပ်ရဖို့ ငါ ဘယ်လောက် စိုက်ထုတ်ကုန်ကျခဲ့ရတယ် ထင်သလဲ။ ငါ့ရဲ့ အရင်းအနှီးတွေကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး။ အို... ဘာကိုမှ အဆုံးရှုံး မခံနိုင်ဘူးကွာ”

မင်းမာန်ခသည် သူမရဲ့ မောက်မာမှုတွေကို အံ့သြရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိမ်ငယ်စိတ်ဖြင့် နာကျင်တုန်လှုပ်မိလေသည်။ သူဟာ... ဘာမှ အသုံးမကျတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်လား၊ ကျေးဇူးတရားတွေနဲ့ ချည်နှောင်ခံရသူလား။ သူ အလွယ်တကူ လက်ခံခဲ့မိသော အရာများစွာက သူ့ကို ပြန်လည်ချည်နှောင်လျက် ရှိပါသည်။ ပြီးတော့... သူ့ရဲ့ ဘဝ။ သူ့ရဲ့ မြသားနွယ်အပေါ် မှီတွယ်နေသေးသည့် ဘဝကို သူ စွန့်ခွာသွားနိုင်သလား။ သူမကို ဆန့်ကျင်ခြင်းဖြင့် သူ့အလုပ်ကိစ္စ တော်တော်များများ ဆုံးရှုံးရနိုင်ပါသေးသည်။

“မင်းဘဝအတွက် ငါကတော့... အများကြီး စဉ်းစားပေးခဲ့တယ် မင်းမာန်၊ မင်း နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်သွားလုပ်နိုင်ဖို့အထိ ငါ ကြိုးစားနေခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ မင်းအတွက် သိပ်လှတဲ့အနာဂတ်က စောင့်ကြိုနေလိမ့်

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၂၇၁

မယ်၊ အဲဒီ အနာဂတ်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လဲလှယ်နိုင်သလား”

“ကျွန်တော်ဟာ အောင်မြင်မှုတွေ၊ ချမ်းသာမှုတွေကို မက်မောတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ... မမ၊ ကျွန်တော့်ဘဝကို မြှင့်တင်ပေးခဲ့တဲ့ မမရဲ့ ကျေးဇူး တရားတွေကိုလည်း နားလည်ပါတယ်။ မမပြောတဲ့ အနာဂတ်ကိုလည်း မက်မောပါတယ်။ ဒါပေမဲ့... ငါ့ကို အဲဒါတွေထက်ပိုပြီး မက်မောပါတယ်၊ ကျွန်တော့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြင်နိုင်ပါဘူး”

သူ့ရဲ့ စကားအဆုံးတွင် သူမက ရက်စက် တော့မည် မျက်ဝန်းများဖြင့် သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ ထိုအကြည့်များအောက်မှာ သူ့ရဲ့ ယောက်ျားဘဝတစ်ခုလုံး ပျောက်ဆုံးသွားသည်ဟု ခံစားရသည်။ သိမ်ငယ်ရခြင်း များက သူတစ်ကိုယ်လုံးကို ဖြန့်ကြက်လွှမ်းခြုံသွားစေသည်။ ထိုအခါကျမှပင် ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှာ ဘာ အရေးကြီးဆုံးလဲဟု သူ တွေးတတ်လာသည်။ ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ့်အစွမ်းအစ တစ်ခုတည်းဖြင့် ပင်ပန်းဆင်းရဲခံကာ တည်ဆောက်ခြင်းကသာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ Role ကို မြင့်စေနိုင်သည်။ မြင့်မားခဲ့သည်ဟု ထင်ခဲ့မိသောသူ

ပုညဝင်စာအုပ်တိုက်

၂၇၂ ပုညခင်

ဘဝက တကယ်တမ်းကျတော့ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး နိမ့်ကျနေခြင်း
သာ ဖြစ်သည်။

မိန်းမတစ်ယောက်ကို အားကိုးမှီတွယ်ခြင်းက
ထိုယောက်ျား၏ အသရေကို ယုတ်လျော့စေသည်ဟု သူ
အလိုလို ခံစားသိမြင်လာခဲ့ရသည်။

ထိုအချိန်တွင် သူ ပြင်းပြစွာ တောင့်တမိသည်
မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ကိုယ့်စိတ်နှင့် ကိုယ့်ကိုယ်
ရှင်သန်ရပ်တည်နိုင်ခွင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ကြိုးတွေကို ဖြေချပစ်ဖို့ သူ အဆင်သင့်ရှိနေ
ခဲ့ပါသည်။

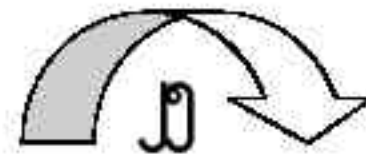
သူ့ဘဝ၏ တစ်ခုတည်းသော ကြိုးမှာ သူ
ချစ်ရသော ဇာတိတစ်ပါး တခြားသူ မဖြစ်စေရပါ။

ဇာတိနဲ့ သူ့ရဲ့ အောင်မြင်မှုကို ပြိုင်ရွေးရမည့်
အခြေအနေမှာ သူက ဇာတိကိုသာ ရွေးချယ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့
သည်။

အမှန်တကယ်တော့... သူ ဦးနှောက်က
စဉ်းစားရွေးချယ်နေစရာ မလိုဘဲ နှလုံးသားက အလိုလို
ဆုံးဖြတ် ရွေးချယ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

မင်းမာန်ခ ပြန်သွားသောအခါ မြသားနွယ်
သည် အသည်းဆတ်ဆတ်ခါနာလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။
သူမရဲ့ စိတ်တွေသည် သူမတူအောင် ကြမ်းတမ်းခက်ထန်
လာခဲ့ရသည်။

သူမ ဘာလုပ်ရမလဲ။ မင်းမာန်ခကိုတော့
မြတ်ပန်းဏီလက်ထဲသို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ထည့်မပေးနိုင်ပါ။
သူမ ပြုစုပျိုးထောင်လာသည့် သစ်ပင်တစ်ပင်ဟာ သူမ

မှညောင်စာအုပ်တိုက်

၂၇၄ ပုညခင်

စိုက်ခဲ့သောနေရာမှာသာ တစ်သက်လုံး စွဲမြဲနေစေရမည်။
ဘယ်ကိုမှ ရွှေ့ပြောင်းဖြစ်တည်ခွင့် မပေးနိုင်ပါ။

လူတွေဟာ ရယူလိုစိတ်နဲ့ ပေးဆပ်ကြတာ
မဟုတ်လား။ ကိုယ်ပေးတာနဲ့မျှအောင် ပြန်မျှော်လင့်ကြ
တာပဲ မဟုတ်လား။ ရယူလိုစိတ် မြောက်မြားစွာဖြင့် မြက
ပေးဆပ်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ မင်းမာန်ခရဲ့ ဘဝဟာ သူ့
လက်ခုပ်ထဲက ရေ။ သူမ သွန်လိုသွန် မှောက်လိုမှောက်
အနေအထားမျိုးမှာသာ ရှိရမည်။ သူမရဲ့ အမိန့်ကို နာခံ
ရမည်။ သူမနှင့်သာ အနီးဆုံးမှာ မခွဲမခွာရှိနေစေရမည်။ ဒါဟာ
သူမရဲ့ အကြီးမားဆုံး မျှော်လင့်ချက်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ သူမရဲ့
မျှော်လင့်ချက်တွေကို ဘာမဟုတ်တဲ့ မိန်းမတစ်
ယောက်အတွက် ပြုလဲမခံနိုင်ပါ။

မြသားနွယ်သည် အိမ်ရှေ့အိမ်နောက်
ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း ရင်ထဲမှာ ဆောက်တည်ရာ
မရ တုန်ယင်ချောက်ချားလျက် ရှိသည်။

သည်းမခံနိုင်တော့သည့် အဆုံးတွင် သူမက
သူမအခန်းထဲ ပြေးဝင်လာကာ မီးခံသေတ္တာထဲက ငွေတွေ
ရှိရှိသမျှ သိမ်းကျုံးယူလျက် အိတ်တစ်ခုထဲ ထိုးသိပ်ထည့်
လိုက်သည်။

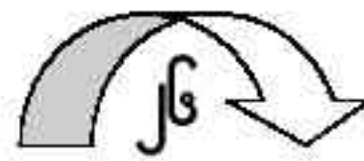
ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၂၇၅

သူမမှာ ငွေ ရှိတာပဲ။ ငွေကသာ သူမကို
ကာကွယ်ပေးနိုင်သည်။ လုံခြုံမှုပေးနိုင်သည်။ ငွေရှိလျှင်
ဘယ်အရာကိုမဆို ရယူနိုင်သည်ဟု သူမ ထင်ပါသည်။
သူမ လိုချင်တာတွေကို ငွေနှင့်သာ လဲလှယ်
ယူရပါမည်။

“ဒီငွေတွေဟာ ယူဘဝမှာ အိပ်မက်ထဲဆောင် ထည့်
မမက်နိုင်တဲ့ ငွေတွေပါ မြတ်ပန်းဏီ။ ငွေတင်မက
သေးဘူးနော် အဲ့ဒီအိတ်ထဲမှာ ယူ မဝတ်ဖူးတဲ့
လက်ဝတ်လက်စားတွေလည်း ပါသေးတယ်
ပြီးတော့... တို့မှာ ပိုနေတဲ့ တိုက်ခန်းတွေထဲက မင်း
ကြိုက်တဲ့ တိုက်ခန်း တစ်ခန်းကိုလည်း ပေးဦးမယ်”

ဏီသည် ထိုမိန်းမ ရူးသွားပြီလားဟုတောင်
ထင်မိလေသည်။ သူမက ဣအဆောင်သို့ တစ်ယောက်
တည်း ရောက်လာခဲ့ကာ သူ့ရဲ့ ငွေတွေကို သွေးရူးသွေးတန်း
ပေးလျက် ရှိပါသည်။

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၂၇၈

ပုညခင်

“ရှင့်ဆီက အဲ့ဒါတွေ ယူလိုက်ရင် ကျွန်မဘက်က ဘာပြန်ပေးရမှာလဲ ဒေါ်မြသားနွယ်”

“မများပါဘူး တစ်ခုတည်းပါ။ ယူ မင်းမာန်ခကို လက်ထပ်ပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိလေး တစ်ခုတည်းပါ။ ဒါကိုတော့ ယူ ကတိပေးနိုင်မှာပါနော်။ ယူအတွက် ဘာမှ အပန်းမကြီးဘူး မဟုတ်လား။ ယူ မင်းမာန်ခ ကို လက်ထပ်လည်း ဒီငွေတွေနဲ့ ရပ်တည်လို့ ရမှာ ပါ။ ယူ လိုရင် တို့ ထပ်ပေးဦးမှာပါ”

“ကျွန်မက ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ရပ်တည်မှု အတွက် လက်ထပ်မယ့် မိန်းမမျိုး မဟုတ်ဘူး ဒေါ်မြ သားနွယ်။ မိန်းမတွေမှာ လက်ထပ်ခြင်းအတွက် အကြောင်းပြချက် အမျိုးမျိုးရှိတယ်။ တချို့က ငွေ အတွက် လက်ထပ်တယ်။ တချို့က ဂုဏ်သိက္ခာ အတွက် လက်ထပ်တယ်။ ကျွန်မက ကျွန်မ ချစ်သူကို အချစ်အတွက်ပဲ လက်ထပ်မှာပါ။ ဒေါ်မြသားနွယ်။ အချစ်အတွက် လက်ထပ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရှင် ဘာနဲ့မှ လာဘ်ထိုးလို့ မရပါဘူး”

“အို... ဘာလို့ မရမှာလဲ၊ ငွေဆိုတာ လူတကာရဲ့ သည်းခြေကြိုက်ပဲ မဟုတ်လား။ ယူ လက်ထပ်မယ့်

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၂၇၉

မြန်မာပြည်က မိုဒယ်လ်တစ်ယောက်ရဲ့ ဝင်ငွေက ဘယ်လောက် ရှိမှာမို့လို့လဲ၊ မင်းမာန်ခမှာ ဘာ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေများ ရှိလို့လဲ၊ သူက မင်းဘဝအတွက် အာမခံချက်ပေးနိုင်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွန်မက ဘဝအာမခံချက်အတွက် လက်ထပ်မှာ လည်း မဟုတ်ဘူးလေ။ ရှင် စကားကို ဆင်ခြင်ပြော စမ်းပါ ဒေါ်မြသားနွယ်။ ငွေစကား သိပ်မပြောပါနဲ့။ ငွေရှိမှ အရာရာပြည့်စုံတယ်လို့ ထင်ထားတဲ့လူတွေ ဟာ ငွေမရှိတဲ့အခါ လူ့ဘဝမှာ ပျော်အောင် ဘယ်လို နေရမယ်မှန်း မသိဘဲ လမ်းပျောက်နေတတ်တယ်။ ကျွန်မ ရှင့်ငွေကို မမက်ဘူး၊ ငြိမ်းချမ်းမှုကိုပဲ ကျွန်မ မက်မောတယ်”

“ကျွန်မချစ်သူနဲ့ ကျွန်မဘဝကို ငြိမ်းငြိမ်း ချမ်းချမ်း ဖြတ်သန်းကုန်ဆုံးသွားချင်တယ်၊ ကျွန်မ ချစ်သူမှာ အမှားတွေရှိခဲ့ရင်လည်း မေတ္တာနဲ့ ပြုပြင် ယူမယ်။ သူ့ရဲ့ ဘဝမှာ တန်ဖိုးထားမှုတွေ မှားယွင်း နေခဲ့ရင်လည်း ဘဝမှာ ဘာကို တန်ဖိုးထားသင့်သလဲ ဆိုတာ သင်ကြားပေးမယ်။ အဲ့ဒါ ကျွန်မဆုံးဖြတ် ချက်ပါပဲ”

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၂၈၀

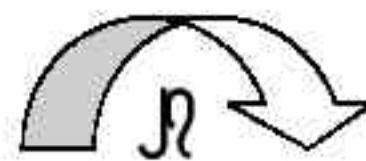
ပုညခင်

“မင်း မှားလိမ့်မယ်။ အမှားကြီး မှားလိမ့်မယ်။
နောင်တ ရလိမ့်မယ်။ မင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြင်ဖို့
ပြန်စဉ်းစားပါဦး။ အိုး... မင်း သူ့ကို မပိုင်စေရဘူး
ဖျက်မယ်။ ငါ မရရအောင် ဖျက်ပြမယ်”

သူမသည် တကယ့်ကို အရူးတစ်ယောက်
လိုပင် သွေးရူးသွေးတန်း ရေရွတ်ရင်း ဇာနည်မှ ထွက်ခွာ
သွားခဲ့သည်။

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

ဒေါ်မြသားနွယ် ကိုကို ငွေတွေ လာပေးကာ
လက်မထပ်ဖို့ တားမြစ်သည့်အကြောင်း သိရသောအချိန်တွင်
သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ဒေါသဖြင့် တဆတ်ဆတ်တုန်ယင် လာခဲ့
သည်။

သူမရဲ့ စိတ္တဇဆန်လှသော အစွန်းရောက်မှု
များက ခါးသီးစရာ ကောင်းလှပါသည်။ သူ သူမကို အထင်
သေးစိတ်ဖြင့် စွန့်ခွာဖို့ ဆုံးဖြတ်မိလေသည်။ သူ ဘာတွေကို
ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၂၈၂ ပုညခင်

မက်မောနေရဦးမှာလဲ၊ သြစတြေးလျက ဖက်ရှင်ကမ္ဘာလား
သွားစမ်းပါ။ ဘာကိုမှ သူ မလိုချင်တော့ပါ။ ဘဝကို ငွေနှင့်
လောင်းကြေးထပ်ရလောက်အောင် သူ မမိုက်မဲပါ။ သူ့ဘဝ
ကို ကျေးဇူးတရားနှင့် လဲလှယ်မပစ်နိုင်ပါ။

“လာ... ဏီ ကိုယ်တို့ သူ့ဆီ သွားရအောင်...”

မင်းမာန်ခသည် သူချစ်ရသော သူ၏လက်ကို
ဆွဲကာ ဒေါ်မြသားနွယ်ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။
ဒေါ်မြသားနွယ်အပါအဝင် အရာရာအားလုံးကို နှုတ်ဆက်
ခဲ့ခွာဖို့ ဖြစ်သည်။

အံ့သြစရာပဲ။

သူတို့နှစ်ယောက် ရူးသွားကြပြီလား...

ဒေါ်မြသားနွယ်သည် သူ့ ရှေ့မှောက်သို့
လက်ချင်းမြဲမြဲတွဲကာ ရောက်ရှိလာခဲ့သော ချစ်သူနှစ်ဦးကို
အံ့သြလှောင်ပြောင်လိုစွာ မာန်မာနဖြင့် ခက်ထန်စွာ စိုက်
ကြည့်နေမိပါသည်။

“ကျွန်တော် အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပါတယ် ဒေါ်မြ
သားနွယ်။ ဒေါ်မြသားနွယ်ပေးခဲ့တဲ့ ဘဝကိုလည်း
ထားခဲ့ပါရစေတော့။ ကျွန်တော့် မူရင်းဘဝကိုပဲ
ကျွန်တော် ကျေကျေနပ်နပ် လက်ခံပါတော့မယ်။

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၂၈၄

ပုညခင်

အောင်မြင်မှုတွေထဲမှာ ကိုယ်ပိုင်ဘဝ ပျောက်ဆုံး
နေခဲ့ရတဲ့ ရှက်စရာကောင်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်
ယောက်ရဲ့ ဘဝကို ကျွန်တော် အပြီးအပိုင်နှုတ်ဆက်
သွားပါတယ်။ ဒေါ်မြသားနွယ် ကျွန်တော့် ကိုယ်ပေါ်
မှာ တပ်ပေးခဲ့တဲ့ ကကြိုးတွေကြောင့်သာ ကျွန်တော်
ပရိသတ်ရှေ့မှာ ညက်ညက်ညောညော ကခွင့်ရခဲ့
တာပါ။ အခုတော့... အဲဒီကကြိုးတွေကို ဖြုတ်ချပစ်
ခဲ့တော့မယ်”

“အခုမှ ကျွန်တော် ရှက်ရကောင်းမှန်း သိတာ
ပါ ဒေါ်မြသားနွယ်၊ ခက်ခက်ခဲခဲ မရန်းကန်ရဘဲ
ရလာတဲ့ ဘဝတစ်ခုမှာ ကျွန်တော် ယစ်မူးခဲ့မိတယ်၊
အခု အဲဒီဘဝထဲက ကျွန်တော် ရုန်းထွက်နိုင်ပါပြီ”

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှာ အေးအတူ
ပူအမျှ ရပ်တည်နားလည်ပေးနိုင်တဲ့ ချစ်သူတစ်
ယောက်သာရှိရင် အားလုံးပြည့်စုံပါတယ် ဒေါ်မြသား
နွယ်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ခြေလေးဖက်၊
လက်လေးဖက်၊ နှလုံးသားနှစ်စုံ ဦးနှောက်နှစ်ခုနဲ့ ဘဝ
ကို တည်ဆောက်သွားလို့ ရပါတယ်။ တခြား ဘာမှ
မလိုအပ်တော့ပါဘူး”

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၂၈၅

“ဒါက ဆါမြသားနွယ်ရဲ့ hand phone ပါ။
ဒါက အိမ်၊ ကားနဲ့ပတ်သက်တဲ့ စာရွက် စာတမ်း
တွေပါ။ ဒါက ကျွန်တော် ရှာဖွေရသမျှ ငွေကြေးနဲ့
ပစ္စည်းတွေပါ။ ကျွန်တော် အားလုံးထားရစ်ခဲ့ပါမယ်”

မင်းမာန်ခက သူ့ခါးကြားမှ hand phone ကို
ဖြုတ်ကာ တခြားစာရွက်စာတမ်းများ၊ ရွှေထည်ပစ္စည်းများ
ငွေများနှင့်အတူ ရောနှောလျက် သူမရှေ့စားပွဲပေါ်သို့ တင်
ပေးလိုက်သည်။ သူမ တစ်ကိုယ်လုံး ရုတ်တရက်ပူလောင်
ပွင့်ကွဲထွက်သွားသည်ဟုပင် ထင်ရကာ ဝုန်းခနဲ ထရပ်မိပြီး
အသိစိတ်ကင်းလွတ်စွာ အော်လိုက်သည်။

“အရူး... မင်း အရူးပဲ။ မင်းလောက် မိုက်မဲတဲ့
ယောက်ျားမျိုး ဒီကမ္ဘာမှာ မရှိဘူး။ မင်းဟာ ငါစိုက်
ခဲ့တဲ့ သစ်ပင်ပဲ၊ ငါ ခွင့်မပြုဘဲ ဘယ်သူမှ နုတ်ခွင့်
မရှိဘူး၊ မင်းကိုယ်တိုင်လည်း နှုတ်သိမ်းခွင့်မရှိ ဘူး။
မင်း ငါစိုက်ခဲ့တဲ့ နေရာမှာပဲ တည်မြဲနေရမယ်”

“အို... ဘုရားသခင် မင်း ဘာကြောင့်
ဒီလောက် ရူးရတာလဲဟင်။ မင်းကို ငါ ခွင့်မပြုနိုင်
ဘူး၊ မင်းကို ငါလိုအပ်တယ်။ ငါ့ဘေးမှာ မင်း အမြဲ
ရှိနေမှဖြစ်မယ် မင်းမာန်ခရယ်၊ မင်း နည်းနည်း

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၂၈၆ ပုညခင်

လောက် ဦးနှောက်သုံးစမ်းပါဦး၊ စဉ်းစားကြည့်စမ်း...
 စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ မင်း ငါ့ဘေးမှာ ရှိနေဦးမယ်
 ဆိုရင်လေ မင်း ဘဝဟာ အမြဲအရောင်လက်ဖြာ
 တောက်ပနေဦးမှာ မင်းရဲ့ ဩစတြေးလျအိပ်မက်တွေ
 ကို ငါ အကောင်အထည် ဖော်ပေးနိုင်တယ်လေ အဲ့ဒါ
 ကို မင်း မေ့သွားတာလားဟင်”

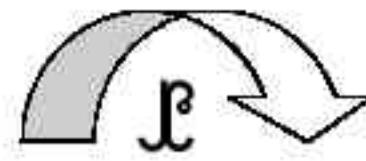
ဒေါ်မြသားနွယ်သည် အမှန်တကယ် ရူးသွပ်
 နေသူတစ်ယောက်လိုပင် တုန်ခိုက်အက်ကွဲစွာ ဒေါသများ
 ရောနှောကာ အသနားခံမှုတွေလည်းပါဝင်စွာ အဆက်
 မပြတ်ပြောရင်း မင်းမာန်ခတို့ရဲ့ ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲတွဲထားသော
 လက်နှစ်ဖက်ကို ချောက်ချောက်ချားချား စိုက်ကြည့်လျက်ရှိ
 ပါသည်။

“အဆုံးသတ်ပါပြီ။ ကျွန်တော် အားလုံးကို အဆုံး
 သတ်လိုက်ပါပြီ၊ ဘာကိုမှ မမျှော်လင့်တော့ပါဘူး
 ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး ဒေါ်မြသားနွယ်”

မင်းမာန်ခက သူမ ရှေ့မှာ ခေါင်းတစ်ချက်
 ညွတ်လိုက်ပြီး ဣ လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်လျက် ချာခနဲ
 လှည့်ထွက်ခဲ့ပါသည်။

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

မင်းမာန်ခတို့နှစ်ဦး ဒေါ်မြသားနွယ်ရဲ့ အိမ်ရှေ့
လမ်းသွယ်ကလေး အဆုံးနားသို့ ရောက်ရှိချိန်တွင် ဒေါ်မြ
သား နွယ်သည်လည်း သူမ၏ ကားပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ
ဖြစ်သည်။

သူမရဲ့ ကားရှေ့တည့်တည့်တွင် အချစ်ကလွဲ
လျှင် ဘာမှမလိုဟု ရူးမိုက်စွာခံယူသွားခဲ့သောသူ နှစ်ယောက်
က လက်ချင်းမြဲမြဲတွဲလျက် အေးဆေးစွာ လမ်းလျှောက်နေခဲ့
သည်။ သူမရဲ့ မြင်ကွင်းထဲမှာ အရာအားလုံး မှန်ဝါးနေခဲ့
သော်လည်း တွဲထားသော ထိုလက်နှစ်ဖက်ကတော့ ထင်ရှား

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၂၈၈ ပုညခင်

နေခဲ့ပါသည်။ အဲဒီလက်နှစ်ဖက်ကို ဖြုတ်ချပစ်ဖို့ သူမမှာ
နောက်ဆုံးနည်းလမ်းတစ်ခုတော့ ကျန်ရစ်နေသေးသည်။
သူမ အံတင်းတင်းကြိတ်ကာ လီဗာကို ဖိနှင်း
လိုက်လေသည်။

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

“ဟာ... ဟိုကား ဘာဖြစ်လာသလဲ မသိဘူးဗျ”

ဇာတိတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လျှောက်လာသော
သူက အလန်တကြား ထအော်လိုက်တာမို့ နှစ်ယောက်
ပြိုင်တူနောက်သို့ လှည့်ကြည့်မိချိန်တွင် အရှိန်ပြင်းပြင်း
မောင်းဝင်လာသော ကားက ဇာတိတို့နှင့် အလွန်နီးကပ်နေခဲ့ပြီ
ဖြစ်သည်။

“ဟာ...”

မင်းက ဇာတိကို လမ်းဘေးသို့ တွန်းပစ်လိုက်ပြီး
သူပါ ဇာတိနံဆေးမှာ ဝရန်းသုန်းကား လဲပြိုကျသွားသည်။

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၂၉၀ ပုညခင်

ကားက ကံတို့နှစ်ယောက်ကို ပွတ်ခါသီကာ
ကျော်ဖြတ်ကာ ကွေ့ကောက်ယမ်းခါလျက် လမ်းဘေးအုတ်
နံရံတစ်ခုဆီသို့ ဦးတည်သွားလေသည်။

အဖြစ်အပျက်က စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း မယုံနိုင်
စရာကောင်းလောက်အောင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပါသည်။

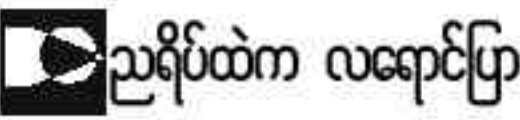
ကွဲကြဲနေသော မှန်စများ၊ သွေးစများ၊ ကံ
တို့ကို စိမ်းစိမ်းကြည့်နေသည်ဟု ထင်ရသော ပွင့်နေသည့်
မျက်ဝန်းတစ်စုံ။

ဝိညာဉ်တစ်ခုသည် ရှင်သန်စဉ်က ဒေါသ၊
အာဃာတများ၊ တစ်ဖက်စွန်းရောက်မှုများ၊ ပူလောင်မှုများ၊
အေးချမ်းမှုများ၊ မျှော်လင့်ခြင်းများ၊ လိုအပ်ခြင်းများ အားလုံး
အားလုံးကို ချန်ထားရစ်ခဲ့ကာ တိတ်ဆိတ်စွာပင် ဤကမ္ဘာ
မြေမှ ထွက်ခွာသွားရတော့သည်။

အမှန်တကယ်တော့... ဘာရောဂါမှ မရှိသည့်
လူကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကို သေအောင်သတ်နိုင်သည်
မှာ 'စိတ်' တစ်ခုသာ ဖြစ်ပါသည်။ လူတစ်ယောက် ဘဝကို
လှပစွာ ရှင်သန်စေသလို အရပ်ဆိုးစွာ သေဆုံးစေသည်မှာ
လည်း ထိုသူ ပိုင်စိုးသော 'စိတ်' တစ်ခုသာဖြစ်သည်။

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

မကြာသော ကာလတစ်ခုတွင် မိုဒယ်လ်
လောကမှ မင်းမာန်ခဆိုသော အောင်မြင်ကျော်ကြားသည့်
မိုဒယ်လ်တစ်ဦး ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့လေသည်။

သူ့ ပရိသတ်တချို့က သူ ဘယ်ရောက်၍
ဘာတွေ လုပ်နေသည်၊ ဘာကြောင့် မိုဒယ်လ်လောက ကို
စွန့်ခွာသွားရသည်ဆိုတာကို မသိခဲ့သော်လည်း သူကတော့

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

၂၉၄ ပုညခင်

ငြိမ်းချမ်းသော တောင်ပေါ်မြို့ကလေး တစ်မြို့တွင် သူ
ချစ်ရသော ချစ်သူနှင့်အတူ ဘဝကို ငြိမ်းချမ်းစွာ၊ ရိုးစင်းစွာ
ဖြတ်သန်းရင်း အသစ်တစ်ဖန် ရှင်သန်နေခဲ့သည်။ သူ့ဘဝမှာ
ဒီလောက် ငြိမ်းချမ်းအေးမြရသော အချိန်တွေကို မပိုင်ဆိုင်
ခဲ့ရဖူးပါ။

ဂေါ်ဖီထုပ်များ၊ မုန့်ညင်းများ၊ တခြား အသီး
အနှံနှင့် ဓားပျံသည့်ပန်းများကို စိုက်ပျိုးထားသော သူတို့
ခြံထဲမှ မျှော်ကြည့်လျှင် တောင်ခိုးတွေ ဝေနေတာကိုလည်း
တွေ့မြင်နိုင်သည်။ မြူနှင်းတွေ ဆိုင်းတာကိုလည်း မြင်
နိုင်သည်။

နေရောင်ခြည်အောက်တွင် မြေကြီးကို တူးဆွ
စိုက်ပျိုးကြတိုင်း သူတို့လက်တွေ ကြမ်းရှလာတာကို သတိပြု
မိကြသော်လည်း နှစ်ယောက်စလုံး ပျော်ရွှင်ခဲ့ကြသည်။

ညနေခင်းရောက်လျှင် တိတ်ဆိတ်အေးမြ
သည့် လမ်းသွယ်ကလေးတွေမှာ သူတို့ စကားတပြောပြော
နှင့် လမ်းလျှောက်တတ်ကြမြဲ ဖြစ်သည်။

မြောက်လေပြန်သော ဆောင်းဦးပေါက်
ညနေခင်းတစ်ခုတွင် သူတို့ အတူတကွ လမ်းလျှောက်လာ
ခဲ့ကြစဉ် ကြော်ငြာဝေါလ်ရှိ အဟောင်းတစ်ခုက မြောက်လေ

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

အချစ်နှင့်ကကြိုး ၂၉၅

နှင့်အတူ လွင့်လာခဲ့ပြီး သူ့ရဲ့ခြေရင်းမှာ ရပ်တန့်သွားခဲ့သည်။

သူ အမှတ်တမဲ့ ငုံ့ကြည့်မိသောအခါ ဝင့်ကြွားတောက်ပစွာ ပြုံးနေသော မိုဒယ်လ်မင်းမာန်ခကို တွေ့ရလေသည်။ နောက်ထပ် လေတစ်သုတ် တိုက်ခတ်စဉ် ကြော်ငြာဝေါလ်ရှိက ဆက်လက်လွင့်သွားခဲ့သည်။

သူ့ရဲ့ ဘေးမှာတစ်ချိန်လုံး အားပေး ဖေးမဖော်အဖြစ် ရှိနေခဲ့သော သူ့ရဲ့ နာကျင်မှုတွေ၊ သိမ်ငယ်မှုတွေကို ဖယ်ရှားနှစ်သိမ့်ပေးခဲ့သော သူ့ဇနီးက သူ့လက်ဖဝါးတွေကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ညှစ်အားပေးလိုက်ရင်း...

“လူတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်နေရာ ဘယ်လောက်မှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းနဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ ရှင်သန်နေဖို့သာ အရေးကြီးတာပါ မင်းရယ်”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောခဲ့လေသည် သူက ဣကို မြတ်နိုးစွာ ငုံ့ကြည့်မိရင်း...

‘ကိုယ့်ကို ငြိမ်းချမ်းစေခဲ့တဲ့ ဣကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

သူတို့နှစ်ဦး ငြိမ်းချမ်းစွာ ပြုံးမိခဲ့ကြပါသည်။
ဟောဒီ ကမ္ဘာလောကကြီးမှာ အချစ်ကြောင့် ပူလောင်

ပုညောင်စာအုပ်တိုက်

၂၉၆ ပုညခင်

ကျွမ်းမြေရသူများရှိသလို အချစ်ကြောင့် ငြိမ်းချမ်းရသူများလည်း ရှိပါသည်။ ချစ်ခြင်းထံမှ ချိုမြိန်ခြင်းတွေ ရရှိနိုင်သလို ခါးသီးမှုတွေလည်း ရရှိနိုင်သည်။ အချစ်ဆိုတာ သုံးတတ်သူများအတွက် 'ဆေး' ဖြစ်ပြီး မသုံးတတ်သူများအတွက် 'ဘေး' တစ်ခုလည်း ဖြစ်သည်။

ဒီကမ္ဘာပေါ်က သိမ်မွေ့ ငြိမ်းချမ်းစွာ ချစ်တတ်ကြသူတိုင်းအတွက် အရာရာဟာ ချိုမြိန်ခြင်း၊ လှပခြင်းများဖြင့် ပြီးပြည့်စုံနေရစေမြဲ ဖြစ်သည်။ သူကတော့ သူ့ဘဝရဲ့ အစစ်အမှန်ကို ရရှိခဲ့ပြီ။ ဣသည့် သူ့ဘဝ ညရိပ်ထဲက လရောင်နှင့်တူသော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

ပုညခင်

၁၀-၄-၂၀၀၃

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

